

ซ่อนรัก กามเทพ

ซ่อนรักไว้ที่ปลายพู่กัน
เพียงเธอและฉันมีกันตลอดไป

The Cupids

ซ่อนกลิ่น

มนุษย์สร้างคำพูดขึ้นมา ชีตเขียนถ้อยคำลงบนแผ่นดินเหนียว ผืนหนัง ไม้ไผ่ และ
กระดองเต่า...

การค้นพบกระดาษและการพิมพ์ ทำให้หนังสือมีรูปลักษณ์ที่พวกเขาได้สะดวก
และเผยแพร่ไปในวงกว้างอย่างไม่เคยปรากฏมาก่อนในประวัติศาสตร์ การพิมพ์
ช่วยสถาปนาภาษาของแต่ละชาติให้มั่นคง ช่วยให้ภาษาของสามัญชนแพร่หลาย ทำให้
คนอ่านออกเขียนได้เพิ่มสูงขึ้น และขยายวงกว้างออกไปนอกวงผู้นำและนักบวช

และแท้จริงแล้ว การพิมพ์หนังสือคือการเปลี่ยนแปลงอย่างถึงรากถึงโคน
ทั้งทางความคิดและสังคม

พิ ม คำ ๑

สำนักพิมพ์

คำนำนักเขียน

หากจะกล่าวถึงความรัก แน่หนอนว่า คิวปิด หรือกามเทพ จะต้องผุดขึ้นมาในหัวของทุกคน เพราะเขาคือสัญลักษณ์ในรูปแบบหนึ่งของความรัก เป็นเทพที่นำพาความรักมาสู่มนุษย์ผู้อาจจะยังหาหนทางแห่งความรักของตัวเองไม่เจอ หรืออาจจะเจอแล้ว แต่มีความจำเป็นต้องเก็บซ่อนความรู้สึกดีๆ ที่มีต่อใครคนหนึ่งเอาไว้ในหัวใจ

นวนิยายซีรีส์ชุด ‘the Cupids บริษัทรักอูตลุด’ จึงเปรียบเสมือนตัวแทนความรักแปดแบบซึ่งซ่อนกลิ่นและนักเขียนอีกเจ็ดท่านได้สร้างสรรค์ขึ้น โดยมุ่งหวังจะสร้างความสุขและความรักให้แก่ผู้อ่านทุกท่าน

‘the Cupids บริษัทรักอูตลุด’ เป็นนิยายที่เกิดจากความคิดริเริ่มของพีณารา ซึ่งมีพลอตน่ารักๆ อยากจะให้แฟนๆ ซีรีส์ที่ติดตามผลงานของพวกเรา มาตลอดได้มีความสุขกันอีกครั้ง จึงเชิญชวนซ่อนกลิ่น แพรณัฐ รัมแก้ว และแก้วแต้ม มารวมตัวกันอีก แถมยังได้ชักชวนนักเขียนมากฝีมือมาเพิ่มอีกสามท่าน นั่นคือ อีสยาห์ อุมาริการ์ และ Shayna เพื่อมาสร้างสรรค์ความรักในรูปแบบที่หลากหลายสำหรับผู้อ่านทุกท่าน

ขอขอบคุณสำนักพิมพ์สถาพรบุ๊คส์ที่ให้โอกาสและสนับสนุนให้พวกเรา

ได้ผลิตผลงานออกมาสู่สายตาผู้อ่านทุกท่าน

ขอขอบคุณเพื่อนๆ นักเขียน ทั้งพี่ณาราเจ้าของไอเดียอันบรรเจิด
ขอบคุณน้องแพรวณัฐ น้องร่มแก้ว คุณแก้วแต่้ม คุณอิสยาห์ คุณอนุเมธิกร และ
น้อง Shayna มาก ที่ทำให้การทำงานในชุดนี้มีความสุขสนุกสนานมากขึ้นกว่าเดิม

ขอบคุณนาถลดา น้องนักเขียนจากพิมพ์คำ ผู้เป็นที่ปรึกษาทางด้าน
จิตวิทยาที่น่ารัก ขอขอบคุณเพื่อนๆ นักเขียนอีกหลายท่านที่ไม่ได้เอ่ยนาม ที่คอย
ให้คำปรึกษายามสมองตื้อตัน

ขอบคุณพี่กุก คีรประภา ลัตยานุรักษ์ และพี่ไอพิน ที่ช่วยกันตรวจทาน
ความเรียบร้อยของต้นฉบับก่อนถึงมือบรรณาธิการ และขอขอบคุณพนักงาน
ของสถาพรบุ๊คส์ทุกๆ ท่านที่มีส่วนเกี่ยวข้องทำให้นวนิยายซีรีส์แห่งความรักชุดนี้
ส่งถึงมือผู้อ่าน

และที่สำคัญที่สุด ชื่อนกกลินและนักเขียนอีกเจ็ดท่านในชุดนี้ ต้องขอ
ขอบคุณผู้อ่านทุกคนที่เป็นกำลังใจให้เสมอมา และหวังใจว่าทุกคนจะรัก และ
ติดตามผลงานของชื่อนกกลินตลอดไปนะคะ

ด้วยรัก

กามเทพชื่อนกกลิน

ซ่อนรัก กามเทพ

ซ่อนรักไว้ที่ปลายพู่กัน
เพียงเธอและฉันมีกันตลอดไป

บทนำ

“เฮ้ย” เสียงอันคุ้นหูของใครบางคนสะกิดสติสัมปชัญญะของ นันทิสานีให้ตื่นตัวขึ้น รู้สึกว่าใบหน้าเรียวเล็กตึงๆ ซอบกล ก่อนที่จะถูก อะไรบางอย่างชนที่บั้นท้าย แล้วตามด้วยเสียงเรียกกระคนตกลใจ

“ยายออย”

เสียงนั้นทำเอานันทิสานีต้องเงยหน้าขึ้นมาจากหมอนหนุนอันแสนจะ แข็งกระด้างกว่าปกติ แล้วหันไปมองยังต้นเสียงพลางบ่นงึมงำ “ทำไม นาฬิกาปลุกวันนี้ร้องแปลกๆ เนี่ย ไม่คุ้นเลย”

เมื่อเธอปรือตาขึ้นมอง หญิงสาวก็ต้องตกใจสุดขีด เมื่อเห็นใบหน้า ชาวซีตราวกับกระดาษหริบเปิลเผลอยอยู่ตรงหน้า

‘ผีจู่ฮอน’

เธอนึกในใจขณะอัปปากหวอด้วยความตกใจ ก่อนจะได้ยินเสียง กรีดร้องดังแว่วมาจากที่ไหนสักแห่ง เสริมให้ภาพที่เห็นตรงหน้านั้นน่า สะพรึงกลัวมากยิ่งขึ้นไปอีก ชั่วโมงที่นั่นเอง ใบหน้าชาวซีตก็หมุนไปยังทิศ ที่มาของเสียงกรีดร้องราวกับไซเรนของรถฉุกเฉิน

นั่นทิสาก็ได้แต่มองตาข้าง เห็นเจ้าหล่อนผุดลุกขึ้นไปยืนที่หน้ากระจกแล้วค้นหาอะไรบางอย่างอยู่สักพัก ก่อนจะดึงผ้าขนหนูมาพันรอบศีรษะแล้วผลุบหายออกไปจากห้อง

เหตุการณ์นั้นเกิดขึ้นเพียงแค่วันเดียว แต่เล่นเอาขนหัวตัวของนั่นทิสาลุกเกี้ยวขึ้นมาทันที ภาพที่เห็นขณะที่ทั้งห้องมืดสลัวและสติของเธอยังไม่กลับคืนมาร้อยเปอร์เซ็นต์นั้น ทำให้หญิงสาวยังคงนั่งอ้าปากค้างอย่างที่ไม่ใครๆ เห็นคงนึกว่าเธอกำลังนั่งหาวเป็นดาวเป็นเดือนอยู่แน่ๆ

แต่เสียงกรี๊ดร้องที่ตั้งมาจากด้านนอก ‘ห้องน้ำ’ ก็ทำให้นั่นทิสาดึงสะบัดหน้าเพื่อเรียกสติ

‘ห้องน้ำอะไร’ หญิงสาวเบิกตากว้าง ก่อนจะก้มลงมองสิ่งที่ตนเองกอดอยู่ แล้วก็ต้องสะดุ้งโหยงเมื่อเห็นว่าสิ่งนั้นมันไม่ใช่หมอน แต่เป็น...โถส้วม

“ว้าย” เธอผละออกจากวัตุครองรับสิ่งปฏิญ์ของมนุษย์แทบจะทันที ก่อนที่ความทรงจำทั้งหมดทั้งมวลจะหลั่งไหลกลับคืนสู่สมองเป็นลำดับ

ในที่สุดนั่นทิสาก็ค้นพบว่า การที่ตัวเองมานั่งกอดโถส้วมในห้องน้ำซึ่งไม่คุ้นตาอยู่ตอนนี้ เป็นเพราะเมื่อคืนเธอมางานเลี้ยงที่บ้านของวาริสเลขานุการสาวสวยของนายภิรม เจ้าของบริษัทวิศวกรรมที่เธอทำงานอยู่ เพื่อฉลองโบนัสที่บริษัทจ่ายให้ในวันวาเลนไทน์กับเพื่อนๆ อีกหกคนนั่นเอง

หลายคนคงสงสัยว่า สาวสวยระดับกามเทพของบริษัทจัดหาคู่อันดับหนึ่งของประเทศ ทำไมถึงมารวมตัวเลี้ยงฉลองกันเป็นหมู่คณะในวันวาเลนไทน์ วันที่สาวๆ ทุกคนควรจะควงคู่กับคนรักออกไปฉลองวันแห่งความรักกันสองต่อสอง คำตอบนั้นไม่ยากเลย นั่นเป็นเพราะพวกเขา...ยังไม่มีแฟนกันสักคน

ยังดีที่บริษัทวิศวกรรมนั้นจ่ายโบนัสให้พนักงานในวันวาเลนไทน์ตามคอนเซ็ปต์ของบริษัทที่ทำกำไรจากความรักเป็นหลัก ทำให้พวกเขาสามารถ

เลี้ยงฉลองวันแห่งความรักกับชาวบ้านเขาได้ แม้จะเป็นคนละจุดประสงค์ก็ตาม

ตอนหัวค่ำ การเลี้ยงฉลองเป็นไปอย่างสนุกสนาน เพราะนอกจากทุกคนจะดีใจที่ได้โบนัสนักออกแบบสมกับที่เหนื่อยยากกับบริษัทจัดหาตู้แห่งนี้กันมาทั้งปีแล้ว ยังได้นินทานายภิม เจ้านายจอมเฮี้ยบ เจ้าของบริษัทคิวปิดฮัตที่พวกเขาตั้งสมญานามกันเล่นๆ ว่า 'ฮิตเลอร์' กันอย่างสนุกสนานอีกด้วย หลังจากต้องทนเสียงบ่นเสียงด่าและความคิดที่จะประชาสัมพันธ์บริษัทอันบรรเจิดพิสดารของเจ้านายหนุ่มมาตลอดทั้งปี

โดยเฉพาะความคิดล่าสุดที่จะให้พวกเขาไปเปิดบูทประชาสัมพันธ์บริษัทจัดหาตู้ในงานสัปดาห์หนังสือที่ศูนย์การประชุมแห่งชาติสิริกิติ์

การหาตู้กับการอ่านนี่มันช่างไม่เข้าพวกเอาเสียเลย...เฮ้อ

ส่วนการที่เธอต้องมาหลับอยู่ในห้องน้ำแบบนี้ ก็คงเป็นเพราะค็อกเทลสุตรของวารลีนนั่นเอง ซึ่งเธอกับเพื่อนๆ มารู้เอาภายหลังว่า ช่วงท้ายของงานเลี้ยงก่อนที่พวกเขาจะถูกน้ำเสียสดีเข้าครอบงำสมองนั้น วอดคาที่ใช้เป็นส่วนผสมหลักเกิดหมด ทำให้อาพอ สาวใช้ชาวกะเหรี่ยงของคุณเลขาฯ สุดสวยเอาเหล้าขาวมาเทใส่ขวดวอดคาแทน จนกระทั่งดีกรีความร้อนแรงของเครื่องดื่มลาญสติสูงปรึ๊ดขึ้นมากกว่าเดิมนั่นเอง

หลังจากทบทวนเรื่องราวทั้งหมดอย่างรวดเร็ว ตอนนั้นนทิสาก็จำได้แล้วว่า เสียงกรีดปริ๊ดแตกที่ดังอย่างต่อเนื่องราวกับไซเรนรถพยาบาลนั้นเป็นของแพรวพราว เพื่อนสาวที่เป็นกามเทพฝ่ายทำทะเบียนลูกค่านั่นเอง เธอรีบลุกขึ้นจากพื้นกระเบื้องอันเย็นเยียบแล้วรีบเดินออกจากห้องน้ำทันที

ณ ห้องนั่งเล่นนั้นนทิสาก็ได้พบกับ 'ผิจุออน' ที่เธอเห็นในห้องน้ำอีกครั้ง แต่คราวนี้สติสัมปชัญญะของเธอเต็มเปี่ยมแล้ว จึงจำได้ว่าเจ้าหล่อนไม่ใช่ผีที่ไหน แต่เป็นหอมหมื่นลี้ กามเทพสาวฝ่ายทำทะเบียนลูกค้าแผนกเดียวกับแพรวพราวนั่นเอง เพราะแม่ศีระชะของหอมหมื่นลี้จะถูกพันด้วยผ้าขนหนูราวกับมัมมี่ แต่รูปร่างเซ็งกระเด๊ะแบบเด็กมัธยม

นมมหาลัย กับชุดเซ็กซี่ที่เธอสวมใส่ก็เป็นการรันทได้เป็นอย่างดีว่า เธอคือแม่กามเทพนักแปลงโฉมประจำบริษัท ที่มักจะพอกหน้าหนาเตอะมาทำงานนั่นเอง

วันนี้หนิสิตาได้รู้ความจริงว่า ภายใต้อเครื่องสำอางหนาเตอะนั้น หอมหมื่นลีซ่อนผิวขาวราวกับตุ๊กตากระเบื้องเคลือบเอาไว้ และเธอก็คงจะไม่ตกใจจนคิดเลยเถิดไปถึงผงผืออะไรขนาดนั้น ถ้าหอมหมื่นลีจะโผล่มาอย่างถูกที่ถูกจังหวะเสียหน่อย ไม่ใช่กลางห้องน้ำมีดๆ ตอนที่เราเพิ่งจะตื่นนอนเช่นนั้น

“เกิดอะไรขึ้นหรือเกิด” หอมหมื่นลีสะกิดถามการะเกิด สาวสวยที่สุดประจำบริษัทซึ่งเป็นกามเทพผู้ดูแลการจัดอีเวนต์หาญ

ทว่าผู้ถูกถามกลับพูดอะไรไม่ออก ได้แต่ชี้นิ้วชี้เท้าไปยังกระดาษแผ่นหนึ่งที่ติดอยู่บนเสาสูง ซึ่งถ้ามองจากตรงนี้คงไม่สามารถเห็นได้ว่ามันมีข้อความอะไรเขียนอยู่บ้าง แต่รอยลิปสติกแปดรอยนั้นช่างเด่นชัดเหลือเกิน

ความโดดเด่นของลิปสติกทั้งแปดรอยนั้นทำให้นิสิตานึกถึงเหตุการณ์แล้วร้ายที่เกิดขึ้นเมื่อคืนขึ้นมาได้

‘นั่น...ไม่ใช่ความฝันหรือ?’

ช่วงเวลาไม่นาน กามเทพสาวทั้งแปดก็กลับมารวมตัวกันครบอีกครั้ง หลังจากการจัดพัสดุพรายไปนอนกันคนละทางที่ว่บ้าน แพรพราวที่เป็นคนเห็นกระดาษใบนั้นเป็นคนแรกตะเกียกตะกายขึ้นไปดึงมันลงมาทุกคนรีบเข้าไปรุมอ่านกันอย่างร้อนรนรวมทั้งนิสิตาด้วย

ต้นฉบับ สัญญาจำกัดความโสด

ลงวันที่ ๑๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๕

ณ บ้านเจี๊ยะ เวลา ๒๓.๓๕ น.

สัญญาฉบับนี้ ข้าพเจ้า นางสาวกมลเทพทั้งแปดแห่งบริษัทคิวบิคัด ยินยอมพร้อมใจกันเขียนขึ้นมา เพื่อลบล้างบรรดาหนี้ของนายภูมิ เตชะดำรงกุล กรรมการผู้จัดการหรือฮิตเลอร์ของพวกเราให้จงได้

พวกเราขอตั้งสัตย์ปฏิญาณว่า จะต้องหาแฟนให้ได้ภายในหนึ่งปี นับตั้งแต่วันที่ลงนามในสัญญาฉบับนี้เป็นต้นไป โดยมีเงินโบนัสประจำปีของทุกคนเป็นเดิมพัน

รายละเอียดเงื่อนไขมีดังนี้

หากใครหาแฟนได้แล้ว สามารถนำเงินโบนัสของตนเองออกไปจากเดิมพันได้ แต่หากใครหาแฟนไม่ได้ภายในหนึ่งปี เงินโบนัสทั้งหมดของผู้แพ้ก็จะถูกแบ่งเป็นสัดส่วนให้ผู้ชนะที่มีแฟนเป็นตัวเป็นตนไปเรียบร้อยแล้ว

ในกรณีที่ทุกคนโชคดีหาแฟนได้ทั้งหมด คนที่หาแฟนได้เป็นคนสุดท้ายถือว่าแพ้เดิมพัน และต้องแบ่งเงินโบนัสให้ผู้ชนะทั้งเจ็ดคนเท่าๆ กัน

ในกรณีที่ผู้แพ้ต้องการเงินโบนัสคืน ทางเดียวที่สามารถทำได้คือ ต้องจีบนายภูมิ เตชะดำรงกุล ให้สำเร็จภายในสามเดือน นับตั้งแต่สมาชิกคนที่เจ็ดมีแฟนเป็นตัวเป็นตนไปเรียบร้อยแล้ว หากภายในสามเดือนผู้แพ้ปฏิบัติการณ์ไม่สำเร็จ จะต้องมอบเงินโบนัสของตนให้ผู้ชนะทั้งเจ็ดโดยไม่มีเงื่อนไขใดๆ ทั้งสิ้น

สิ่งที่แนบมาด้วย

...คำสาปแช่ง...

หากสมาชิกคนใดคนหนึ่งกระทำการหาแฟนโดยมิสุจริต หรือว่าจ้างผู้ชายมาเป็นแฟน ไม่ว่าจะวิธีใดวิธีหนึ่ง ขอให้สิ่งศักดิ์สิทธิ์ลงโทษ อย่าให้มีแฟนไปตลอดชีวิต ถ้าได้แต่งงานภายหลัง ก็ขอให้เจอเจอกับผู้ชายที่ห่วยแตกที่สุดในโลก แต่งงานก็ขอให้หย่า อย่าได้มีความสุขในชีวิต

แต่งงานไปตลอดชีวิต

ข้าพเจ้าทั้งแปดได้อ่านสัญญาฉบับนี้และลงลายมือชื่อด้วยความเต็มใจ ขอให้สิ่งศักดิ์สิทธิ์ในสากลโลกเป็นพยาน หากข้าพเจ้าบิดพลิ้ว หรือไม่ปฏิบัติตามสัญญา หรือฉีกสัญญาทิ้ง ก็ขอให้มอันเป็นไปภายในสามวันเจ็ดวัน ขอให้เป็นหมัน ขอให้ชี้เขร่ อปลักษณ์ไปตลอดชาติ สาธุ!

ลงลายมือชื่อ

นางสาววาราลี (เจ็ล)

นางสาวพริมา (พีพริม)

นางสาวมิลิน (มีม)

นางสาวนันทิสา (ออย)

นางสาวกระเกต (เกต)

นางสาวแพรวพราว (พราวด์)

นางสาวหอมหมื่นลี้ (หอม)

นางสาวหรรษา (หนูษา)

นันทิสาอัปปาก้างหลังจากอ่านข้อความครบถ้วน ดวงตาพร่ำพรายเห็นปีกเงินโบนส์จำนวนหกปีกกางปีกสี่ขานवलบินวนอยู่รอบๆ คีระษ่มันเป็นเงินก้อนที่เธอหวังจะนำไปจ่ายค่าผ่อนคอนโดมิเนียม หลังจากมันกัดกินเงินเดือนของเธอทุกๆ เดือนมาตลอดปีแล้ว ก่อนที่พวกมันจะพากันแตกตื่น บินหายวับไปกันจนหมดด้วยความตกใจเมื่อได้ยินเสียงของพริมา นักจิตวิทยาผู้เป็นกามเทพฝ่ายการตลาดและประชาสัมพันธ์ที่กรี๊ดร้องขึ้นมาอีกคน

เมื่อมองไปทางต้นเสียง เธอก็เห็นพริมาพยายามยื้อยุดจุดดึงเอากระดาษแผ่นนั้นไปจากมือของแพรวพราว รวมทั้งมือยุบยับของเหล่ากามเทพสาวที่พร้อมจะขยำทำลายสัญญาทาสพิศวาสให้แหลกลาญคามือ

“อย่าทำแบบนี้ เราสาบานกันแล้ว ฟาดินจะได้ลงโทษ การลบหลู่
สิ่งศักดิ์สิทธิ์อาจจะทำให้พวกน้องๆ ไม่ได้แต่งงานกันหมด” ปริมากล่าว

ถ้าจะเป็นใครที่เชื่อเรื่องคำสาปแช่งสาบานมากที่สุดในบริษัทก็คงหนี
ไม่พ้นกามเทพปริมาคนนี้นั่นแหละ เพราะเธอค่อนข้างซื่อสัตย์ไม่เอา
หลายๆ ขนาดถูกคะยั้นคะยอให้ดื่มค็อกเทลก็ยังไม่ยอมยกมือไหว้หลวงพ่อ
โสธรบนหิ้งพระกลางบ้านของวราลีเพื่อคืนศีลห้าชั่วคราวก่อนเลย คำพูด
ของเธอจึงทำให้เหล่าสาวๆ ที่กำลังรุ่มทั้งสัญญาฉบับนั้นชะงัก

ในที่สุดปริมาก็ชนะ เธอได้กระดาศแผ่นนั้นไป ก่อนจะโบกไปมา
แล้วเอ่ยด้วยน้ำเสียงชิงชัง

“มันคือตัวช่วยสุดท้าย ที่จะทำให้พวกน้องๆ ดิ้นหลุดจากความเป็น
โสดตามความต้องการของบอส เมื่อตั้งใจแล้ว ก็จะต้องทำให้ถึงที่สุด
ไซ้ใหม่เจี๊ย”

‘ความต้องการของบอสอย่างนั้นหรือ’ นันทิสาคิดในใจ

ไซ้แล้ว... ไซ้สัญญาฉบับนี้มันผิดขึ้นมาได้เพราะนายภิมคนเดียว
หากเขาไม่ปรามาสพวกเธอเอาไว้อย่างเจ็บแสบ สัญญาหาแฟนฉบับนี้คงไม่
เกิดขึ้น

‘คุณลีลา คุณพริม คุณเกด คุณพราวด์ คุณหอม คุณมิม คุณออย
และคุณหนูษา ผมอยากรู้จริงๆ ว่า พวกคุณนี่มันไร้เสนห์มัดใจชายหรือ
อย่างไร ถึงได้อยู่เป็นโสดกันหมดแบบนี้ แล้วเวลาถูกคำถาม จะเอาอะไร
ไปตอบพวกเขาได้ เมื่อพวกคุณยังไม่มีแฟน แล้วพวกเขาจะคาดหวังอะไร
จากบริการของเรา’ เสียงของภิมดังก้องอยู่ในหัว และนันทิสาก็คิดว่ามันไป
ดังก้องอยู่ในหัวของเพื่อนๆ ทุกคนด้วย

กามเทพสาวทุกคนหันไปทางเจ้าของบ้าน สีหน้าของวราลีเต็มไปด้วย
ด้วยความกล้าก๊วไม่ผิดจากหญิงสาวทุกคนในห้องนี้ ก่อนที่มิลินจะร้อง
ตีโพยตีพายแทรกขึ้นมา

“มิมไม่ยอม เงินโบนัสหกเดือนของมิม หลุยส์วิตตองของมิม

“ได้โปรดเถาะพี่พริม มิม้ขอถอนตัว” มิลิน สาวฝ่ายการเงินและบัญชีพูดจบก็ทรุดตัวลงคุกเข่าลงราวกับจะไม่มีวันลุกเหมือนจอมยุทธ์ในภาพยนตร์จินก่าลังภายใน ถ้าไม่ได้ทำลายสัญญาบ้าเลือดแผ่นนั้นเสีย

“ไม่ได้ยายมิม้!” นันทิสาทะคอกใส่เพื่อนที่สนิทที่สุดในบริษัทของเธอ แม้จะรู้ว่าเพื่อนสาวที่ใครๆ มองว่าเป็นจอมงกและเค็มจัดชนิดที่เรียกได้ว่าทะเลเรียกแม่ นั้น จะมุ้งมันกับโบนัสที่ได้มา เพื่อหวังจะทำความฝันให้สำเร็จลุล่วงขนาดไหนก็ตาม

“ไหนเมื่อคืนบอกว่าเราเลือดสุพรรณ ตอนนี้จะมาทึงกันง่าย ๆ แบบนี้ไม่ได้”

“ก็ตอนนั้นนั่นแหละ” มิลินเอ่ยเสียงอ่อย

“ก็เมาทุกคนนั่นแหละ” การะเกดบอกอย่างเหลืออดเช่นกัน

“เอาละ หยุดได้แล้ว” วราลิกกล่าวเสียงดังเพื่อควบคุมสถานการณ์ แม้ตัวเองจะอยู่ในสภาพมึนงงจากเรื่องที่เกิดขึ้นอยู่ก็ตาม “เมื่อทุกคนลงลายมือชื่อแล้ว ก็จะต้องทำตามสัญญา เจ้จะซีรอกซ์สัญญานี้แจกทุกคนเป็นหลักฐาน ส่วนตัวจริงจะนำเข้าเซฟในธนาคารไว้ ก่อนที่ใครจะหน้ามืดจึกมันไป ส่วนเงินโบนัส เจ้จะเปิดบัญชีเป็นชื่อร่วมกันแปดคน เมื่อหาแฟนได้แล้ว เราทุกคนก็จะเห็นถอนออกไปได้ อย่างนี้แฟร์ที่สุด”

พริมาส่งกระดาษแผ่นนั้นไปให้ วราลิกรับไปทิ้งน้ำตาท่ามกลางเสียงละอื้นไห้ของมิลินและสีหน้ากระอักกระอ่วนของสาว ๆ ที่เหลืออีกห้าคน

“เจ้...” หอมหมื่นลีเข้าไปกระซิบกับวราลิก

“อะไร” เลขาธุการสาวหันไปตวาด

หอมหมื่นลีสะดุ้ง ก่อนจะเอ่ยออกมาอย่างไม่เต็มเสียงนัก “เราร่วมมือกันเซ็นได้ แล้วเราจะร่วมมือกันเซ็นถอนได้ใช่ไหมอะ”

“ใช่ๆ” แพรวพราว คู่หูของหอมหมื่นลีรีบสนับสนุนทันที จากนั้นก็หันไปรอบๆ วง เพื่อร้องขอการสนับสนุนจากคนอื่นๆ ด้วย “ใช่ไหมพวกเรา”

“อ้อ...ตอนนี้ทำเป็นลืม” วราลิกโผล่ขึ้นอย่างประชดประชัน “อยากรู้

หนักว่ายจำได้หรือเปล่าว่าตอนนั้นใครเป็นคนจุดประเด็นขึ้นมา”

หอมหมีนึ้หัวเราะเจื่อนๆ “เหะๆ ก็ตอนนั้นมันโมโหเน่ใจ ตอนนั้นมันหายแล้ว”

“แต่สัญญาคือสิ่งที่เราควรจะต้องปฏิบัติตาม” พระราชผู้ช่วยของการะเกตและเป็นน้องเล็กที่สุดของกลุ่มเอชซีดีขึ้น “พอหนูสาธอนไว้ว่าเกิดมาเป็นคน จะต้องรักษาสัญญา คนที่ทำในสิ่งที่ตัวเองสัญญาไม่ได้ ก็ไม่ต่างไปจาก...สะ...”

“ว้าย...พอ!” การะเกตร้องห้าม “เอาละ รู้แล้ว...รู้แล้ว แค่เรื่องหาแฟน มันจะยากเย็นอะไร ฮ่าๆ คอยดูเกดก็แล้วกัน จะหาให้ได้คนแรกแล้วเอาโบนัสของตัวเองกลับไปให้ดูเป็นตัวอย่าง”

การะเกตหัวเราะผื่นๆ แต่ทุกคนก็รู้กันดีว่าเรื่องการหาแฟนให้ได้ภายในหนึ่งปีนั้นเป็นเรื่องยากเย็นสำหรับพวกเธอมากแค่ไหน หลังจากได้ฟังความรักความหลังของทุกคนในวงเหล่าเมื่อคืนนี้จนครบทุกคนแล้ว

เมื่อนาฬิกาในห้องรับแขกของวราลีส่งเสียงดัง บ่งบอกให้รู้ว่าเป็นเวลาเจ็ดนาฬิกา ต่างคนต่างก็มองหน้ากันเล็กลัก เพราะนึกขึ้นมาได้ว่าวันนี้เป็นวันทำงาน และนายฮิตเลอร์จะต้องไม่ชอบแน่ถ้าพวกเธอพร้อมใจกันไปทำงานสาย

“กรี๊ด สลายตัวด่วน เจอกันที่ทำงานนะน้องๆ รีบไปก่อนเฮียฮิตเลอร์จะไปถึง” วราลีกรี๊ดร้องก่อนจะรีบวิ่งเป็นคนแรก

พริมาซึ่งมาพักค้างแรมที่บ้านหลังนี้บ่อยๆ ก็รีบวิ่งไปที่ห้องน้ำในห้องนอนแขกทันที

สาวๆ กามเทพที่เหลื่อต่างมองหน้ากันอย่างนึกขึ้นได้เช่นกัน จึงร้องกรี๊ดออกมาพร้อมกันแล้วรีบแยกย้ายกันกลับบ้านของตัวเองทันที

๑

เกมเทพ ซ่อนรัก

โอฮาโย...โอฮาโย...โอฮาโยโกซามัส

เสียงร้องทักทายเป็นภาษาญี่ปุ่นจุดสติสัมปชัญญะของหนักทาสีให้หลุดจากความฝันอันแสนสุข กลับคืนสู่โลกแห่งความเป็นจริง แต่อาการปวดศีรษะอย่างรุนแรงก็ทำให้เธอแทบไม่อยากจะลืมตาขึ้นมาเอาเสียเลย

โอฮาโย...โอฮาโย...โอฮาโยโกซามัส

เสียงทักทายยามเช้าดังขึ้นอีกครั้ง คราวนี้เสียงนั้นดังขึ้นกว่าเดิมเป็นเท่าตัว ทำเอาหนักทาสีขมวดคิ้วมุ่น นึกรำคาญชาวญี่ปุ่นที่เสียงเหมือนนาฬิกาปลุกคนนี้เสียเหลือเกิน

โอฮาโย...ครั้งที่สาม...คุณเธอแผดเสียงดังราวกับฟ้าจะถล่มลงมาสะกิดต่อมความจำของหนักทาสีให้นึกขึ้นมาได้ว่านั่นไม่ใช่เสียงชาวญี่ปุ่นที่ไหน แต่เป็นเสียงนาฬิกาปลุกรูปแมวน้อยคิตตี้ใส่ชุดกิโมโนสีหวานที่มีลินซี้อให้ เป็นของขวัญวันที่เธอย้ายมาอยู่ที่คอนโดมิเนียมแห่งนี้เป็นวันแรกนั่นเอง

“ตายแล้ว” หญิงสาวแผดเสียงร้องดังกว่านาฬิกา รีบเอื้อมมือไปกด

ปุมปิดเสียงแล้วคว่ำมาดูเวลา “หกโมงยี่สิบเก้าแล้ว”

นั่นทิสากระดังขึ้นมาจากเตียงทันที ก่อนที่เธอจะกระโดดพรวดเดียวไปถึงประตูห้องนอน เมื่อเปิดประตู สองเท้าเล็กๆ ก็ชอยถึยิบจนพาร่างอรชรมาถึงประตูหน้าห้องในคอนโดมิเนียมหรูใจกลางกรุงด้วยความรวดเร็วราวกับนักวิ่งทีมชาติก็ไม่ปาน

ไม่มีใครมาตกกริ่ง ไม่มีใครมาเคาะประตู แต่นั่นทิสาก็รีบเอาดวงตางามข้างขวาของเธอแนบกับช่องตาแมวที่ประตู ได้ยินเสียงเปิดปิดประตูห้องข้างๆ ดังเล็ดลอดเข้ามา

หัวใจของเธอเต้นระรัว ลืมอาการปวดหัวตุบๆ จากอาการเมาค้าง เพราะดื่มค็อกเทลในงานเลี้ยงสละไส้ของหอมหมื่นลี้กับการเกิดเมื่อคืนนี้มากไปหน่อย

วินาทีต่อมา สิ่งที่เธอรอคอยก็ปรากฏขึ้นในช่องตาแมวที่เธอกำลังมองออกไป

หนุ่มหน้าคมเกลี้ยงเกลา หล่อแบบไทยแท้ และมีนัยน์ตาชวนฝันที่สามารถกระชากใจสาวๆ ทุกคนที่ได้เห็นเป็นอย่างดี กำลังเดินอยู่ที่โถงทางเดินด้านนอก

ตรงเวลา...เขาออกไปทำงานเวลานี้ และเดินผ่านหน้าห้องของเธอ ตรงเวลามาตลอดตั้งแต่เขาย้ายเข้ามาอยู่ข้างห้องของเธอ...แต่เอ๊ะ

‘กรีด’

นั่นทิสากรีดร้องในใจทันทีที่เห็นชายคนนั้นหยุดยืนที่หน้าห้องของเธอ แทนที่จะเดินผ่านไปเหมือนเช่นทุกวัน จากนั้นเขาก็หันมามองเธอพร้อมรอยยิ้มที่สามารถละลายหัวใจของเธอได้ ยิ้มของเขาเผยให้เห็นฟันขาวเรียงตัวอย่างเป็นระเบียบ สะท้อนกับแสงไฟด้านนอกเป็นประกายร้อนแรงราวกับแสงแดดกลางทะเลทรายที่กำลังละลายก้อนน้ำแข็งเล็กๆ เลยกี่เดียว

“ไม่จริง” นั่นทิสาร้องเสียงสูง ยกมือเรียวยาวทั้งสองข้างขึ้นมาแนบ

แก้มนวลปลั่งที่ชานาบริมฝีปากที่อำหอรารากับอุโมงค์รถไฟ “ฉันฝันไปหรือเปล่าเนี่ยว่าเขายืมให้ฉัน”

เป็นไปไม่ได้...หญิงสาวบอกตัวเอง เพราะผู้ชายรูปหล่อคนนั้นไม่รู้สักหน่อยว่าเธออยู่ตรงนี้ และกำลังแอบมองเธออยู่ ไม่รู้แม้กระทั่งว่าเธอทำเช่นนี้ เป็นประจำมาหลายเดือนแล้ว ตั้งแต่รู้ว่าเขาย้ายมาพักอยู่ที่คอนโดมิเนียมแห่งนี้

‘อ้อ...คุณอัศวินะเธอ ออกไปทำงานเวลานี้ทุกวันแหละครับ คนอะไรตรงเวลาอย่างกับมีชิปฝังอยู่ในสมอง บางทีผมยังสงสัยว่าแกเป็นพวกมนุษย์แปลงหรือเปล่า’

นั่นเป็นคำบอกเล่าจากปากของดำ ยามรักษาการณ์ที่เฝ้าอยู่หน้าอาคาร สงสัยเขาจะดูการ์ตูนมากไป ออกจะไซไฟนิดหน่อย แต่นั่นก็คิดว่าเขาน่ารักดี ชอบตะแบะให้เธอหรือใครๆ ที่เข้าออกคอนโดมิเนียมแห่งนี้ด้วยท่าทางแข็งขันราวกับเป็นตำรวจ เธอจึงชอบซุ่มขนมมาฝากเขาประจำ

และคำพูดของดำในวันนั้น ทำให้เธอต้องมายืนอยู่ที่ประตูบานนี้ทุกเช้า เพื่อเฝ้ามองเขาเดินผ่านหน้าห้องของเธอไปด้วยหัวใจพองโต ทำนองที่ว่า...

‘แค่ได้เห็นหน้าเขา เราก็มีความสุขแล้ว’

แต่ทุกวันเขาก็ไม่เคยหันมายืมให้เธอเลยสักครั้งนี่นา...

‘หรือว่ายืมให้ประตู’

นั่นก็สาขมวดคิ้วให้ความคิดของตัวเอง เมื่อนึกขึ้นมาได้ว่าประตูของทุกห้องก็เหมือนกันหมด

‘เอ๊ะ...หรือนี่จะเป็นการบอกใบ้ของกามเทพว่า ผู้ชายคนนี้นี่แหละ ที่จะมาช่วยฉุดเราออกจากบ่วงร้ายของสัญญาบ้าเลือดที่ทำเอาไว้กับเพื่อนๆ ในบริษัทอีกเจ็ดคน’

ถ้าเป็นอย่างนั้นจริง เธอจะดึงเขามาปลดเปลื้องสัญญานั้นได้อย่างไรกันล่ะ เพราะแค่เขายืม ร่างกายของเธอก็เหมือนเป็นก้อนน้ำแข็งที่ถูกทิ้ง

เอาไว้กลางทะเลทรายแล้ว ไม่ต้องพูดถึงการขอร้องให้เขามาเป็นแฟนหรือก เขาแค่ว่าเธอจะกล่าวคำสั้นๆ ว่า ‘สวัสดี’ กับเขาได้อย่างไรดีกว่า ด้วยโรคประจำตัวของเธออย่างหนึ่งนั่นคือ การกลายเป็นหุ่นยนต์ที่ไฟฟ้าลัดวงจรเอาเสียจริงๆ เมื่อต้องเผชิญหน้ากับผู้ชายรูปหล่อตนเอง

“โอ๊ย...แล้วจะทำยังไงดีละเนี่ย” เธอบ่นอุบ ยกมือขึ้นยี้มมายาวๆ เหยิงของตัวเองด้วยความกั๊กกั๊ก

นั่นทิสาดอนใจ ก่อนจะแ้มประตูปิดออกเล็กน้อยเพื่อมองลอดช่องไปยังโถงลิฟต์ ซึ่งผู้ชายคนนั้นกำลังยืนรอลิฟต์อยู่

รูปร่างของเขาสูงใหญ่และสมส่วนราวกับนายแบบบนแคตวอล์ก การแต่งกายก็ราวกับจะถอดมาจากนิตยสารแฟชั่นชื่อดังทั้งหลายแหล่ แคมมองแค่นี้ก็ทำให้หัวใจของเธอเต้นโครมครามราวกับจะหลุดออกมาเร่ป่นอกอกได้แล้ว หากต้องเผชิญหน้ากันตรงๆ เธอมีหัวใจวายเฉียบพลันสิ้นใจตายไปเลยหรืออย่างไร

เมื่อชายคนนั้นก้าวเข้าไปในลิฟต์ นันทิสาก็ปิดประตูล้วนนิ่งฟังประตูบานนั้นด้วยความหนักใจเป็นเท่าทวี เพราะผู้ชายคนที่เพิ่งจะลงไปนั้นไม่เพียงแต่เป็นคนรูปหล่อที่สามารถทำให้สมองของเธอลึบสนได้เท่านั้น แต่เขาคือ อาร์ท อังค์กฤษณ์ อดีตรุ่นพี่สมัยที่เธอเรียนอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔ ตอนนั้นเขาเรียนอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖ เป็นหนุ่มฮอตที่สุดของโรงเรียน เพราะไม่เพียงแต่เขาจะหล่อ ยังเป็นนักกีฬาฟุตบอลของโรงเรียน แถมยังเป็นตัวแทนของโรงเรียนไปแข่งขันรายการวิชาการต่างๆ อีกด้วย เรียกได้ว่าเก่งทั้งบุนและบู๊ แถมยังเจ้าชู้อีกต่างหาก

สมัยเรียนนันทิสาก็ได้แต่แอบมองและแอบชอบเขาอยู่เพียงฝ่ายเดียว ด้วยความที่เป็นหนุ่มฮอตที่สุดของโรงเรียนในขณะนั้น ทำให้มีสาวๆ มารายล้อมตลอดเวลา โดยเฉพาะดาวโรงเรียนซึ่งเรียนอยู่ห้องเดียวกับเขา จนทำให้นักเรียนรุ่นน้องหน้าตาธรรมดาอย่างเธอกลายเป็นฝุ่นละอองที่ไม่เคยเหลียวมองเลยสักครั้ง

เธอได้แต่เฝ้ามองเขาอย่างเสียบๆ อยู่ตลอดการศึกษาในปีนั้น จนกระทั่งเขาเรียนจบมัธยมศึกษาปีที่ ๖ และสามารถสอบเอช-ทรานส์ติตคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ของมหาวิทยาลัยชื่อดังย่านสามย่าน ได้ด้วยคะแนนอันดับต้นๆ ของประเทศ

เสียดายเหลือเกินที่สมองซีกขวาของเธอไม่สามารถทำงานได้ ทัดเทียมกับสมองซีกซ้าย ทำให้คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์อยู่ไกลเกินเอื้อมสำหรับเธอ

แต่อย่างน้อยนั้นทิสาก็สามารถสอบติดคณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชีของมหาวิทยาลัยที่เขาเรียนอยู่ได้สำเร็จ เธอสามารถเข้าเรียนในสถาบันเดียวกับเขาได้อีกครั้ง

แต่อนิจจา...ทุกอย่างเข้าอีหรอบเดิมเหมือนละครรีเมก ไม่ดังก็ดับ และสำหรับเคสของเธอ เรียกได้ว่าดับสนิท เพราะรอบกายของเขานั้น ยังคงรายล้อมไปด้วยสาว ๆ มากหน้าหลายตาเหมือนเคย นั้นทิสาก็ทำได้แค่แอบมองเขาอีกครั้ง ที่สำคัญ...ผู้หญิงที่สนิทกับเขามากที่สุดเปลี่ยนจากดาวโรงเรียนสมัยมัธยมกลายเป็นดาวมหาวิทยาลัยที่สวยงามเลิศราวกับนางฟ้า แถมมีดีกรีเป็นนางเอกละครพ่วงท้ายมาด้วยจนเธอเทียบไม่ติดฝุ่น

ในที่สุดเขาก็เรียนจบ และไปเรียนต่อปริญญาโทที่ประเทศสหรัฐอเมริกา นับตั้งแต่นั้นมาเธอก็ไม่ได้ข่าวคราวจากเขาอีกเลย จนกระทั่งเธอได้พบเขาอีกครั้งในงานมหกรรมบ้านและคอนโดฯ ซึ่งจัดขึ้นที่ศูนย์การประชุมแห่งชาติสิริกิติ์เมื่อกลางปีที่แล้ว ซึ่งคงต้องขอขอบคุณนายภิมเจ้าของบริษัทคิวปิดฮัตจริง ๆ ที่เป็นต้นเหตุให้เธอได้เจอกับเขาในวันนั้น

ดวงตาของนั้นทิสาเป็นประกายระยิบระยับขึ้นมาทันทีที่ทวนนึกไปถึงวันนั้นเมื่อปีที่แล้ว

‘จะให้ผมย้ายที่ทำงานไปใกล้บ้านคุณ หรือคุณจะย้ายบ้านมาใกล้ที่ทำงานหา...คุณออย’

น้ำเสียงเรียบขาดของภีมดังสะท้อนไปมาอยู่ในหัวของเธอ เขาพูดประโยคนั้นหลังจากที่เธอมาสายติดๆ กันตลอดหนึ่งเดือนในช่วงกลางปีที่แล้ว ทำให้โดนหักเงินเดือนที่ละหนึ่งบาท จนสะสมขึ้นมาเป็นหลักพันแล้ว ทั้งๆ ที่เธอได้รับมอบหมายให้เป็นคนทำรายงานเกี่ยวกับการเข้าออกงานเป็นประจำทุกวัน สาเหตุหลักๆ ก็มาจากโครงการก่อสร้างรถไฟฟ้าซึ่งทำให้ถนนที่เคยแออัดยืดเยื้อไปด้วยรถนานาชนิดนั้นยิ่งติดมากขึ้นไปกว่าเดิม และวันนี้ความอดทนของเขาคงถึงขีดจำกัดเมื่อเห็นเรกคอร์ดการมาสายของเธอ แม้เธอจะบอกเหตุผล และอ้างว่าพยายามตื่นแต่เช้ามืดเพื่อฝ่าฟันการจราจรอันหนักหนาสาหัสของเมืองกรุงมาอย่างรีบเร่งเพียงไร แต่เขาก็ยังไม่สนใจ

‘แถวบางแคก็มีออฟฟิศให้เช่าอยู่หลายที่นะคะ’

‘นี่คุณจะทำอะไร’ ภีมตะคอกเสียงดังด้วยความโมโห ‘ที่ผมถามเมื่อครู่ล่ะ ผมประหลาด’

‘แหม...แต่บอสหน้าตาจริงจังมากเลยนะคะ’ นันทิสาส่งยิ้มจืดเจื่อนให้เขา

‘ไม่ต้องพูดแล้ว’ เขารีบตัดบทอย่างไม่พอใจ ‘ที่ศูนย์ประชุมฯ สิริกิติ์ตอนนี้กำลังมีงานบ้านและคอนโดฯ บ่ายนี้ผมอนุญาตให้คุณลากิจได้ ไปดูคอนโดฯ ลักห้อง เอาที่มันอยู่ในเมืองใกล้ที่ทำงานสักหน่อย เรื่องเงินดงเงินดาวไม่ต้องวอร์รี ผมจะจัดการให้’

‘จริงหรือคะ’ นันทิสามีตากว้างมองชายหนุ่มผู้หล่อเหลาตรงหน้าอย่างไม่เชื่อในสิ่งที่เขาเพิ่งจะหลุดปากออกมา คนอย่างนายอิตเลอร์นะหรือ จะออกค่าตาวนคอนโดมิเนียมให้เธอง่ายๆ แบบนี้ แถมยังยัดด้วยว่าให้หาใกล้ๆ ที่ทำงาน เพราะการจะหาคอนโดมิเนียมใกล้กับสลิ้มซึ่งบริษัทควิวิต-อิตเช่าพื้นที่อาคารอยู่ สนนราคาก็คงจะแพงหูฉี่

‘ก็จริงนะสิ’ ภีมพยักหน้ายั่วราวกับเงินเรือนแสนนั้นเป็นเรื่องจ๊ับจ๊อยสำหรับเขา ‘ผมไม่อยากให้ประสิทธิภาพการทำงานของพนักงานลดลง

เพราะต้องนอนดึกตื่นแต่เช้ามีตหอรกนะ และผมก็ไม่อยากให้พนักงาน
ของผมไปเช่าห้องเขาอยู่ด้วย ค่าเช่าเดี๋ยวนี้นี้พอๆ กับค่าผ่อนคอนโดฯ นั้น
แหละ ซื้อเอาดีกว่า ผ่อนหมดก็ได้เป็นกรรมสิทธิ์ ดีกว่าเสียเงินทิ้งไป
เดือนๆ'

ดวงตาของนนทิสายเป็นประกายระยิบระยับ ไม่อยากเชื่อว่าจะได้ยิน
อะไรดีๆ จากปากของนายอีตเลออร์แบบนี้ เขาทั้งเป็นห่วงเป็นใยเธอ แถม
ยังวางแผนชีวิตให้เสร็จสรรพอีกต่างหาก

หรือเขาจะแอบชอบเธอ แล้วหวังจะเลี้ยงต้อยให้เป็นที่รักของเขา

'บอสงจะออกค่าดาวน์คอนโดฯ ให้ออจจริงหรือคะ' เธอถามย้ำอีก
ครั้งให้แน่ใจ หากคำตอบคือ 'ใช่' เธอจะต้องตะล่อมถามเขาว่า เขาคิด
อะไรกับเธอแบบนี้หรือเปล่า

แต่เมื่อได้ฟังคำตอบของเขา เธอก็รู้สึกเหมือนได้ยินเสียงเครื่อง-
ลำอานที่เคลือบอยู่บนใบหน้าแตกดังโพละ

'ก็จริงนะสิ...เท่าที่ทราบออกมาแล้วกัน ผมจะเซ็นเช็คให้ ผมคิด
ดอกเบียไม่แพงหรอก ร้อยละสิบห้า ถูกกว่าดอกเบียของพวกบัตรเครดิต
เสียอีก แล้วค่อยหักเงินเดือนคืนทุกเดือน'

ศิระชะของนนทิสารวกับถูกค้อนปอนด์กระหน่ำลงมาหลังจากฟัง
เงื่อนไขของเจ้านายจอมเขี้ยวจบลง ภาพคอนโดมิเนียมทรูกลางกรุงใกล้
สำนักงานจนแทบจะเดินมาได้ หดลงมาเหลือห้องเล็กๆ ราคาปานกลางที่
คงจะต้องเสียค่ารถเดินทางอีกนิดไปในบัดดล

บ่ายวันนั้นนนทิสิตต้องออกมาเก็บของเพื่อไปหาที่อยู่ใหม่ตามลำพัง
เพราะภีมไม่อนุญาตให้ชวนเพื่อนในบริษัทไป โดยอ้างว่าทุกคนมีงาน
ต้องเตรียมสำหรับงานเลี้ยงน้ำชาหาคู่ซึ่งจัดเป็นประจำทุกเดือน เดือนละ
สองครั้ง และจะเริ่มในวันเสาร์ที่จะถึงนี้แล้ว

ระหว่างที่นนทิสิตเก็บของบนโต๊ะให้เรียบร้อยก่อนกลับบ้านตามกฎ
๕ ส. ของบริษัท เหล่าเพื่อนพ้องต่างกรูกันมาถามไถ่ด้วยความเป็นห่วง

นี้กันว่าเธอถูกกิมไล่ออกเสียแล้ว แต่เมื่อเธอบอกว่ากิมให้เธอลากิจครึ่งวันไปหาคอนโดมิเนียมใกล้ๆ ที่ทำงาน โดยอาสาจะออกค่าตาวนนี้ให้ ทุกคนจึงเตาไปต่างๆ นานาว่านายฮิตเลอร์คงจะแอบชอบเธอ ถึงได้ลงทุนดาวนคอนโดมิเนียมให้ขนาดนี้

ที่ว่า...เมื่อเธอบอกอัตราดอกเบี้ยของนายฮิตเลอร์ไป ทุกคนต่างก็เซ็งไปตามๆ กัน ก่อนจะแยกย้ายกันกลับไปทำงานที่โต๊ะ ปล่อยให้เธอออกจากบริษัทไปลงรถไฟใต้ดินเดินทางสู่ศูนย์ประชุมฯ ลิริกิตีตามลำพัง

ไป...โดยที่นั่นทิสาก็ไม่อาจรู้ได้เลยว่า การไปที่นั่นในครั้งนั้นจะสามารถพลิกชีวิตของเธอไปได้อย่างที่เธอคาดไม่ถึง

เพราะหลังจากนั้นทิสาก็ไม่ได้ข่าวคราวของอังค์กฤษณ์มาเป็นเวลาหลายปีแล้ว เธอกลับพบเขาโดยบังเอิญในงานมหกรรมบ้านและคอนโดฯ อีกครั้ง

แต่หนึ่งม้วนเดิมก็เริ่มฉายอีกครั้ง เมื่อข้างกายของเขามีหญิงสาวสวยรูปร่างสูงโปร่งหุ่นนางแบบอยู่เคียงข้าง เธอจำได้ว่าเป็นคนละคนกับดาราสาวดาวมหาวิทยาลัยที่เขาคเคยดวง ทั้งคู่พากันดวงเขนเดินเข้ามาที่นั่น ออกบูทนี้ราวกับคูรักกำลังมาเสาะหาเรือนหอเอาไว้เป็นรังรักก็ไม่ปาน

หลังจากเดินวนไปวนมาอยู่หลายรอบ นันทิสาก็แอบมองแอบตามมาตลอดอย่างลึ้มคำสั่งของเจ้านายสุดเฮี้ยบ ก็เห็นทั้งคู่หยุดอยู่ที่บูทของคอนโดมิเนียมแห่งหนึ่ง และเธอก็แอบเห็นว่าเขายื่นบัตรเครดิตให้พนักงานขาย และมีการเซ็นอะไรบางอย่างด้วย

‘เขาต้องซื้อคอนโดฯ นี้แน่ๆ’

ความสงสัยทำให้นันทิสารีบปรีเข้าไปหาพนักงานขายคนเดียวกับที่นั่งคุยกับเขาอยู่นานทันที เมื่อเห็นอังค์กฤษณ์กับผู้หญิงคนนั้นออกไป

‘ผู้ชายคนเมื่อกี้ซื้อห้องเอาไว้หรือเปล่าคะ’

‘ค่ะ’ พนักงานขายตอบแบบงงๆ

‘ฉันขอจองห้องข้างๆ’

‘คะ?’ คราวนี้พนักงานขายร้องถามด้วยความงุนงงยิ่งขึ้น พาให้พนักงานที่สา
รู้สึกคิดว่าตนเองออกตัวแรงเกินงามไปแล้ว

‘เอ่อ...คือว่า ดิฉันเป็นเลขานุการของคุณหญิงแม่ของคุณผู้ชายที่ชื่อ
อังก์กฤษณ์ ทรัพย์เจริญ คนเมื่อสักครู่นะคะ’

พนักงานสาวก้มลงดูชื่อในแฟ้มก่อนจะเงยหน้าขึ้นมาจิกยิ้มหวานให้
เธอ เมื่อเห็นว่าชื่อนามสกุลนั้นตรงกันทุกตัวอักษร

‘คุณหญิงแม่ของคุณอังก์กฤษณ์อยากได้ห้องที่ติดๆ กับลูกชายนะคะ
จะได้ส่งคนไปสวดตบเนม...เอ๊ย...ไปดูแลได้ เพราะกลัวพวกคู่แข่งทางธุรกิจ
จะมาทำร้ายเอานะคะ’

‘อ้อ...หรือคะ’ เจ้าหล่อนเอ่ยถามอย่างคล้อยตาม

‘ตกลงว่าดิฉันจะขอจองห้องข้างๆ คุณอังก์กฤษณ์ได้ไหมคะ’

‘ได้สิคะ คอนโดฯ ของเราพร้อมอยู่เลยนะคะ เรียกได้ว่าหัวกระเป่า
ไปอยู่ได้ทันที’ พนักงานขายรีบตอบรับพร้อมทั้งสาธยายสรรพคุณของ
สินค้าอย่างละเอียดยิบ เพราะได้ลูกค้าสองรายซ้อนแบบนี้ มีหวังค่าคอม-
มิชชันพุ่งกระฉูด เป็นใครก็ต้องยอมละ

นั่นเป็นสาเหตุที่ทำให้เธอได้มาใกล้ชิดกับเขาอีกครั้ง แม้จะเป็นการ
แอบมองเหมือนเคยก็ตาม แต่มันก็ทำให้ชีวิตของเธอสดใสกว่าเดิมเป็นกอง

ไม่นึกเลยว่าหลังจากแอบมองเขาผ่านช่องตาแมวที่ประตูมาเป็น
แรมปี วันนี้เขาจะหันมามองเธอและยิ้มให้เธอเป็นครั้งแรก

หรือกามเทพจะยังคงรักปกป้องเขาเข้าให้แล้ว

หากเธอไม่ทำอะไรสักอย่าง กามเทพตัวน้อยนั้นคงเสียแรง และเสีย
ลูกธนูไปฟรีๆ แน่ๆ

แต่เธอจะทำอย่างไรดีล่ะ จึงจะสามารถพูดคุยกับเขาได้

“เอาเรื่องนี้ไปปรึกษายายมี้มดูดีไหมเนี่ย” หญิงสาวรำพึง นึกไปถึง
เพื่อนเลิฟในบริษัทขึ้นมา ด้วยมี้มหรือมีลินซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่การเงินและ

บัญชีนั้น นับได้ว่าเป็นเพื่อนที่สนิทที่สุดของเธอในบริษัท

“เอ๊ะ...แต่ยายมีมัมยังไม่มัมแฟนนี่” นันทิสากุคิดขึ้นมาได้ “เกิดไปปรึกษาแล้วให้คำแนะนำผิดๆ มา หวังจะสกัดดาวรุ่ง เรามิแยหรือนี่”

“โอ๊ย...ทำใจดีเนี่ย” หญิงสาวโผล่ออกมา ก่อนจะใช้สองมือขยี้ผมยาวที่รุงรังหลังตื่นนอนด้วยความมกัลดก ลุ่ม

“รู้แล้ว” เธอตืดนิ้วตึงเบ้าเมื่อนึกอะไรขึ้นมาได้ “ปรึกษาพวกที่มีคู่ไปแล้วสิ เอ...เอาใครดีหน้า หนูษา หอม พราวต์ หรือเกดดี”

หลังจากคิดอยู่พักใหญ่ นันทิสาก็ตัดสินใจว่า รีบไปอาบน้ำแต่งตัวไปบริษัทก่อนจะดีกว่า และหากเธอเจอใครในสี่คนที่หลุดบ่วงแล้วแห่งสัญญาทาสนี่ไปเป็นคนแรก เธอก็จะขอคำปรึกษาจากคนคนนั้น

นันทิสายิ้มอย่างดีใจแล้วค่อยๆ ลุกขึ้นยืน ก่อนจะพลิกตัวหันไปเผชิญหน้ากับประตูห้องของตัวเองด้วยสีหน้าเกรี้ยวกราด จากนั้นก็ยกเท้าเตะประตูเบาๆ อย่างนี้ก็หมั่นไส้

“นี่เนาะ เขายืมให้แก ไปทำเสน่ห์ห้อะไรกับเขาหือ ยายประตูบ้า”

นันทิสาใช้เวลากว่าหนึ่งชั่วโมงในการแต่งองค์ทรงเครื่อง ซึ่งเป็นปกติสำหรับเธอ หลังจากย้ายมาอยู่ที่นี่ เธอไม่จำเป็นต้องเร่งรีบแล้ว เพราะใกล้กับคอนโดมิเนียมหรูแห่งนี้มีสถานีรถไฟฟ้าอยู่ เธอจึงใช้เวลาเพียงแค่อิสานาที่ในการนั่งรถไฟฟ้าไปถึงบริษัทโดยไม่สายเลยแม้แตวินาทีเดียว

เหมือนฟ้าบันดาล เมื่อเธอไปถึงอาคารสำนักงานที่คิวปิดฮัตต์เช่าพื้นที่อยู่ และกำลังรอลิฟต์เพื่อขึ้นไปชั้นลิบแปดอันเป็นที่ตั้งของบริษัท การะเกด กามเทพสาวสวยจากฝ่ายดูแลลูกค้าและประชาสัมพันธ์ก็ก้าวเข้ามาพอดี

“ไฮ...ออย” การะเกดโบกมือทักทายอย่างยิ้มแย้ม

ความรักของเธอกับแฟนหนุ่มชาวต่างชาติคงกำลังแบ่งบานเต็มที หน้าตาที่สะสวยอยู่แล้วจึงเปล่งปลั่งสดใสได้ขนาดนี้...น่าอิจฉาเสียจริง

‘เอาละ เธอจะต้องเป็นที่ปรึกษาของฉัน...ยายเกด’ นันทิสาคิด

“ไฮ” เธอโบกมือแล้วยิ้มหวานให้เพื่อนสาวราวกับนางงามมิตรภาพ
“เข้านี่เป็นไงจะเกิด แฟนมาส่งเธอ”

“อ้อ” การะเกดพยักหน้ายิ้มแย้ม

เฮ้อ...ผู้หญิงคนนี้น่าอิจฉาเหลือเกิน แฟนก็มี แถมยังหล่อลากราวกับราฟาเอล ราชินี อีกต่างหาก โบนัสก้อนโตที่ต้องนำไปเติมพนักกับคนอื่นก็ยังมีได้สิน นี่เธอทำบุญมาด้วยอะไรกัน

“นี่เกิด กลางวันนี้ไปกินข้าวกันไหม”

การะเกดเลิกคิ้วด้วยความแปลกใจ “นี่ยังไม่มาชวนกินข้าวกลางวันหายಾಯออย เห็นทุกที่สั่งแม่บ้านซื้อข้าวกล่องมากินกับยายมีมในครัวไม่ใช่หรือ”

นั่นทิสายิ้มแหงๆ “คือ...ออยมีเรื่องอยากจะปรึกษาเกดสักหน่อยนะ”

“อ้าว แล้วยายมีมล่ะ ซี้กันไม่ใช่หรือ ทำไมไม่ปรึกษากันล่ะ”

“ก็เรื่องที่ออยอยากจะปรึกษานะ ยายมีมไม่เหมาะสมอย่างยิ่ง”

“ทำไมอะ”

นั่นทิสำหน้าเฉือน “ก็...อิม...ยายมีมยังไม่มีแฟนนี่นา”

“อ้อ” การะเกดพยักหน้ายิ้มๆ “ถ้าเดาไม่ผิด เรื่องหาแฟนใช่ไหม”

“บ้า” นั่นทิสำรู้สึกแค้นร้อนขึ้นมาทันที “อย่าพูดดังลิ ออยอายคนอื่นเขาอะ”

เพื่อนสาวหัวเราะคิกคัก “โอเคๆ เกิดเข้าใจละ เธอเป็นว่ากลางวันนี่เจอกันนะ”

“อย่าบอกมีมนะ ไม่งั้นซีดงอนแน่เลย”

“อิม...ไม่บอกหรอก ความลับระหว่างเราสองคน” การะเกดยกนิ้วก้อยขึ้นมา

นั่นทิสายิ้มหน้าบานอย่างโล่งใจ ก่อนจะยกนิ้วก้อยขึ้นมาเกี่ยวกับนิ้วของเพื่อนด้วยอาการกระตือรือร้นเป็นพิเศษ

เมื่อประตูลิฟต์เปิดออก ทั้งสองสาวก็ก้าวเข้าไปภายในห้องโดยสาร

นนทิสากดปุ่มชั้นลิบแปด อันเป็นชั้นที่ตั้งของสำนักงานคิวปิดฮัตตันที่ แต่ ขณะที่ประตูลิฟต์กำลังจะปิดเพื่อพร้อมที่จะทะยานขึ้นสู่จุดหมาย เธอก็ ได้ยินเสียงของใครคนหนึ่งแว่วเข้ามา

“รอด้วยครับ...รอด้วย”

หญิงสาวถึงกับสะดุ้งเมื่อเห็นใบหน้าของเจ้าของเสียงข่มขู่ นั่น เธอรีบ ยื่นมือกลับไปแตะแผงควบคุม แต่แทนที่จะกดปุ่มเปิดประตुरอเขา เธอก็กลับ เลื่อนนิ้วไปกดปุ่มปิดประตูแล้วย่ำระรัวราวกับปืนกลความเร็วสูง

“ออย ทำอะไรนะ” การกระเดื่องถาม ก่อนจะยื่นมือไปปิดมือของ นนนทิสากออก แล้วรีบกดปุ่มให้ประตูเปิดออกอีกครั้ง

บุรุษหนุ่มหน้าตาราวกับ เคอานู รีฟส์ สมัยที่เล่นภาพยนตร์ เรื่อง *สปีดเร็วกว่ารถ* ปรากฏตัวขึ้นตรงช่องประตูด้วยอาการเหนื่อยหอบ ก่อนจะเหยย้มที่สามารถระเบิดหัวใจสาวจนแหลกเป็นจุดนี้ได้

“ขอบคุณครับ” เขาเอ่ยเป็นภาษาไทยกระท่อนกระเทือนแล้วค้อม ศีรษะลงเล็กน้อย ก่อนจะก้าวเข้ามาในลิฟต์

การเกิดหันมามี้มแล้วขยิบตาให้นนนทิสา ราวกับจะบอกว่า คนนี้แหละ ‘เหยื่อ’ รายแรกของเธอ หากต้องการหลุดบ่วงแล้วสัญญาหาคู่ จากนั้นก็ก้าวถอยไปยืนพิงผนัง ปล่อยให้เธอเผชิญหน้ากับหนุ่มหล่อลากดิน

นนทิสาอ้าปากค้าง หัวใจเต้นระรัว ร่างกายแข็งที่อรวากับถูกแช่เอาไว้ใต้น้ำแข็งขั้วโลกใต้อย่างไรอย่างนั้น

ส่วนชายหนุ่มเองก็ดูละล้าละลังไม่น้อยเมื่อต้องการกดปุ่มหมายเลข ชั้นของเขา เพราะนนทิสายืนบังแผงควบคุมลิฟต์อยู่เต็มตัว

“ยายออย” การกระเดื่องสะกิด

นนทิสาถึงกับสะดุ้ง ก่อนจะโพล่งออกไปด้วยสติสัมปชัญญะที่ไม่ค่อยจะเต็มสักเท่าไร

“ชั้นในคะ”

“หา...อะไรนะครับ”

หญิงสาวถึงกับสะดุ้งเฮือกอีกครั้ง ก่อนจะถอยออกมาจากแผงควบคุม ไปยืนข้างๆ เพื่อนสาวด้วยความอับอายจนแทบจะแทรกलिप्तหนีไปเสียให้ได้ เพราะแทนที่จะถามว่าเขาจะไปขึ้นไหน กลับพูดราวกับจะหยิบยื่นเลื้อยขึ้นในให้เขาเสียได้

หน้าแตกหม่อมไม่รับเย็บตั้งแต่ศึกแรกเชี่ยวชาญหรือนี่

คืนที่ชายหนุ่มสุดหล่อคนนั้นร่วมทางกับพวกเธอขึ้นไปเพียงไม่กี่ชั้นก็ออกไป ระหว่างนั้นหนันทิสได้แต่ก้มหน้านิ่ง ยืนตัวแข็ง จนกระทั่งเขาก้าวออกจากลิฟต์ แต่ก่อนจะจากกันเขาก็ยังไม่วายหันมามิ้มให้เธอรอกับเธอเป็นตุลกลอยอย่างนั้นแหละ

“เฮ้อ...ก่อนจะหาแฟน เกิดว่าอวยไปหาจิตแพทย์ก่อนไม่ดีกว่าเธอ” ภาวะเกิดเอ่อยอย่างอ่อนใจ

“โธ...มันจะทันกาลไหมละนั่น พวกเราแปดคนที่ทำสัญญามหาโหดเอาไว้ก็มีแฟนไปแล้วสี่” เธอขู่นิ้วขึ้นมาสี่นิ้ว ก่อนจะค่อยๆ พับไปที่ละนิ้ว เมื่อไล่ชื่อเพื่อนออกมา “ทั้งหรรษา หอม พราวดี แล้วก็เธอ...”

เธอขู่นิ้วไปที่ภาวะเกิด เพื่อนสาวของเธอถึงกับสะดุ้ง หน้าซีดเผือดขึ้นมา ซึ่งเธอก็ไม่รู้ว่าเป็นเพราะอะไร และไม่สนใจด้วย เพราะเรื่องอึ้งค์กฤษณ์นั้นน่าสนใจกว่าเป็นกอง

“นี่ก็เหลืออีกครึ่งเดียวเท่านั้นเองนะ แล้วแต่ละคนก็ได้เป็นโรคกลัวผู้ชายหล่อแบบอวยเสียด้วย” นันทิสเอาोटครวมู

“เอาละๆ” ภาวะเกิดโบกไม้โบกมืออย่างมีจริตจะก้าน “เดี๋ยวลางวันค่อยคุยกัน ระหว่างนี้เกิดจะลองคิดหาทางให้อวยเลิกกลัวผู้ชายหล่อดูนะ”

“ขอบใจหน้า เกิดน่ารักที่สุดในโลกเลย” นันทิสากกระโดดตัวลอยด้วยความดีใจ ก่อนจะโผล่เข้ากอดเพื่อนแล้วหอมแก้มฟอดใหญ่

ทันใดนั้นประตูลิฟต์ก็เปิดออกอีกครั้งที่ชั้นหก มีชายหนุ่มรูปงามสองคนแต่งตัวอย่างเหี้ยมมองพวกเธอด้วยสีหน้าแปลกๆ และแทนที่พวกเขาจะก้าวเข้ามาในลิฟต์ กลับมองหน้ากันแล้วพร้อมใจกันโบกมือให้พวก

เธอประหนึ่งว่าไม่ยากขัดจังหวะ กระทั่งประตูลิฟต์ปิดลงอีกครั้ง
“เฮ้อ” การเกิดถอนหายใจเฮือก “เหนื่อยแน่จังงานนี้”

๒

ภาคี กามเทพ

“มือกลางวันนี่คุณนอยจะรับอะไรดีคะ” แม่บ้านประจำออฟฟิศ เอ่ยถามเมื่อนาฬิกาบนผนังบอกเวลาสิบเอ็ดนาฬิกา เพราะใกล้จะถึงเวลาอาหารกลางวันเต็มที

นนทิสาก็ยิ้มกว้าง “ไม่เป็นไรค่ะป้า วันนี้ออยจะไปทานข้าวข้างนอก”

มิลินที่นั่งอยู่ตรงข้ามยึดตัวมองข้ามมอนิเตอร์บนโต๊ะขึ้นมาทันที “อ้าว...วันนี้ไม่กินข้าวด้วยกันหรอออย”

หญิงสาวหันไปมองวงหน้ารูปไข่ที่ล้อมไปด้วยเส้นผมตัดหยิกสไตล์เกาหลีก่อนจะยิ้มเจื่อนๆ ให้ แล้วส่ายหน้าแทนคำตอบ แต่นั่นคงไม่พอสำหรับมิลิน เพราะเพื่อนรักของเธอยังคงจ้องรอคำอธิบายของคำว่า ‘ไม่’ อยู่อย่างตั้งใจ ด้วยทุกวันเพื่อนซี้ของเธอคนนี้จะนำข้าวกล่องมารับประทานที่ออฟฟิศ และนนทิสาก็มักจะให้แม่บ้านส่งอาหารมาให้เธอรับประทานเป็นเพื่อนมิลินเป็นประจำ ยกเว้นก็แต่มีธุระจำเป็นจริงๆ เท่านั้น

“มีธุระนิดหน่อยนะ” นันทิสาทอบอ้อมแอ้ม

“นัดแฟนหรือ” มลินิถามเสียงเข้ม สายตาที่จับจ้องมาราวกับพนักงานสอบสวนกำลังค้นความจริงจากผู้ต้องหา

“ปะ...เปล่า” นันทิสาปฏิเสธเสียงแหลมสูง “เอ่อ...อะ...ออยนัดเพื่อนเอาไว้ล่ะ”

“เพื่อนคนไหน ผู้ชายหรือผู้หญิง”

“ผู้หญิงสิ” คราวนี้เธอตอบได้อย่างเต็มปาก เพราะการะเกดเป็นผู้หญิงจริงๆ นี่นา “มีมก็รู้ไม่ใช่หรือว่าออยคุยกับผู้ชายได้ที่ไหน ยกเว้นอีตาฮิตเลอร์นี่”

“ก็ไม่แน่นะ ตอนนี้อยู่หาคุณแม่ค้าออยนี่นา”

“แหม...กระตาดฯแฟนเดี๋ยวมันจะเปลี่ยนแปลงจิตใจสำนึกของออยได้อย่างไรกันเล่า ไม่อย่างนั้นออยคงมีแฟนไปก่อนหนูษาแล้วละสิ” นันทิสาแก้ตัวเสียงอ่อย

ดวงตากลมโตของมลินิมองเธออย่างพิลึก ก่อนจะไหวไหวแล้วเอนหลังพิงพนักเก้าอี้ตามเดิม “ถ้าอย่างนั้นมิมก็กินข้าวคนเดียวก็ได้”

นันทิสาเป่าปากด้วยความโล่งใจ ก่อนจะเหลือบมองการะเกดซึ่งนั่งเยื้องไปทางซ้ายมือ สาวสวยผ่ายประสาหล่มพันธุยกนิ้วให้แล้วชี้ไปที่ทิศทางของลิปต์พร้อมทำปากขมุขมิมเป็นภาษาใบ้ว่า ‘เจอกันที่ลิปต์ตอนเที่ยงนะ’

ทันทีที่เข็มนาฬิกาเคลื่อนไปที่เลขสิบสองทั้งเข็มสั้นและเข็มายาว นันทิสาก็ลุกพรุดขึ้นจากเก้าอี้ทันที ทำเอามลินินิ่งเพลิดๆ ถึงกับผงะเกือบจะหงายหลัง

“จะไปแล้วหรือยายออย”

“เอ่อ...จ๊ะ” เธอตอบสั้นๆ รีบเก็บข้าวของบนโต๊ะแล้วรีบเดินออกจากบริษัทไปยังโรงลิปต์อย่างรวดเร็ว

นั้นทิสายืนรออยู่หน้าลิฟต์ไม่นาน การเกิดก็เดินตามออกมาพร้อมกับหรรษา หอมหมื่นลี และแพรวพราว ทั้งสี่คนนั้นล้วนแต่มีคู่ตุนาหนึ่งกันไปแล้วทั้งนั้น ไม่ว่าจะเป็นหรรษาที่มีแฟนเป็นตัวแทนตนก่อนใคร ซึ่งเป็นถึงนักธุรกิจหนุ่มเจ้าของห้างสรรพสินค้า โรงแรม และรีสอร์ทหลายแห่งทั่วประเทศ ส่วนแพรวพราวก็ได้พบรักกับนักกฎหมายหนุ่มหลังจากวุ่นวายอยู่ในคิวปิดรูม เว็บหาคู่ออนไลน์ของบริษัทอยู่พักใหญ่ ด้านหอมหมื่นลีก็มีรักกับเศรษฐีหนุ่มติสต์ผู้มีความสามารถหลากหลายด้านและสุดท้าย การเกิดก็ได้แฟนเป็นตำรวจสากลซึ่งเพิ่งเปิดตัวไปเมื่อสามวันก่อนหน้านี่เอง

“มาแล้ว ภาคีนั่นทิสา” หรรษาเอ่ย

“อะไรภาคีนั่นทิสา” เจ้าตัวเอ่ยอย่างงุนงง

“อ้าว...ก็ แฮร์รี พอตเตอร์ ยังตั้งภาคีนิกฟินีซ์เพื่อช่วยดัมเบิลดอร์เลย พวกเราก็เลยรวมตัวกันเป็นภาคีนั่นทิสาบ้างยังไถ่ล่ะ”

หญิงสาวยิ้มเจื่อนๆ ให้หรรษาซึ่งเป็นคนตตินิยายเอาமாகๆ แต่ก็ไม่นึกว่านอกจากนิยายรักประเภทตบจูบกระชากลากถูแล้ว หรรษายังอ่านนิยายแฟนตาซีกับเขาด้วยเหมือนกัน ถึงขนาดนำเธอไปเปรียบเทียบกับชายชราอายุเป็นร้อยๆ ปีแบบนั้นได้

“รีบไปกันเถอะ เตี่ยยายมัมเห็นเข้า ออกกลัวว่าเขาจะเสียใจที่ไม่ชวนไปด้วยนะ” หญิงสาวที่ถูกนำชื่อไปตั้งเป็นองค์กรเอ่ย

ไม่นานเหล่าภาคีก็มาถึงร้านส้มตำชื่อดังในซอยคอนเวนนต์ ระหว่างรับประทานอาหารรสแซบ นันทิสาก็เล่าเรื่องเกี่ยวกับอังก์กฤษณ์ อดีตรุ่นพี่ที่เธอแอบชอบมาตั้งแต่เรียนมัธยมให้ทุกคนฟัง จนกระทั่งถึงเรื่องที่เธอดันไปซื้อห้องข้างๆ เขาในคอนโดมิเนียมราคาแพง ทำให้ต้องเป็นหนี้ทั้งนายภิมและธนาคารที่ได้ทำสัญญาเช่าซื้อเอาไว้เป็นจำนวนมหาศาล เมื่อได้ไปสนมเธอก็หวังที่จะนำไปปลดเปลื้องหนี้สินเหล่านี้จากหนักให้บรรเทาเบาบางลงไปบ้าง แต่สุดท้ายก็ต้องชะงักเมื่อเจอกับสัญญามหาโหดที่พวกเขา

ทั้งแปดคนประทับใจรอยลิปสติกเอาไว้เป็นพยาน

“แบบนี้เล่นไม่ยากแฮะ” หอมหมื่นลิ้นเอ่ยขึ้น

“ช่วย” แพรวพราวสับสนุน “อยู่ใกล้ๆ กันนี่เอง”

“ปัญหามันไม่ได้อยู่ที่ความใกล้หรือไกลหรอก” การะเกดแทรกขึ้น
 “ปัญหามันอยู่ตรงที่ยายออยไม่กล้าไปพูดกับเขานะสิ พวกเธอก็รู้ไม่ใช่หรือ
 ว่ายายออยของเรามีโรคประจำตัวก็คือ...โรคกลัวผู้ชายหล่อ”

“นั่นสิ” ھرรษาเอ่ยสับสนุนเพื่อนสนิท “แถมยังเป็นคนหล่อที่เป็น
 ชายในฝันอีกนะเนี่ย อากาหรหนักกว่าหนูชาติตอนไม่ชอบผู้ชายหล่อเสียอีก”

“ก็นี่แหละ ที่ทำให้ออยต้องมาปรึกษาพวกเธอ” นันทิสาเอ่ยอย่าง
 หนักใจ

“เกิดว่าจะต้องแก้ปัญหาก็ต้นเหตุเสียก่อนแหละ” การะเกดบอก

“ตอนเจอคุณทิม หนูชาติก็ไม่ชอบเขานะ เพราะเขาหล่อ แถมยัง
 ชี้เก็กอีกต่างหาก แต่พอเจอสถานการณ์ที่ต้องอยู่ด้วยกันตามลำพังหลาย
 ต่อหลายครั้งเข้า มันก็ทำให้หนูชาติเปลี่ยนใจไปโดยไม่รู้ตัว เหมือนความ
 ใกล้ชิดมันดึงเอาความรู้สึกเล็กๆ ภายในออกมา หนูชาติว่าถ้าเราสร้าง
 สถานการณ์ขึ้นมาให้ออยกับคุณอ้ออยู่ด้วยกันตามลำพังบ้างก็น่าจะดีนะ”

“ว้าย มีหวังออยตายแน่ ถ้าไปอยู่กับเขาตามลำพัง” นันทิสาโวยขึ้น
 “คงพูดอะไรผิดๆ ถูกๆ ณะๆ จนเขารำคาญเท่านั้นละสิ”

“ถ้าอย่างนั้นปรึกษาพี่พริมดีไหม” แพรวพราวเสนอชื่อพริมา
 กามเทพนักจิตวิทยาประจำบริษัทขึ้นมา “ให้พี่พริมช่วยบำบัดอาการกลัว
 ผู้ชายหล่อให้ก่อน”

“หอมว่าก็ดีนะ” หอมหมื่นลิ้นพยักหน้า ก่อนจะเงยหน้า อ้าปาก
 หย่อนลิ้นมะละกอลงปากเพราะกลัวลิปสติกเลอะ แล้วเอ่ยต่อ “พี่พริมนะ
 ละทางโลกไปแล้ว ไม่สนใจลัญญาหาคู่อะไรนั้นหรอก แถมยังธรรมะ
 ัมโมราวกับแม่ชีปลอมตัวมา รับรองว่าพี่พริมจะต้องช่วยเราแน่ๆ”

“ดีเหมือนกันนะ ต้องแก้ที่ต้นเหตุของปัญหาหาก่อน ส่วนเรื่อง

สถานการณ์เอาไว้ให้เป็นหน้าที่ของหนูซาเอง หนูซาผ่านมาเยอะ อีๆ”

เพื่อนๆ พวกกันหรือตามองอย่างรู้ดีว่า สถานการณ์ที่ทำให้บรรษาคันพบรักแทนะ ไม่ใช่เพราะมีแผนดีเด่นอะไรหรอก แต่เป็นเพราะความเกียะ ความซุ่มซำมของสาวเจ้าเองต่างหาก

“แหม...รู้แบบนี้ชวนพี่พริมาด้วยดีกว่า จะได้ไม่เสียเวลา” การะเกดเอ่ย

“เรื่องนั้นไม่เป็นปัญหาหรอก เดี่ยวออยจะลงนัดพี่พริมาดู”

“ไม่ต้อง เดี่ยวพราวจัดการเอง” แพรพราวยกมือขึ้นห้าม ก่อนจะดึงเอาโทรศัพท์ที่ห้อยคออยู่ขึ้นมากดด้วยความรวดเร็ว รออยู่ไม่นานก็แงขึ้นมาแล้วยิ้มแป้น “พี่พริมาไลน์กลับมาบอกว่า พรุ่งนี้หลังเลิกงานวางให้ออยอยู่รอจนเลิกงาน แล้วจะใช้ห้องประชุมบับด์รักษาอาการกลัวผู้ชายให้”

“แหม...ไอ้โปรแกรมสนทนาทางมือถือที่มันไวไปผสมชื่อจริงๆ” หอมหมิ่นลือเอ่ยแซวก่อนจะปั่นข้าวเหนียวเป็นก้อนเล็กๆ เทานี้ก็อัย จุ่มน้ำลาบเปิดแล้วหย่อนใส่ปากเคี้ยวหยับๆ แต่ขนาดเล็กแบบนั้นแล้วก็ยกกลัวว่าพริกจะติดฟัน ต้องเอากะจกขึ้นมาส่องดูเพื่อความเรียบร้อยสักนิด

“ก็นิดหน่อย เพื่อความสะดวก” แพรพราวตอบ ก่อนจะหันมาทงนันทิสา “อิม...ว่าแต่ออยจะไม่ลองปรึกษามิมด้วยหรอ เห็นซี่ปักกันขนาดนั้น”

คนถูกถามทำหน้ายุ่งยากใจ เพราะเริ่มคิดขึ้นมาได้เหมือนกันว่าทำผิดหรือเปล่าที่ทิ้งให้มิลินต้องนั่งรับประทานอาหารกลางวันคนเดียว เพื่อนมาปรึกษาเรื่องสำคัญแบบนี้กับเพื่อนคนอื่น ๆ

“คือออยไม่แน่ใจนะ กลัวอยู่ว่ามิมเขาจะเสียใจ เพราะเคยคุยกันแล้วว่า จะจับมือฝ่าฟันสัญญาหาคู่ฉบับนี้ไปด้วยกัน”

“แล้วถ้าเกิดแผนการของเราสำเร็จขึ้นมา คุณพี่อ้อจะโธ่เร้นตกลงปลงใจว่าจะเป็นแฟนกับออย ถึงตอนนั้นมิมเขามารู้ภายหลังจะไม่ยิ่งเสียใจ

ไปใหญ่เลยเธอ” ธรรมชาติตั้งข้อสังเกต

“อัยยหนูษา” การเกิดโบทโบทมือ “เรื่องยายมีมนะ เอาไว้ก่อนเถอะ ปัญหาสำคัญตอนนี้คือ ทำอย่างไรให้ออยเล็กกลัวผู้ชายหล่อให้ได้มากกว่า”

“ชาย” หอมหมื่นลิ้นพยักหน้าหงิกๆ “มีมกะออยเขาซี้กัน จ้อกันแป็บเดียวก็หายแล้วแหละ จริงไหมออย”

นั้นทิสาทำหน้าบั้นยาก แต่ก็พยักหน้ารับ ตอนนั้นในใจเริ่มลังเลขึ้นมาแล้วว่า การปกปิดเรื่องสำคัญแบบนี้กับเพื่อนรักอย่างมิลินั้น มันจะเป็นการดีหรือเปล่า ใจหนึ่งก็รู้สึกผิดขึ้นมาเสียอย่างนั้น เพราะหากมิลินมารู้ภายหลังว่าเธอแอบชอบอังก์กุนท์อยู่ แล้วนำเรื่องนี้มาปรึกษาคนอื่นก่อนรับรองได้ว่า มิลินคงโกรธเป็นฟืนเป็นไฟอย่างแน่นอน

“ว่าไงนะป้า” มิลินร้องถามแม่บ้านประจำบริษัทด้วยเสียงโหนต้ำ
“ป้าเห็นออยที่ร้านส้มตำกับเกต หนูษา หอม แล้วก็พราวด์เธอ”

“ค่า” อีกฝ่ายตอบรับเสียงยานคาง “พอดีคุณหมียากทานลูกชิ้นหมูชอยคอนแวนต์ ป้าก็เลยไปซื้อให้ ก็เห็นสาวๆ นิ่งคุยกันเคร่งเครียดเขียวกะ แต่ป้าก็ไม่ได้เข้าไปทักหรอก กลัวมาถึงออฟฟิศแล้วคุณหมียึดเอา”

“ทำไมไม่ชวนนะ” หญิงสาวผมหยิกเป็นลอนพึมพำเบาๆ แต่ก็ยังไม่เข้าหูคู่สนทนาซึ่งไวต่อเรื่องชาวบ้านมากที่สุดทีเดียว

“แหม...ทำอย่างกับชวนแล้วคุณมีมจะไปอย่างนั้นแหละคะ” แม่บ้านหัวเราะก๊าก แต่เมื่อเห็นดวงตากกลมโตมองมาก็ถึงกับชะงัก ก่อนจะรีบจับลูกชิ้นรสเลิศใส่จานด้วยท่าทางลูกลี้ลุกลน “เออ...เดี๋ยวป้าเอาลูกชิ้นไปเสิร์ฟคุณหมีก่อนนะคะ”

มิลินพยักหน้าไปอย่างนั้นเอง เพราะตอนนี้สมองของเธอมีเรื่องต้องครุ่นคิดมากกว่าเรื่องโมโหหิวของเจ้านายเสียแล้ว

การไปรับประทานอาหารกลางวันข้างนอกแล้วไม่ชวนเธอนั้น อาจ

ไม่ใช่เรื่องแปลก เพราะทุกคนรู้ว่าเธอประหยัดขนาดคดข้าวจากที่บ้านมารับประทานที่ออฟฟิศทุกวัน แต่คำถามก็คือ ทำไมมันหิสได้ถึงไม่บอกว่าเพื่อนที่ไปกินข้าวด้วยนั้นเป็นสี่สาวกามเทพ เพื่อนๆ ในบริษัทซึ่งเธอก็รู้จักเป็นอย่างดี

เมื่อมิลินมานั่งร่ายรายชื่อ ตากลมโตของเธอก็เบิกกว้างอย่างนั้นขึ้น
ได้

ใช่แล้ว...ทั้งการระเกด หอมหมื่นลี้ แพรวพราว และหรรษา ทุกคนล้วนมีคู่และถอนเงินโบนัสออกไปจากธนาคารตามที่สัญญาหาคู่ระบุเอาไว้เรียบร้อยแล้วนี่นา

“หรือว่า...ยายออยจะไปปรึกษาพวกนั้นเรื่องการหาคู่กันแน่”

เวลาบ่ายโมง นันหิสาเดินเข้ามาในออฟฟิศเป็นคนสุดท้าย หลังจากเธอปล่อยให้เหล่าภาคีของตัวเองเข้ามาก่อน เพื่อไม่ให้เป็นที่รู้ในสายตาของมิลิน

เมื่อเดินผ่านโต๊ะปริมา เจ้าตัวก็เงยหน้ามองเธอแล้วยิ้มให้ราวกับจะเป็นการคอนเฟิร์มนัดอย่างเสียบๆ ทว่าเมื่อเธอเดินมาถึงโต๊ะของมิลิน กลับได้รับสายตาแปลกๆ จากเพื่อนสนิทที่มองมาอย่างจับผิด

“มะ...มีอะไรหรือเปล่า...มิม”

ดวงตากลมโตหริ่งเล็กน้อย “ไปกินอะไรมาเธอ”

“อะ...อ้อ...สะ...ส้มตำนะ”

ดวงตาของมิลินเป็นประกายขึ้นมาแวบหนึ่ง ทำเอานันหิสได้ถึงกับสะอึก แต่เพื่อนสาวผู้คลั่งไคล้กระเป่าเบรนต์เนมก็ไม่เอ่ยถามอะไรต่อ กลับก้มหน้าก้มตาทำงานบนโต๊ะ ราวกับแหวตาคูกความเมื่อสักครู่ นั้นไม่มีความหมายอะไรเลย

นันหิสามองเพื่อนสนิทอยู่สักพัก ก่อนจะเดินไปนั่งลงที่โต๊ะของตัวเองแล้วหันไปหาแพรวพราวที่กำลังนั่งยิ้มพร้อมกับขยิบตาเป็นกำลังใจ

ให้อยู่ที่โต๊ะทำงานข้างๆ เธอ

‘ลองใช้โปรแกรมเนื่อคู่ประตูดวงคูสิ ดูซิว่าออยกับคุณพิ้อท์เป็นเนื่อคู่กระดุกคู่กันหรือเปล่า ถ้าใช่ จะได้เดินหน้าลุยได้เต็มที’ แพรวพราวบอกเธอก่อนที่จะออกจากร้านลัมตำ

‘แล้วถ้าผลออกมาไม่ใช่ล่ะ’

แพรวพราวแเบะปาก ยักไหล่ ก่อนจะตอบเหมินๆ ว่า ‘ก็แค่อโปรแกรมคอมพิวเตอรฺ จะใส่ใจอะไรกับมันมาก’

นั่นทิสาดหัวเราะออกมาเบาๆ ไม่ได้เมื่อนึกถึงคำตอบที่ขัดแย้งกับข้อเสนอของเพื่อน จนกระทั่งมีลินชะเง้อคอมมองมาจึงรีบก้มหน้าหุบยิ้มเสียก่อนจะทำที่เป็นตั้งหน้าตั้งตาทำงาน แต่ความจริงแล้วแอบเปิดเข้าเว็บไซต์ของบริษัท จากนั้นก็เริ่มกรอกข้อมูลของตัวเองลงไปนโปรแกรมเนื่อคู่ประตูดวงอันเป็นโปรแกรมที่วราลีหว่านล้อมให้ภีมจ้างโปรแกรมเมอร์มาทำให้ เพื่อให้ฝ่ายดูแลลูกค้าทำงานง่ายขึ้น ทั้งยังเป็นกรลดความผิดพลาดในการจับคู่แบบผิดฝาผิดตัวด้วย

หญิงสาวใช้ชื่อป้าลีนจี้ ป้าข้างบ้านที่พุทธรณทลสายลีสมัครเป็นสมาชิกแทนชื่อของตัวเองเพื่อหลบหลีกหูตาลีบระรดของภีม เจ้าของบริษัทที่ตั้งกฎเหล็กเอาไว้ว่า ‘ห้ามแม่สื่อกินไก่อัด’ เด็ดขาด หากพนักงานคนใดแอบใช้บริการของบริษัทฟรีละก็ จะต้องถูกปรับจนหลังอานอย่างแน่นอน

เมื่อกรอกประวัติเสร็จก็ส่งสัญญาณให้แพรวพราว เพื่อให้ตอบรับเป็นสมาชิกโดยไม่ต้องเสียเงิน

หลังจากนั้นนั่นทิสาก็เริ่มเสาะหาประวัติของอังก์กฤษณ์เพิ่มเติมตามเว็บไซต์เกี่ยวกับวงการสถาปัตยกรรม จนกระทั่งพบประวัติยาวเหยียดของเขาจากเว็บไซต์ของบริษัททรัพย์เจริญคอนสตรักชัน บริษัทออกแบบบ้านและอาคารชื่อดังของเมืองไทย

หญิงสาวพบว่าเขาเป็นสถาปนิกชาวไทยคนหนึ่งทีประสบความ

สำเร็จในประเทศสหรัฐอเมริกามากที่สุดทีเดียว หลังจากเขาจบการศึกษาระดับปริญญาโทด้วยคะแนนสูงเป็นอันดับต้นๆ ของมหาวิทยาลัย บริษัทก่อสร้างชื่อดังก็ดึงตัวเขาไปร่วมงานอยู่หลายปี อาคารที่เขาออกแบบได้รับรางวัลในด้านต่างๆ หลายอาคารด้วยกัน จนกระทั่งเขาตัดสินใจกลับมารับช่วงต่อกิจการของบิดาในประเทศไทยเมื่อปีที่แล้ว ซึ่งน่าจะเป็นช่วงเวลาเดียวกับที่เธอพบเขาในงานมหกรรมบ้านและคอนโดฯ ที่ศูนย์การประชุมแห่งชาติสิริกิติ์นั่นเอง

เมื่อได้ประวัติมาครบถ้วนแล้วเธอก็จัดการกรอกข้อมูลลงในโปรแกรมเนื้อคู่ประตูดวง โดยใช้ชื่อที่ปักอยู่บนหน้าอกเสื้อของตำ ยามรักษาการณ์ของคอนโดมิเนียมที่เธอกับเขาอาศัยอยู่ จากนั้นก็ส่งสัญญาณให้แพรวพราวอีกครั้ง

“คราวนี้ก็ทำการแมตซิง” นันทิส่างม้งำเมื่อแพรวพราวส่งสัญญาณกลับมาว่าเรียบร้อยแล้ว เธอเลือกใช้โปรแกรมคำนวณแบบดวงสมพงศ์ของพื้นดวง ซึ่งเป็นหนึ่งในสามแบบของการจับคู่ นอกเหนือจากการดูโหงวเฮ้ง และการตรวจสอบสเปกที่ต้องการของลูกค้า

Please wait...โปรแกรมบอกให้เธอรอ

นันทิส่างจ้องมองภาษาอังกฤษที่กะพริบแวบๆ อยู่บนมอนิเตอร์ด้วยหัวใจเต้นระรัว กลัวว่าผลมันจะไม่ออกมาอย่างที่เธอต้องการ จึงพยายามท่องในใจว่า มันก็แค่โปรแกรมคอมพิวเตอร์ เหมือนอย่างที่แพรวพราวบอกเธอ มันไม่มีผลอะไรต่อชีวิตเธอสักหน่อย

ทว่า...เมื่อรายชื่อสิบชื่อปรากฏขึ้นมา นันทิส่างก็เบิกตากว้าง ก่อนจะอุทานออกมาด้วยความเปลือยตัว

“ไอยะ”

คำอุทานที่ดังขึ้นขณะที่ห้องเงียบสงบนั้นเรียกสายตาทุกคู่ให้หันมามองเธอได้เป็นอย่างดี โดยเฉพาะตากลมโตของมิลิน

เพื่อนสนิทของเธอลุกพรืดขึ้นมาทันที “เป็นอะไรไปออย”

นั่นทิสาชะงัก เหลือบมองเพื่อนรักกลับกับหน้าจอคอมพิวเตอร์ไป
มาอย่างมีพิรุณ และนั่นคงทำให้มิลินรู้แล้วว่าสาเหตุที่เธอโผล่ออกไปแบบ
นั้นเป็นเพราะอะไรบางอย่างที่ปรากฏอยู่บนมอนิเตอร์นั่นเอง

ทันทีที่มิลินขยับออกจากโต๊ะ นั่นทิสาก็รีบยื่นมือไปหาคีย์บอร์ด
หมายจะปิดโปรแกรมทิ้งเสีย แต่เพื่อนสาวกลับชี้หน้าเธอแล้วตะคอกใส่
“อย่าขยับ”

หญิงสาวชะงัก ไม่กล้าขยับตามที่เพื่อนบอก เพื่อนๆ คนอื่นก็พลอย
อยู่ในวงวังวนะจั่งจังกันหมด รวากับมิลินมีเวทมนตร์ขั้นสูงอย่างนั้นแหละ

นั่นทิสาก็แหงใจแตกซิกๆ เพราะมิลินขยับเข้ามาใกล้เต็มที ทว่ายังไม่
ทันที่เพื่อนรักของเธอจะได้เห็นรายชื่อเนื้อคู่สิบคนของเธอ ประตูห้อง
ของภีมก็เปิดออกพร้อมกับเสียงเรียกของวราลี เลขานุการสาวสวยของ
เจ้าของห้อง

“ออย...บอสเรียกนะ”

นั่นทำให้มิลินชะงัก นั่นทิสาก็ใช้โอกาสนี้ลุกขึ้นแล้วเอื้อมมือไปปิด
คอมพิวเตอร์อย่างรวดเร็ว ก่อนจะหยิบสมุดโน้ตประจำตัวรีบเข้าไปในห้อง
ของภีมทันที ทิ้งให้มิลินอ้าปากค้างอยู่ข้างๆ โต๊ะของเธอตามลำพัง ก่อนจะ
สายหัวอย่างไม่สบอารมณ์เมื่อชะโงกมาเห็น ‘จอดำ’ บนโต๊ะของเธอ

“บะ...บอสมีอะไรหรือคะ” นั่นทิสาก็เอ่ยถามลละล้าลลิก หัวใจเต้น
ตึกตักอันเป็นผลมาจากการคำนวณของโปรแกรมเนื้อคู่ประตูดวง และการ
รอดอย่างหวุดหวิดจากรังสีอำมหิตของมิลิน ไม่เว้นแม้แต่นักติดหลังเรื่อง
ที่แอบใช้โปรแกรมเนื้อคู่ประตูดวงของบริษัท

ภีม เตะชะดำรงกุล ยังคงนั่งหน้าเคียบตมองเอกสารในมืออย่าง
ไม่สนใจคำถามของเธอ เขาเป็นคนที่หน้าตาหล่อเหลาเอามากๆ คนหนึ่ง
ซึ่งนั่นควรจะเป็นบ่อเกิดที่ทำให้อาการโรคกลัวผู้ชายหล่อของเธอกำเริบ
ขึ้นมา ทว่าตอนนี้เธอก็กลับไม่มีอาการผิดปกติใดๆ แม้นแต่น้อย

ความจริงเธอไม่มีอาการโรคกลัวผู้ชายหล่อกำเริบเมื่อต้องเผชิญหน้ากับเขามาแรมปีแล้ว

โชคดีมากที่วันที่เธอมาสัมภาษณ์งาน เขายังเอิญมีธุระด่วนต้องบินไปต่างประเทศ ทำให้คนที่สัมภาษณ์เธอเป็นวารลากับพริมา การได้สัมภาษณ์กับผู้หญิงทำให้เธอสามารถตอบคำถามได้อย่างฉะฉานจนคนทั้งคู่ชอบอกชอบใจ และรับเธอมาเป็นพนักงานฝ่ายบุคคลทันที

เมื่อภีมกลับมาจากต่างประเทศ เขาก็เรียกวารลากับพริมา และเธอเข้าไปต่อว่าอย่างยกใหญ่ว่า ทำไมถึงไม่รอให้เขากลับมาพิจารณาเสียก่อน แต่วารลาก็หาเหตุผลหวานล่อมให้เขาใจอ่อนลงได้ในที่สุด ตอนนั้นหนันทิสาได้เห็นใบหน้าอีกด้านหนึ่งของผู้ชายสุดหล่อคนนี้นั่นคือ...หน้าที่เป็นยักษ์ของเขานั่นเอง

และนับจากวันนั้น เธอก็ไม่เคยเห็นว่านายภีม เตชะดำรงกุล นั้นมีหน้าตาหล่อเหลาอีกเลย

นี่กรรมงมหตุผลที่ทำให้เธอสามารถเผชิญหน้ากับเขาได้โดยที่อาการทางจิตไม่กำเริบขึ้นมา

หนันทิสายืนรอนานกว่าชายหนุ่มจะพยักหน้าหงิกๆ ขณะมองเอกสารในมือ ก่อนจะวางลงบนโต๊ะ หยิบปากกามาเซ็นชื่อ แล้วใส่กลับเข้าไปในแฟ้ม ตอนนี้นายฮิตเลอร์จึงรู้ว่าเธอเข้ามาในห้องแล้ว “อ้อ...คุณออย นั่งลงก่อนสิ”

‘น่าจะรอให้ห้องโง่งก่อนนะคะ’ หญิงสาวคิดในใจ ไม่กล้าพูดออกไปก่อนจะค่อยๆ นั่งลงบนเก้าอี้ตรงข้ามกับเขา

“พี่ลืบอกว่ายบอสอยากพบออย มีอะไรหรือเปล่าคะ”

เขาไหวไหล่ “นิดหน่อย คือมีลูกค้าคนหนึ่งเขาเจาะจงมาว่าอยากให้เราเจอคุณแล้ว”

“ออยหรือคะ” เธอชี้ตัวเองด้วยความแปลกใจ เพราะงานหลักของเธอก็คืองานฝ่ายบุคคล มีหน้าที่เกี่ยวกับประกันสังคม เงินเดือนพนักงาน

หรือแม้แต่การบันทึกการทำงาน การเข้าออกงานของพนักงานทุกคน จะมีบ้างที่ต้องไปออกบูทตามสถานที่ต่างๆ ซึ่งก็มีมักจะเกณฑ์ทุกคนให้ไปรับลูกค้าเท่านั้น จึงจะมีลูกค้ามาอยู่ในความดูแลของเธอ แต่ไม่เคยมีใครมาเจาะจงให้เธอเป็นผู้ดูแลแบบนี้มาก่อน

“คุณนั่นแหละ ไม่อย่างนั้นผมจะเรียกคุณเข้ามาทำไม”

“อ้อ...คะ” นันทิสาทักหน้าหงิกๆ ดีเท่าไหนแล้วที่ไม่เป็นเรื่องที่เขาจับได้ว่าเธอแอบใช้โปรแกรมเนือคู่ประตูดวง และดีเท่าไหนแล้วที่ทำให้เธอรอดพ้นสายตาเหยี่ยวของมิลินมาได้ ไม่อย่างนั้นก็มีหวังเพื่อนซี้ของเธอคงจะต้องงอนตื้บปอง ไม่พูดกับเธอไปอีกหลายวันแน่

“ลูกค้าคนนี้จะรอหน้าจะรู้จักก็ได้อยู่แล้ว”

หญิงสาวเล็กคิ้ว “ใครหรือคะ”

“คุณแองจี้”

ชื่อนั้นทำเอาสมองของนันทิสามึนงงไปชั่วขณะ เธอรีบปิดภาพคอลัมน์นิสต์หน้าปลวกปากแจ่ออกไปจากหัวทันที จากนั้นก็พยายามนึกไบหน้าของ แองเจลินา โจลี่ ขึ้นมาแทน ก่อนจะสายหน้ามึนๆ เมื่อนึกขึ้นมาได้ว่า ดาราระดับฮอลลีวูดจะมาใช้บริการบริษัทจัดหาคู่ที่เมืองไทยทำไม

“แองจี้ไหนคะ” นันทิสาทามออกไป ภาวนาว่าคำตอบจะไม่ใช่คนที่คิด แต่ก็ต้องผิดหวัง

“ก็คอลัมน์นิสต์เจ้าของคอลัมน์ ‘ฟลายไฮวิทแองเจิล’ ของนิตยสารฟิงก์เลดี้ไงล่ะ”

หน้าปลวกปากแจ่อฉายแวบขึ้นมาในสมองของเธออีกครั้ง นันทิสารีบปิดภาพหน้ากลัวนั้นออกไป ก่อนจะเอ่ยถามด้วยสติสัมปชัญญะไม่เต็มเต็ง

“คนเดียวกับคอลัมน์นิสต์เจ้าของคอลัมน์ ‘ฟลายไฮวิทแองเจิล’ ของนิตยสารฟิงก์เลดี้หรือเปล่าคะ”

กิมขมวดคิ้วมุ่น “เอ๊ะ นี่คุณจะกวนผมหรือไงคุณนอย ก็ผมเพิ่งบอกไปว่าเป็นคอลัมน์นิสต์ของฟิงก์เลดี้ไงล่ะ”

หญิงสาวอ้าปากค้าง “ทำไมถึงเป็นฉันล่ะคะ”

“เป็นเพราะฝ่ายคุณแลลูกค้าของเราไม่มีใครถูกใจคุณเองจ้ะสักคนนะสิ ทั้งหนูษา หอม พรวาด หรือแม้กระทั่งคนกระฉับกระเฉงหัวไวเป็นปรอทอย่างเกด ไม่มีใครมีปัญญาหาคุณให้คุณเองจ้ะสักคน”

นั่นทิสาทริตาทำปากจู้ คิดในใจว่า ไม่ใช่เพื่อนสาวทั้งสี่ไม่มีปัญญาหาคุณให้ขายเองจ้ะหรือ เพราะถึงจะหน้าเย็นกว่านี้ เหล่ากามเทพก็จับคุณให้ได้มานักต่อนักแล้ว แต่สำหรับกรณีเองจ้ะนั่นเป็นเพราะความเรื่องมากปากเสีย และการวิจารณ์คนอื่นอย่างเต็มไปด้วยอคติต่างหากที่ทำให้เจ้าหล่อนไม่สามารถหาคุณได้เสียที

“ทำไมไม่เป็นคนอื่นล่ะคะ มีมิม พี่พริม หรือเจ็ลก็น่าจะทำงานได้ดีกว่าออยนี่คะ”

“เรื่องนี้ผมไม่รู้หรอก คุณต้องไปถามคุณเองจ้ะเขาเอง” ภิรมตัดบทตื้อๆ ก่อนจะล่ำหับด้วยเสียงเข้ม “แต่ที่รู้ๆ คราวนี้คุณจะพลาดไม่ได้เด็ดขาด การหาคุณไม่ได้ของคุณเองจ้ะถือเป็นจุดต่างพริ้วของ บริษัทเรา ถ้าคุณทำไม่ได้อีกคน ผมจะหักเงินเดือนคุณยี่สิบเปอร์เซ็นต์เป็นเวลาสามเดือน”

นั่นทิส้าอ้าปากค้าง เชื้อขนมกินได้เลยว่าเธอจะต้องโดนหักเงินเดือนแน่

ทว่าภิรมก็ไม่ได้ใจร้ายเสียทีเดียว “แต่ถ้าคุณทำสำเร็จ ผมจะให้โบนัสพิเศษ”

“ได้ค่ะ” หญิงสาวตอบรับเสียงอ่อย

“ออกไปได้แล้ว แล้วเรียกคุณลีลาเข้ามาพบผมหน่อย”

“อ้าว...พี่ลีเพิ่งออกไปจากห้องของบอสไม่ใช่หรือคะ”

ภิรมตีหน้ายักษ์ “ผมบอกให้ตามเข้ามา คุณก็ไปทำตามคำสั่งสิ จะมาถามอะไรุ่นวาย เดียวก็หักเงินเดือนแบบนี้”

“ค่ะๆ” นันทิสาวพยักหน้ารับ ก่อนจะรีบลุกขึ้นแล้วออกจากห้องใน

ทันที

เมื่อนาฬิกาบอกเวลาห้าโมงเย็น ทุกคนในบริษัทคิวปิดฮัทก็เก็บข้าวของบนโต๊ะ รวมทั้งนนทิสาซึ่งเคลียร์โต๊ะจนสะอาดเอี่ยมเหมือนดังเช่นทุกวัน

“ไปกันเถอะออย” มิลินเอ่ยชวนให้กลับบ้านด้วยกันเหมือนทุกครั้ง เพราะทั้งคู่ใช้เส้นทางรถไฟฟ้าสายเดียวกัน แต่มิลินเดินทางไปไกลกว่าแถมยังต้องต่อรถไปอีกตั้งไกล ผิดกับเธอที่เพียงลงจากสถานีรถไฟฟ้าก็ถึงคอนโดมิเนียมแล้ว

“มีมกลับไปก่อนเถอะ วันนี้ออยว่าจะไปธุระสักหน่อย”

“ธุระอะไรอีก”

หญิงสาวลอกตาไปมา ไม่อยากบอกว่านัดเหล่าภาคินันทิสาเอาไว้ จึงโกหกไปว่า “ก็อีตาสิตเลอร์นะสิ ให้ออยไปทำงานนำอีต้อัดลีนนี่”

“งานอะไรเธอ” มิลินเอ่ยถามอย่างสนใจ

“หาตู้ให้ยายแองจิ้นนะสิ” นันทิสาทำหน้าเชิงประกอบคำอธิบาย “ไม่รู้ยายนั้นคิดยังไง จะให้ออยดูแลเรื่องการจัดหาตู้ให้ ออยก็เลยว่าจะแวะไปคุยกับยายนั้นเสียหน่อย”

“ให้มิมไปเป็นเพื่อนไหมล่ะ”

ความหวังดีของเพื่อนทำเอาหญิงสาวถึงกับสะอึกด้วยความรู้สึกผิด แต่เมื่อโกหกไปแล้ว หากจะใจอ่อนตอนนี้ก็คงจะแย่ จึงจำต้องโกหกต่อไป “ไม่เป็นไรหรอก ออยไม่อยากให้มิมส่องฝอเพราะมลภาวะทางเสียงของยายแองจิ้นนะ มีมกลับบ้านพักผ่อนเถอะ เสร็จเรื่องแล้วออยจะรีบโทร. หานะ”

เมื่อเธอมีเหตุผลที่ดี มิลินจึงคลายใจ และพยักหน้าแล้วโบกมือลาเธอกลับบ้านไปคนเดียว

นันทิสารออยู่จนแน่ใจว่ามีลินกลับบ้านไปได้ครึ่งทางแล้ว จึงออก

จากออฟฟิศ แล้วตามเพื่อนๆ อีกสี่คนไปที่ร้านเดอะซิกซ์เซนส์ ผับแอนด์
เรสเตอรอง ร้านอาหารชื่อดังย่านสีลมตามที่ได้นัดกันไว้เมื่อตอนกลางวัน

“เป็นไงบ้างออย” แพรวพราวเอ่ยถามขึ้นเป็นคนแรกหลังจากเธอ
ทრุดตัวลงนั่ง “ตกลงเธอกับคุณอัศวินแมตซ์กันไหม”

“ก็แมตซ์อะนะ” นันทิสาทำหน้าบอกบุญไม่รับ

“อ้าว...แล้วทำไมทำหน้าที่แบบนั้นล่ะ” หอมหมื่นลี้เอ่ยถามด้วยความ
สงสัย

“นั่นสิ ตอนกลางวันก็ร้องเสียงดังเลย พวกเราตกใจหมดจริงๆ”
การะเกดเสริมขึ้นอีกคน

“โปรแกรมมีปัญหาอะไรหรือเปล่า” ทรรษากถามขึ้นอีกคน

นันทิสาส่ายหน้าแล้วถอนหายใจเฮือก ก่อนจะเริ่มเล่าอย่างช้าๆ ให้
ทุกคนฟัง “โปรแกรมไม่ได้มีปัญหาอะไรหรอก ออยใส่ประวัติจริงกับชื่อ
ปลอมของออยกับเขาลงไป ออยใช้ชื่อลุงดำ รปภ. ที่คอนโดฯ แทนชื่อเขา
พอรันโปรแกรมเสร็จ ปรากฏว่ามีรายชื่อขึ้นมาสิบชื่อ ชื่อของลุงดำมาเป็น
อันดับสองที่คะแนนเก้าสิบห้าเปอร์เซ็นต์”

“แล้วเธอกังวลอะไรล่ะ เก้าสิบห้าเปอร์เซ็นต์นี่ก็เยอะนะ” แพรวพราว
เอ่ยถามบ้าง

“กังวลเพราะอันดับหนึ่งนะสิ”

“อันดับหนึ่งเธอ แสดงว่าสูงกว่าเก้าสิบห้าละสิ” การะเกดตั้งข้อ
สังเกต

“อืม” นันทิสาพยักหน้าหงิกๆ “อันดับหนึ่งได้เก้าสิบแปดเปอร์เซ็นต์”

“โอเอะ” หอมหมื่นลี้ร้องเลียนแบบเธอเมื่อตอนบ่นด้วยความสนใจ
“เกิดล้มเลเปลี่ยนใจแล้วละสิ ยายออย”

“ก็ไม่เชิงหรอกนะ” หญิงสาวอึ้ง

“แม่นี่... ลีลาเยอะกว่าเจี๊ยะอีกแฮะ” การะเกดแหงนเข้าให้

“นั่นสิ” ทรรษาเสริมขึ้นทันทีด้วยความอยากรู้ “ตกลงใครเป็นอันดับ

หนึ่งอะ”

นั่นทิสาสุตลมหายใจลึก ก่อนจะปล่อยออกมาจนหมดปอดแล้วเอ่ยตอบทุกคนออกไปว่า “ก็เพราะชื่อที่ขึ้นมาเป็นอันดับหนึ่งคือ ‘อังก์กูณฑ์ ทรัพย์เจริญ’ นะสิ”

“หา... พี่อาร์ทของเธอ นะเธอ” ลีสาวกามเทพแทบจะร้องถามเป็นเสียงเดียวกันทันทีที่ได้ยินชื่อและนามสกุลของผู้ที่ได้คะแนนตั้งเก้าสิบแปดเปอร์เซ็นต์นั้น

๓

ความกลัวของกามเทพ

“ออยก็! ไม่รู้เหมือนกันว่าชื่อของพีอีทรีไปอยู่ในฐานข้อมูลของคิวบิตฮัตได้ยังไง เขาก็ดูเป็นคนเนื้อหอมนะ เมื่อก่อนออยเห็นดวงผู้หญิงไม่ซ้ำหน้าเลย แล้วแต่ละคนก็สวยๆ ทั้งนั้นด้วย” นันทิสาเอ่ยด้วยแววตาฉงน เมื่อนึกไปถึงรายชื่อที่ปรากฏในโปรแกรมเนื้อคู่ประตูดวงเมื่อตอนบ่าย

“หรือว่าตานั่นอยากมาหาก็กในบริษัทของเรา” แพรวพราวตั้งข้อสงสัย เพราะจากที่ดูแลห้องคิวบิตรูม ซึ่งเป็นห้องสนทนาออนไลน์ของบริษัท เธอก็พบว่ามียูทูปหลายคนที่มีการรยาหรือมีสามีแล้ว แอบเข้ามาใช้โปรแกรมหาก็กหาภรรยาอยู่บ่อยๆ จนเธอต้องบอกเลิกการเป็นสมาชิกไปหลายรายแล้ว

“อาจจะไม่ใช่ก็ได้นะ” ทรราชาค้านก่อนจะอ้างถึงเหตุการณ์จริงจากครอบครัวของคนรักของเธอ “บางที่อาจจะเป็นพ่อแม่พี่น้องของเขาเป็นคนสมัครให้ก็ได้”

“โอ้ย...เรื่องนั้นช่างมันเถอะน่า” การะเกดแทรกขึ้น “เขาจะอยู่ใน

ฐานข้อมูลของบริษัทเราได้ยังไงไม่ใช่เรื่องสำคัญหรอก มันสำคัญตรงที่ว่า คุณพ่ออัศวินคนนี้นะ เนื้อคู่ของยายออยชานานแท้ต่างหากเล่า”

“จริงสิ...แมตซ์กันตั้งเก้าสิบแปดเปอร์เซ็นต์” หอมหมื่นลีสลับสนุน
“รับรองได้ว่า เนื้อคู่ กระตุกคู่ หนึ่งคู่ เล็บขบคู่แน่นอน”

นั่นทิสาทำหน้าเหยย “คู่หลังไม่เอาได้ไหมอะ”

“แค่เปรียบเปรยอะ” หอมหมื่นลีสักอ้นขยับ

ยังไม่ทันจะเริ่มสนทนากันต่อ หญิงสาวหุ่นแข็งกระด้างในชุดเดรสสั้น
จืดจางแถมเปลือยไหล่จนเห็นหน้าอกที่ใหญ่จนเกือบจะล้นทะลักออกมา
ก็ตรงเข้ามาหนึ่งข้างๆ นั่นทิสา แล้วทักทายเธออย่างสนิทสนม

“ยายออย เป็นยังไงบ้าง โห...ไม่เจอกันตั้งนาน สวยขึ้นเป็นกอง
เลยนะ”

คนถูกทักมองตาแป๋ว หน้าตาของผู้หญิงคนนี้คุ่นๆ อยู่ก็จริง แต่
เธอกลับนึกไม่ออกว่าเคยรู้จักผู้หญิงหุ่นเอกซ์เซ็กส์แตกแบบนี้ที่ไหน และ
เมื่อไหร่

“เออ...ระ...เรารู้จักกันหรือคะ”

“อ้าว...ยายนี้ ลืมเพื่อนเก่า เตี้ยวแม่ตบ”

นั่นทิสาสะดุ้งโหยง พยายามมองหน้าแล้วนึกว่าเคยเจอผู้หญิงคนนี้
ที่ไหน แต่ทำอะไรก็นึกไม่ออกเสียที

“วะ...ทำเป็นจำไม่ได้” คราวนี้เสียงแหลมแปร่งๆ กลับกลายเป็น
เสียงหัวออย่างผู้ชาย ทำเอาเหล่ากามเทพทั้งห้าตกตะลึงไปตามๆ กัน

ที่แท้สาวหุ่นดีคนนี้ก็เป็นผู้หญิงข้ามเพศนั่นเอง

เมื่อได้ข้อมูลใหม่มา นั่นทิสาก็พยายามพิจารณาใบหน้าสวยของ
เจ้าหล่อนอย่างตั้งใจมากขึ้น ก่อนจะนึกขึ้นได้แล้วดีดนิ้วใส่หน้าสาว
ประเภทสองคนนั้น

“บุญเตี้ยม” นั่นทิสาโพล่งขึ้น

“ว้าย...นั่งชะนีเผือก” คนถูกเรียกว่าบุญเตี้ยมสวนกลับทันควัน

ก่อนจะยกมือขึ้นประคองแก้มตัวเองด้วยท่าทางอับอาย จากนั้นจึงเอียงตัวมากัดฟันกระซิบกับเธอ “ตะโกนชะล้นร้านเลยนะยะ ทำไม่ไม่เหมาะเวลาข่าวภาคค่ำประกาศเสียให้ทั่วประเทศเลยละ”

“บะ...บุญเต็มจริงๆ เหรอเนี่ย”

“เนาะ ยังจะเรียกชื่อนั้นอีก” สาวประเภทสองค้อนขวับ

หนักสีายิ้มแหย “แล้วจะให้เรียกว่าอะไรละ”

“ญาญาะ” บุญเต็มเช็ดหน้าราวกับนางงาม “เรียกฉันว่า ญาญา”

เหล่าภาคีต่างมองหน้ากันยิ้มๆ ก่อนที่หอมหมื่นลี้ซึ่งนั่งอยู่ใกล้ๆ จะกระซิบถามหนักสีายให้ไต่ยืนกันสองคน “ยายยาฆ่ายำนี่เป็นใครอะ”

“เพื่อนของออยเอง เรียนด้วยกันมาตั้งแต่ชั้น ม.สี่ ขนาดไปเรียนมหาวิทยาลัยก็ยิ่งสนิทติดคอกันเลยแหละ แต่...” หนักสีาทอดเสียงแล้วหันไปมองหน้าเพื่อนเก่าอย่างหวาดๆ “มะ...เมื่อก่อนเธอไม่ได้เป็นแบบนี้เนี่ย”

“โอ๊ย...แอ๊บบแมนสุดฤทธิ์ยะ” ญาญาโบกไม้โบกมืออย่างมีจริตจะก้าน “โคตระฆาต ตอนนั้นฉันกลัวไอ้พี่ชายสุดเก๊กมันรู้เข้าว่าฉันอยากเป็นเด็กผู้หญิงแล้วมันจะไปฟ้องเตี้ย ฉันก็เลยต้องเก็บเป็นความลับเอาไว้ไม่ให้ใครรู้ไงยะ เสียชีวิตที่ฉันดันแอนทรานซ์ติดที่เดียวกับมันอีก ก็เลยอดแรดในรั้วมหาวิทยาลัยเลย”

“อ้าว...แล้วตอนนั้นไม่ต้องแอ๊บบแล้วหรอ”

“อืม...เตี้ยตายแล้ว” ญาญาตอบเสียงเศร้า ก่อนจะเช็ดหน้าแยมยิ้มออกมา “พอแบ่งมรดกกัน ฉันก็หอบเงินไปเกาหลีเสียเลย ไปทำศัลยกรรมจนสวยอย่างที่เห็นนี่ละยะ”

หนักสีาพยักหน้ารับรู้ แล้วเอ่ยถามออกไปอย่างนึกขึ้นได้ “แล้วนี่มาคนเดียวหรอ มานั่งด้วยกันไหมละ”

“แหม ระดับฉัน มีหรือจะมาคนเดียว” ญาญาจิบปากจิบค้อย้อน

“แล้วมาจะใครอะ”

“ผิว...เอ๊ย...แฟนนะ” เจ้าหล่อนพูดจบก็ชะเง้อชะเง้อมองหา เมื่อพบคนที่เช็กยกมือขึ้นโบกให้ชายหนุ่มรูปงามหุ่นล่ำบึก หน้าตาหล่อเหลาสไตร์เคป็อบซึ่งยืนอยู่ที่เคาน์เตอร์บาร์ อดนึกไม่ได้ว่าถ้ามิลินมาเห็นเข้าคงต้องกรี๊ดสลบแน่ๆ

“ไปก่อนนะยะ เอาไว้โทร. คุยกันนะ มีเบอร์ใหม่ละ”

นั้นทิสายักหน้า หยิบนามบัตรในกระเป๋าสะพายยื่นให้เพื่อนเก่า เมื่อญารับไปดูก็ตาลุกวาวขึ้นมาทันที “ว้าย...นี่เธอทำอยู่ที่คิวปิดฮัตเทรอแฮม...สงสัยวันหลังต้องไปใช้บริการบ้างแล้ว”

“มีแฟนแล้วไม่ใช่เธอ” นั้นทิสากลืนตามองเพื่อน

“เมื่อมันทั้งฉันไงล่ะ” สาวประเภทสองเอ่ยอย่างสะบัดสะบิ้ง ก่อนจะลุกขึ้นเดินบิดบั้นท้ายไปหาหนุ่มเคป็อบที่ยืนรอต้อนรับด้วยอ้อมกอดอันน่าอบอุ่น

“เพื่อนเธอนี่มันแจ่มว่ะ” หอมหมื่นลีเอ่ยอย่างเลื่อมใส “ว่าแต่ชื่อเก่าของเขามันคึ้นๆ นะ ไ้บุญเต็มเนีย ชื่อแปลกๆ ไม่เหมือนใคร แต่คึ้นชะมัด”

“ก็อดีตรักของยายออยที่ยายออยเคยเล่าให้ฟังวันที่พวกเราทำสัญญาหาคู่กันไงล่ะ” การะเกดบอก ทำให้ทุกคนก็ขี้นมาได้ ก่อนจะหันไปมองหน้านั้นทิสายักอย่างขอคำยืนยัน

หญิงสาวได้แต่ยิ้มเจื่อนๆ แล้วตอบอ้อมแอ้มไปว่า “คือ...วันนั้นที่เล่าไป มันก็ไม่ค่อยจะตรงกับความเป็นจริงสักเท่าไรหรอก”

“หมายความว่า เธอไม่ได้ถูกนายบุญเต็มอะไรนี่สะบัดรักใช้ไหม”

“จะว่าอย่างนั้นก็ไม่ใช่” นั้นทิสาทบเสียงอ่อย

“แล้วมันเป็นยังไงกันแน่ะ” หอมหมื่นลีถาม

“คือว่า ตอนเจอบุญเต็มครั้งแรก เขาก็มาขอเป็นเพื่อนนะ ตอนแรกก็แปลกใจว่าทำไมออยถึงไม่เกิดอาการกลัวผู้ชายหลอกกับเขา เพิ่งจะมา

รู้แน่แหละว่าเป็นเพราะเขาไม่ใช่ผู้ชาย”

“ไม่กลัวผู้ชายหล่อที่เป็นเกย์” แพรวพราวพยักหน้า “อืม...เป็นไปได้”

“ตอนนั้นออยก็ไม่ได้คิดอะไรหรอกนะ เพราะถึงบุญเต็มจะหน้าตาดี แต่ออยไม่รู้สักอะไรอย่างนั้นกับเขา พอเจอพีอัทธ ออยก็แอบหลงรักเขา แต่พีอัทธเนื้อหอมมาก...” หญิงสาวลากเสียงยาวบ่งบอกว่าอึ้งกับสิ่งที่เธอสันต์แรงจริงๆ “ออยก็ได้แต่แอบมอง จนพีเขาจบไป ออยก็เหงๆ เลยลองขอบุญเต็มมาเป็นแฟนดู มันก็ตอบว่า ‘เราเป็นเพื่อนกันดีกว่า’ ออยก็เลยรู้สึกเหมือนถูกผู้ชายทับถมยังไงไม่รู้ มันก็ประมาณนี้แหละ”

“แสดงว่าวันที่เล่าให้พวกเราฟังถึงเรื่องอดีตรักขมชิ้น ออยจับสองคนนี้มีมิกซ์รวมกันใช่ไหมเหนี่ย” ธรรมชาติเอ่ยถาม

นั่นทีสาพยักหน้าหงิกๆ “ก็มันไม่มีอะไรจะเล่านี้หนา ออยมีเรื่องเกี่ยวกับผู้ชายน้อยมาก เพราะไอ้โรคกลัวผู้ชายหล่อนี้แหละ”

“เป็นโรคที่แปลก” หอมหมื่นลี้เอ่ยอย่างครุ่นคิด “ยังงี้พรงนี้ก็ให้พีพีริมิวิเคราะห์และหาทางแก้ไขมาก่อนแล้วกัน จากนั้นค่อยวางแผนพิชิตใจนายอัทธให้ได้อีกที”

“ดีเหมือนกัน” แพรวพราวเอ่ยเสริมขึ้น “เดี๋ยวพรงนี้พราวด์จะไปเช็คในระบบให้ว่าคุณพีอัทธของเธอเข้ามาเป็นสมาชิกจากทางไหน ใช่ว่าออยารู้จริงว่าเขามีจุดประสงค์อะไร ทั้งๆ ที่เป็นหนุ่มเสน่ห์แรงออกอย่างนั้น”

บรรยากาศยามเย็นหลังเลิกงานในห้องรับรองแขกของบริษัทคิวปิดอัฒจันทร์เต็มไปด้วยความเงียบงัน เพราะหลังจากนั้นทีสาเล่นประวัติส่วนตัวและตอบข้อซักถามของพริมาไปเป็นเวลากว่าสองชั่วโมงเต็มๆ กามเทพนักจิตวิทยาสาวก็ก้มหน้าก้มตามองกระดาษในมือ บางครั้งก็ใช้ดินสอเขียนอะไรๆ อยู่ก็ยิ่งกว่าสิบนาที

ระหว่างนั้นนั้นนันทิสาก็ได้แต่เลื้อยตามองทางโน้นทีทางนี้ที ดีที่ผนังด้านหนึ่งนั้นเป็นกระจกบานใหญ่ที่ทำให้สามารถเห็นทิวทัศน์ของสวนลุมพินีได้ ทำให้คลายความตึงเครียดลงไปได้บ้าง แต่ถ้ามืดเธอก็หันไปมองสวนเล็กๆ ที่จัดแต่งเอาไว้สำหรับต้อนรับลูกค้า นั่งฟังเสียงจี้ของรูปปั้นกามเทพน้อยที่ประดับสวนไปพลางฟังเสียงร่ำงำของพริมาไปพลาง บางครั้งก็หนีไปจนถึงคำพูดของแพรวพราวที่คุยกันในครัวตอนไปซิงกาพยายามบ่ายขึ้นมา

‘พราวดีเช็กในระบบแล้วนะ ปรากฏว่าคุณพี้อ์ของออยนะ เขาสัมผัสสมาชิกเข้ามาก่อนที่จะออยจะรันโปรแกรมเนื้อคู่ประตูดวงไม่กี่ชั่วโมงเอง แต่เหมือนมาสัมผัสทิ้งไว้แล้วก็ออกไปซะงั้น’

สรุปว่าเธอก็ยังไม่รู้ว่าชื่อของเขาเข้ามาอยู่ในระบบได้อย่างไร และเพราะอะไร

จนกระทั่งแม่หนักจิตวิทยาสาวกระแอมแล้วกล่าวขึ้นมา นันทิสาก็หลุดจากภวังค์แล้วยึดตัวตรง มองหน้าคู่สนทนาด้วยใจเต้นระทึก

“อาการของออยเขาเรียกว่า โฟเบียรีแอกชัน หรือการกลัวสิ่งใดสิ่งหนึ่งอย่างไม่สมเหตุสมผล เช่นการกลัวข้อสอบ กลัวไก่ทอด กลัวลูกบิดประตู กลัวปลาทอง แต่สำหรับออย สิ่งเร้าที่สำคัญคือ ผู้ชายหล่อ หรือจะเรียกได้ว่าเป็นอาการแฮนซัมโฟเบีย”

“คะ” หญิงสาวพยักหน้าหงิกๆ ฟังเข้าใจบ้าง ไม่เข้าใจบ้าง ไม่แน่ใจว่าไอ้อาการแฮนซัมโฟเบียนี้มีมันมีจริงๆ หรือพริมาตั้งขึ้นเองตามอาการ

“อาจเพราะความฝึใจในวัยเด็กของออย สืบเนื่องมาจากประสบการณ์ไม่ดีที่คุณยายของออยต้องเจอจากพระเอกลิเกรูปหล่อเสียงดี ปมนั้นถูกถ่ายทอดมาที่คุณแม่ ซึ่งคุณแม่ของออยก็ต้องพบเจอประสบการณ์ไม่ดีคล้ายกับที่คุณยายเจออีก...”

พริมาคงหมายถึงเรื่องยายถูกที่พระเอกลิเกหลอกจนท้องแล้วก็ทิ้งไป กับเรื่องymarดาของเธอต้องเผชิญชะตากรรมเดียวกัน นั่นคือถูก

นักร้องลูกทุ่งหลอกเข้าให้อีกนั่นเอง

“ปมมันจึงถูกทับถม พอออยเกิดมาแล้วได้ยินเสียงพร่ำบ่นของทั้งแม่และยาย ก็ทำให้รู้สึกฝังจิตฝังใจกับพวกผู้ชายรูปหล่อ อืม...เท่าที่รู้ มีคุณป้าลีนี่ข้างบ้านมาสมทบด้วยใช่ไหม”

“ใช่ค่ะ” นันทิสายักหน้า “ป้าลีนี่เป็นแม่มายัวตัวทึงเหมือนกันละ ตอนระหองระแหงกับสามี แกก็ชอบมาบ่นเรื่องนี้กับแม่และยายบ่อยๆ ว่า สามีแกเป็นคนหล่อ เจ้าชู้ จนในที่สุดก็ทิ้งแกไป ตอนนั้นออยอายุสักหกขวบได้มั้งคะ อีกหลายปีต่อมา พอแม่กับยายของออยเสีย แกก็หันมารำพึงรำพันกับออยแทนค่ะ”

“นั่นละ มันทำให้เกิดการฝังจิตฝังใจ ทำให้ออยกลัวผู้ชายรูปหล่อ แต่ที่ออยไม่กลัวตาวีตเลอรัก็เพราะออยเห็นอีกด้านหนึ่งของเขา ทำให้ความหล่อละลายหายไปจากใจ”

“แต่ก็ยังกลัวอยู่นะคะ” นันทิสาทเรกขึ้น

พริมายิ้มอย่างสุขุม “บอสน่ะทำให้ทุกคนกลัวได้ทั้งนั้นแหละ ยกเว้นเจี๊ยะ”

หญิงสาวหัวเราะเบาๆ อย่างเห็นด้วย สองคนนั้นถ้อยที่ถ้อยอาศัยกันจนบางครั้งเธอก็อดแปลกใจไม่ได้ว่า จอมเฮี้ยบอย่างมิ้มทำไมถึงยอมลงให้วราลีง่ายๆ ไปเสียทุกครั้ง

“แล้วออยจะแก้อาการแบบนี้ยังไงดีคะพี่พริมา”

“มีวิธีง่ายๆ ที่ไม่ยุ่งยาก นั่นคือ...” พริมาทอดเสียงยาวแล้วยิ้มอย่างเยือกเย็น ก่อนจะเอ่ยออกมา “หนามยอก ก็ต้องเอาหนามบ่ง”

“อ๊วย” เสียงของมิลินดังออกมาจากห้องครัวขณะที่นันทิสากำลังจะเข้าไปซังกาแพตี้มลักแก้วแก้ววงยามบาย นั่นทำให้นางต้องรีบก้าวเข้าไปดูทันที

“เป็นอะไรหรือเปล่านี่”

มิลินยื่นมือข้างหนึ่งไปด้านหลัง ก่อนเอ่ยด้วยน้ำเสียงประชดประชัน “ออยสนใจด้วยเหอว่ามี้มจะเป็นอะไร”

นั่นทิสาเบิกตากว้างมองเพื่อนสาวด้วยความตกใจ “ทำไมพูดอย่างนั้นล่ะมี้ม”

มิลินทำหน้าอ ก่อนจะยกนิ้วชี้บนเลือดขึ้นมาอมไว้อย่างไม่สนใจคำถามของเธอ

“ตายแล้ว อย่าทำอย่างนั้นสิ สกปรก” นั่นทิสารีบเข้าไปดึงมือของเพื่อนชื้อออก เมื่อดึงมาดูก็พบว่ามึลื่นเล็กๆ ทำอยู่ที่ปลายนิ้ว “มา...ออยเอาออกให้”

ถึงแม้ใบหน้ารูปไข่จะงองำ แต่มิลินก็ปล่อยให้เธอจัดการใช้เข็มที่นำมาจากตู้เก็บของเบ็ดเตล็ดบ่งเอาเสี้ยนไม้เล็กๆ นั้นออกมาจนได้ ก่อนที่จะใช้สำลีซับเลือดให้อย่างใส่ใจ

“คราวหลังทำอะไรระวังหน่อยสิ” นั่นทิสาเอ่ยอย่างเป็นห่วง

“ห่วงมี้มด้วยเหอ”

เธอเผยหน้าจากบาดแผลเล็กๆ ขึ้นมองเพื่อนสาวแสนสนิท “ทำไมพูดแบบนี้ล่ะ เราเป็นเพื่อนกันนะ”

“เพื่อนกัน แต่ปล่อยให้เพื่อนกินข้าวคนเดียว กลับบ้านคนเดียวมาตั้งสี่ห้าวันเนี่ยนะ”

คำพูดของมิลินทำเอานั่นทิสาถึงกับสะดุ้ง ความรู้สึกผิดเข้าใจมตีหัวใจอย่างรุนแรง แต่เพราะมีชนกติดหลังทำให้เธอไม่อาจเผยความจริงให้เพื่อนรักฟังได้ ตอนนั้นไม่ใช่เพราะกลัวว่าเพื่อนจะอิจฉาที่เธอมีเป้าหมายเรื่องแฟนแล้ว แต่เป็นเพราะกลัวว่าเพื่อนสนิทจะน้อยใจและโกรธเธอที่มีความลับต่างหาก

ขนาดยังไม่รู้ความจริงยังงอนแบบนี้ ถ้ารู้ความจริงขึ้นมามิโกรธเลยหรือ

“โธ่มี้ม ก็ออยบอกแล้วว่าออยมีธุระ แล้วอีตาฮิตเลอร์ก็ดันมอบ-

หมายภารกิจดูแลยายเองจ้ะให้ออยอีก” นันทิสาริ๊ปโกหก ก่อนจะบีบมือเพื่อนสาวเบาๆ “แต่วันนี้ออยว่างนะ เราไปหาอะไรกินตอนเย็นแล้วก็ดูหนังสักกรอบดีไหม”

มิลินเล็กคิ้ว ดวงตาเหมือนจะรี้น้ำตา ก่อนจะยิ้มออกมา “ไปสิม่ได้ยินมาว่าทางโรงเรียนเขาจัดเทศกาลภาพยนตร์อาเซียน เพื่อกระตุ้นให้คนไทยตื่นตัวกับการเข้าร่วมเป็นสมาชิกในประชาคมอาเซียนนะ”

“อืม...ก็ดีเหมือนกันนะ”

“เราชวนคนอื่นไปด้วยดีไหม จะได้มีตัวหารค่าอาหารเยอะๆ หน่อย” มิลินเอ่ยขึ้นด้วยนิสัยมัยย์สลับ

นันทิสาริ๊ปหาวเราะคิกคัก “โธ่...ยายแม่มเอ๊ย”

มิลินค้อนไล่ “ม่ไม่เคยแม่มยะ ถึงจะงก แต่ก็ไม่เคยทุจริตนะยะ”

“จำ...ออยแซวเล่น” นันทิสาริ๊ปตอบกลับหัวเราะ “ไปกันสองคนก็พอ ออยเลี้ยงข้าวม่เอง ถือว่าเป็นการไถโทษที่ทำตัวห่างเหินไปหน่อย ดีไหมล่ะ”

“ก็ได้” เพื่อนสาวตอบลอยหน้าลอยตา

“อีกอย่าง วันศุกร์แบบนี้ สีคนนั้นคงไปเที่ยวกับแฟนกันหมด พี่พริ้มก็เห็นว่า จะเดินทางไปถือศีลที่ต่างจังหวัดคืนนี้ ส่วนเจี๊ยะก็เห็นว่า จะไปงานเลี้ยงการกุศลอะไรสักอย่างกับเฮียฮิตเลอร์นะ”

“งั้นนัดกันแล้วนะ” มิลินยกนิ้วก้อยขึ้นกระดิก

นันทิสาริ๊ป ก่อนจะยกนิ้วก้อยขึ้นมาเกี่ยวเป็นสัญญา แล้วทั้งคู่พากันหัวเราะออกมาอย่างมีความสุข พาให้บรรยากาศมีนตึงที่มีมาตลอดสัปดาห์คลายลงไปไม่น้อยทีเดียว

เมื่อเลิกงานแล้ว สองสาวคู่ซี้ก็วิ่งมือกันเข้าสู่โรงภาพยนตร์ โดยเลือกชมภาพยนตร์จากประเทศเวียดนามซึ่งก็สนุกสนานพอสมควร ก่อนจะออกมามองหาอะไรรับประทานภายในห้างสรรพสินค้าแห่งนั้นนั่นเอง

“กินอาหารเวียดนามดีไหม ไหนๆ ก็ดูหนังของเขาแล้ว” นันทิสา เสนอขึ้นแล้วชี้ไปที่ร้านอาหารร้านหนึ่งซึ่งผนังเป็นกระจกใสสามารถมองเข้าไปเห็นในร้านได้อย่างทั่วถึง

“ก็ดีนะ” มิลินยิ้มเป็น แล้วผายมือให้นันทิสา “อาหารเวียดนามผัก เยอะดี กินแล้วอยู่ท้อง แล้วร้านนี้ก็ถูกด้วย”

“เหม...ไม่ค่อยเค็มเลยนะจ๊ะ”

“โธ...ถ้าไม่ใช่ย่อยชวน มีมิมไม่มีทางออกมากินข้าวดูหนังนอกบ้านแน่ ดูลิหมัดไปตั้งหลายบาท ออยก็รู้นี้ว่ามีมิมทำทุกอย่างเพื่อหลุยส์วิตตอง ของมีมิม”

“รู้แล้วละจ๊ะ แม่สาวประหยัด”

มิลินเอามือจับแก้มด้วยท่าทางชวนฝัน แต่ไม่หนังก็นำบูตขึ้นมาอีก “นี่ถ้าไม่ติดสัญญาหาคู่อะไรนั้น มีมิมคงได้มันมาครอบครองแล้ว...แฮ้อ”

คำว่า ‘สัญญาหาคู่’ นั้นทำให้นันทิสาถึงกับสะอึกขึ้นมาเหมือนกัน แต่คำคำนั้นก็กลับพาสายตาของเธอไปประสบกับใบหน้าหล่อเหลาที่ประดับด้วยดวงตาชวนฝัน และรอยยิ้มอันทรงเสน่ห์ในร้านอาหารเวียดนามอันเป็นเป้าหมายอีกคำรบหนึ่ง

“ฟือท์” หญิงสาวเปลือยหลุดปากออกมา

“ใครเธอออย”

“เอ่อ...ปะ...เปล่า” เธอปฏิเสธเสียงสูง ก่อนจะหันรีหันขวางจนหนีไปเห็นโต๊ะว่างจึงรีบดึงเพื่อนให้นั่งลงอย่างรวดเร็ว พยายามใช้พาร์ติชันที่กั้นระหว่างโต๊ะเป็นกำบังเพื่อหลบมองเขา

“เป็นอะไรมากหรือเปล่าเนี่ย”

“มะ...ไม่เป็น” นันทิสาตอบเสียงแหลม และยังคงจับจ้องไปที่เป้าหมายอย่างไม่วางตา จนมิลินสังเกตเห็นแล้วหันไปมองตาม

“เธอรู้จักผู้ชายสองคนนั้นเธอออย”

“หือ” เธอสะดุ้งโหยง “อะ...ผู้ชายไหน”

“ก็สองคนนั้นที่เธอจ้องเขาอยู่นะ” มิลินพยักพยเปิดไปที่โต๊ะของอังก์-
กฤษณ์ “เอ...หน้าตาหล่อดีนะ เหมือนพวกเค็ปอปเลยอะ”

‘เค็ปอป’ นั่นทีสาละดูกับคำนั้นขึ้นมา เธอรีบหันไปมองชายหนุ่มที่
นั่งอยู่กับอังก์กฤษณ์ทันที เพราะใจที่จดจ่ออยู่กับรุ่นพี่ที่แอบรักมาหลายปี
ทำให้เธอไม่ทันสังเกตว่า ผู้ชายที่นั่งอยู่กับเขานั้นมีใบหน้าที่คุ้นตาเหลือเกิน

หลังจากมองอยู่นาน เธอก็พบว่าผู้ชายคนนั้นคือคนคนเดียวกับชาย
คนรักของเธอเพื่อนรักสมัยมัธยมของเธอ

“นี่” มิลินสะกิดเรียก “ตกลงรู้จักไหม”

“ฮึ” เธอส่ายหน้าปฏิเสธ แต่ก็ไม่วายเหลียวไปมองชายทั้งสองเป็น
ระยะๆ พลังนึกในใจว่า เขาสองคนอาจจะจะเป็นเพื่อนร่วมงาน หรือเพื่อน
เก่าสมัยเรียน และหวังเป็นอย่างยิ่งว่า ทั้งคู่จะไม่ได้มีความสัมพันธ์กัน
อย่างที่หนุ่มเค็ปอปคนนั้นมีต่อบุญเตี้ยม เพื่อนหญิงข้ามเพศของเธอ...สาธุ

“เป็นอะไร” มิลินร้องถาม “ยกมือไหว้อาหารทำไม...ยายนี่”

นั่นทีสาเล็กคิว ก่อนจะก้มลงมองมือของตัวเองที่ดันเปลอพนมอยู่
ตรงหน้าจริงๆ

“ว้าย” เธอร้องเสียงหลงแล้วเก็บมือด้วยความลุกี้ลุกอน ก่อนจะ
แก้ตัวออกไปว่า “ไม่มีอะไรหรอก แค่ขอบคุณพระเจ้าที่ส่งอาหารมือนี่มาให้”

“ยังไม่ทันสิ่งอะไรเลย” มิลินแหงเข้าให้ “แล้วหล่อนผันตัวไปเป็น
คริสต์ตั้งแต่เมื่อไหร่กันยะ”

นั่นทีส่ายยิ้มเพล่ ไม่ตอบเพื่อน ก่อนจะรีบบ่ายเบี่ยงไปเมื่อพนักงาน
ของร้านยื่นรายการอาหารมาให้ “สั่งอาหารก่อนดีกว่า”

ระหว่างที่มิลินเลือกอาหารราวกับมากันเป็นกองทัพ นั่นทีสาก็
ไม่วายจับจ้องใบหน้าหล่อเหลาอันย่นตาชวนฝันของรุ่นพี่สมัยมัธยมด้วย
ประกายตาระยิบระยับ จนกระทั่งต้องสะดุ้งเฮือกขึ้นมาอีกครั้งหลังจาก
ได้ยินเสียงของเพื่อนรัก

“ตกลงรู้จักผู้ชายสองคนนั้นหรือ”

“อะ...เอ่อ...ความจริงก็ไม่ได้รู้จักกันตรงๆ หรือก พอดีนายเคบีอป
นั้นเป็นแฟนของเพื่อนออยนะ” นันทิสานเฉไฉ

“ว่า...เสียชีวิตจริง มีแฟนแล้วหรือเนี่ย” มิลินทำหน้างอ

“มีแล้ว เป็นกะเทยด้วย”

มิลินเลิกคิ้ว “อ้าว...เพื่อนของเธอเป็นกะเทยหรือ”

“อืม” เธอพยักหน้าแล้วเหลือบไปมองอังก์กฤษท์อย่างระแวง เพราะ
ถ้าเขาเป็นพวกเดียวกันกับหนุ่มเคบีอปคนนั้นละก็ หัวใจของเธอก็คงจะ
สลายแน่ๆ

“แล้วเธอล่ะ มีแฟนหรือยัง”

หญิงสาวถึงกับสะดุ้งเฮือกอีกครั้ง หันไปมองมิลินก่อนจะตอบเสียง
แหลมปริ๊ด “ไม่มี”

“ถ้าอย่างนั้นก็ดีแล้ว อย่าลืมห่วงพ่อของเรานะ ว่าจะต้องมีแฟน
และถอนใบนี้สอออกจากธนาคารพร้อมๆ กัน”

นันทิสายิ้มจืดเจื่อน เพราะเธอเองนั้นแหละที่กำลังจะทำลาย
ข้อตกลงระหว่างเพื่อนซี้ลิ่ง หากมิลินรู้เรื่องที่เธอไปขอความช่วยเหลือจาก
เพื่อนในบริษัทสี่คนที่มิคุดุณาหันไปแล้ว มิลินคงจะรู้สึกผิดหวังและเสียใจ
ไม่น้อยทีเดียว

บางทีถ้าเธอสารภาพทุกอย่างออกไปตรงๆ ในตอนนี้ แล้วขอโทษ
มิลินอย่างจริงๆ จังๆ ไม่น่ามิลินอาจจะยกโทษให้เธอก็เป็นไปได้

“มิม” นันทิสาเรียกอย่างกล้าๆ กลัวๆ

“หือ” คนถูกเรียกเงยหน้าจากเมนูอาหารที่เธอกำลังวางแผน
เกี่ยวกับของหวานระหว่างรออาหารคาวที่สั่งไป

“เอ่อ...ออย...เอ่อ...มีเรื่อง...”

ยังไม่ทันที่ นันทิสาจะเอ่ยสารภาพถึงเรื่องที่เธอแอบหลงรัก
อังก์กฤษท์ เสียงหวานแปร่งๆ ก็ดังขึ้นเสียก่อน “ฮ้าย...ยายออย”

“บุญเตี้ยม” นันทิสาเบิกตากว้าง รีบก้มศีรษะให้ต่ำที่สุด เพราะเสียง

เพื่อนเก่าดั่งล้นร้านจนเป็นจุดสนใจ และหวังเกรงว่าอังก์กฤษณ์จะหันมาเห็นเข้า

“เดี๋ยวแม่ตบจริงๆ อย่ามาเรียกชื่อเก่าอีกนะ บอกให้เรียกญาญาๆ เข้าใจไหม”

“จะๆ ญาญาก็ญาญา” เธอรีบยอมคล้อยตาม เพราะไม่อยากเป็นเป้าสายตาจนเกินไป

“นี่หล่อน...เมื่อก่อนหล่อนชื่อบุญเต็มมเหรอยะ แหม...ชื่อเก๋ไก๋ สไลเดอร์จริงๆ นะ” สาวข้ามเพศอีกคนที่มากับบุญเต็มมเหย่ย แล้วหัวเราะคิกคักอย่างมีจริตจะก้านมากกว่าผู้หญิงเสียอีก

“เดี๋ยวมีงจะโดนกฏตบอีกคน ยายคิมเบอร์ลี่” ญาญาหันไปง้างมือขึ้นอย่างเอาเรื่องจนอีกฝ่ายห่อ “ห้ามเอาเรื่องนี้ไปโพทนาเด็ดขาดนะยะ ไม่งั้นแม่ตบล้างน้ำแน่ๆ”

“นั่งลงก่อนไหม คนมองเต็มร้านเลย” นันทิสาบกมือไหวๆ เพราะเกรงว่าอังก์กฤษณ์จะหันมาสนใจที่โต๊ะของเธอด้วยอีกคน

“ไม่นั่งกับหล่อนหรอกยะ” ญาญาทำเป็นเซ็ดหน้าใส่ “ฉันนัดแฟนเอาไว้”

“โน่น” นันทิสานี้หัวไปที่โต๊ะของอังก์กฤษณ์อย่างรู้ดี

“อ้าว...ใช่จริงๆ ด้วย” สาวประเภทสองเหย่ย ก่อนจะหันไปหาเพื่อนที่มาด้วยกัน “คิมเบอร์ลี่ไปกันเถอะ เดี่ยวฉันจะแนะนำพ็อทท์ให้เธอรู้จัก”

‘แนะนำพ็อทท์’ นันทิสาเบิกตากว้าง ‘หรือว่าพ็อทท์จะ...’

“นี่ออย” ญาญาเรียก “ฉันไปนะ เอาไว้จะโทร. ไปคุยด้วย”

“เอ่อ...จะๆ” หญิงสาวยิ้มแล้วโบกมือให้เพื่อนเก่าด้วยหัวใจท้อเหี่ยว

“ปิดโธ่ เป็นพวกชอบไม่ป่าเดียวกันทั้งคู่เอง” มิลินเอ่ยขึ้นหลังจากเพื่อนข้ามเพศของนันทิสาเดินไปนั่งที่โต๊ะของอังก์กฤษณ์แล้ว “เสียดายจริงๆ หล่อทั้งคู่เลย”

นันทิสาฟังแล้วก็ได้แต่ถอนหายใจเฮือก ใจหนึ่งก็ได้แต่หวังว่า

บุญเต็มเพียงต้องการหาแฟนให้เพื่อน แล้วอังก์กฤษณ์ที่ไม่ได้สนใจสาวประเภทสองคนนั้น แต่เมื่อเห็นเขาพูดคุยกับคิมเบอร์รี่อย่างสนิทสนม เธอก็รู้สึกเหมือนหัวใจถูกบีบรัดจนแน่นหน้าอกไปหมด

ความรู้สึกของการได้แต่แอบรักผู้ชายที่ถูกรายล้อมด้วยผู้หญิงกับการได้รู้ว่าเขาเป็นชายที่ชอบผู้ชายด้วยกันมันช่างแตกต่างกันอย่างลิบลับเหลือเกิน

นี่ใช่ไหม อาการที่เรียกว่า...อกหัก

“เป็นอะไรหรือเปล่าออย” มิลินร้องทัก “ทำไมทำหน้าที่เหมือนจะร้องไห้”

“ไม่มีอะไรหรอก สงสัยฝุ่นมันจะเข้าตา”

“เอ่อ...แล้วตะกั่วออยจะพูดอะไรกับมัมเหมอ” มิลินทวงถาม

“ไม่มีอะไรหรอก” นันทิสากิโทหกเพื่อนรักอีกครั้ง แต่คราวนี้คงจะเป็นครั้งสุดท้ายแล้ว และเธอก็ไม่จำเป็นต้องสารภาพอะไรกับมิลินอีกในเมื่อทุกอย่างมันอาจจะจบลงตรงนี้แล้วนั่นเอง

“อ้าว...ถ้าไม่มีอะไรก็รีบๆ กินเถอะ อาหารเยอะแยะเลย” เพื่อนรักบอก ก่อนจะก้มหน้าก้มตารับประทานอาหารบนโต๊ะอย่างเอร็ดอร่อย

ผิดกับนันทิสากิ ซึ่งกว่าจะกลืนแต่ละคำลงคอได้ก็ฝืดคอเต็มที ทำให้อาหารที่เพื่อนรักของเธอสั่งมาเต็มโต๊ะนั้น สุดท้ายก็กลายเป็นกล่องผึกอย่างดีสำหรับให้มิลินที่กลับบ้านหลายกล่อง

หลังจากแยกกับมิลินที่สถานีรถไฟไฟฟ้า นันทิสากิเดินอย่างหงอยเหงากลับคอนโดมิเนียม แต่ในระหว่างที่กำลังจะเดินผ่านรั้วเข้าไปนั้น รถบีเอ็มดับเบิลยูสีเขียวมรกตก็แล่นตัดหน้าเธอเข้าไป มุมมืดที่เธอยืนอยู่คงทำให้คนขับรถคันนั้นไม่ทันสังเกตเห็น แต่แสงไฟจากป้ายอาคารนั้นกลับสาดส่องให้เธอเห็นได้อย่างชัดเจนว่าภายในรถคันนั้นมีอังก์กฤษณ์เป็นคนขับ และมีคิมเบอร์รี่ เพื่อนของบุญเต็มนั่งเป็นตักตาหน้ารถมาด้วย

ก่อนที่รถคันนั้นจะเลี้ยวหายลับเข้าไปในที่จอดรถใต้อาคาร

นั่นทีสิน้ำตาไหลออกมาอย่างไม่รู้ตัว ขนาดพากันมาที่คอนโดฯ คงเป็นการการ์นตีได้แล้วว่า เขาเป็นพวกชอบไม้ป่าเดียวกันแน่ๆ

'หรือเพื่อนของบุญเต็มจะอยู่ที่นั่นเหมือนกัน แล้วขอติดรถพี่อาร์ทมาด้วย' นั่นทีสิน้ำตาเริ่มสร้างความหวังให้ตัวเอง

วิธีเดียวที่จะพิสูจน์ได้ก็คือ เธอจะต้องรีบกลับไปห้องแล้วแอบมองเขาอีกครั้ง หากข้อสันนิษฐานของเธอถูก เขาจะต้องกลับเข้าห้องคนเดียว

คิดได้ดังนั้น นั่นทีสิน้ำตาเริ่มวิ่งผ่านหน้าตาไปอย่างรวดเร็วโดยไม่หักท่ายเหมือนเคย เล่นเอายามรักษาการณ์ดีเด้นถึงกับอ้าปากค้าง ก่อนที่เธอจะโผล่ไปที่ลิฟต์แล้วกดชั้นที่สิบแปด อันเป็นชั้นที่เธอพักอาศัยอยู่ทันที ระหว่างทางที่ลิฟต์ขึ้นไป เธอก็ได้แต่ภาวนาให้สิ่งที่เธอคิดในทางที่ดีเป็นจริงขึ้นมา...สาธุ

ติ๊ง...เสียงประตูลิฟต์ดังขึ้นราวกับเสียงสวรรค์ที่ดังลงมาจากชั้นดาวดึงส์เพื่อตอบรับคำขอของเธอ

ทันทีที่ประตูเปิด หญิงสาวก็วิ่งพรวดออกไปจนถึงห้องของตัวเอง เธอหยิบกระเป๋าใส่สายพานขึ้นมาค้นหาคีย์การ์ดแผ่นเล็กๆ ท่ามกลางข้าวของรกรุงรังด้วยความร้อนรน จนกระทั่งพบมันขณะที่เสียงประตูลิฟต์ดังขึ้นอีกครั้ง

นั่นทีสิน้ำตาเมิกตากว้าง รีบเสียบคีย์การ์ดเปิดประตูอย่างลุกลี้ลुकจนจนทำหล่น แต่ก็ยังว่องไวพอจะหยิบขึ้นมาเปิดประตูได้ทันเวลา ก่อนที่อังก์ฎณ์จะก้าวออกมาจากลิฟต์แล้วเห็นเธองงๆ เงินๆ อยู่ทีหน้าประตูห้องของตัวเอง

หญิงสาวผลุบเข้าไปในห้องแล้วรีบปิดประตูลงกลอนอย่างแน่นหนา ก่อนจะทาบดวงตาข้างขวาไปกับช่องตาแมวด้วยใจเต้นระทึก

เสียงฝีเท้าที่ดูเหมือนจะเป็นสองคู่ดังไถลเข้ามา นั่นทีสิน้ำตาได้แต่หวังว่า

อาจจะเป็นเพื่อนบ้านห้องอื่นที่บังเอิญมากับเขาด้วย แต่เมื่อร่างสองร่างเดินผ่านห้องของเธอ หัวใจที่เริ่มมีความหวังอย่างริบหรี่เมื่อครู่ก็วูบดับลงเหมือนเปลวเทียนที่ถูกปัดเป่าจากลมพายุไซนร้อน นั่นเพราะ...

อังก์กฤษณ์พาสาวประเภทสองคนนั้นมาที่ห้องของเขาจริงๆ ด้วย

กาบทเว VS. นางฟ้า

โอฮาโย...โอฮาโย...โอฮาโยโกซาคิมัส

เสียงของนาฬิกาปลุกรูปคิตตัดังกังวานขึ้นภายในห้องนอนของ นันทิสา เธอเอื้อมมือไปกดปุ่มปิดเสียงอย่างเนือยๆ ก่อนจะพลิกตัวนอนคว่ำหน้าอย่างไม่อยากจะตื่นขึ้นมาอีกเลย ทั้งๆ ที่ก็รู้ว่าองค์กรที่ทำงานวันเสาร์ด้วย และเขาก็กำลังจะเดินผ่านหน้าห้องของเธอในอีกไม่กี่วินาทีข้างหน้าแล้ว เพราะวันนี้เธอไม่จำเป็นจะต้องไปแอบดูเขาอีกแล้วนี่นา

นันทิสาพลิกตัวนอนหงาย ก่อนจะลืมตาโพล่งมองเพดาน รู้สึกกระบอกตาปวดร้าวขอบกล ซึ่งคงจะเป็นผลมาจากการนอนร้องไห้ก่อนจะผล็อยหลับไปเมื่อคืนกระมัง

ปมในจิตใจของเธอที่ปริมาวิเคราะห์ออกมาให้ฟังเมื่อวันก่อน คงทำให้เธออ่อนไหวกับเรื่องพวกนี้มากเป็นพิเศษ รวมทั้งเธอยังไม่เคยมีความรักจริงจังเสียที ทำให้ความผิดหวังครั้งแรกนั้นดูจะรุนแรงสำหรับเธอไม่น้อย

“ผู้ชายใจร้าย” เธอพิมพ์ ทำหน้าเบ้เหมือนจะร้องไห้ออกมาอีก

พยายามสูดหายใจลึกเพื่อกลืนเอาไว้เต็มที่ แต่ก็ยังไม่วายสะอึกสะอื้น ออกมา

ทว่าก่อนที่เธอจะร้องให้ออกมาจริงๆ ริ่งโทนเพลง ‘คางคกตกวอ’ ของวง ‘คอนโดคุณลุง’ ที่เธอไหลตมาให้เป็นเกียรติเป็นศรีแก่คนปลายสาย นั้นก็แผดเสียงดังบาดแก้วหูเสียจนอารมณ์เศร้าโศกของเธอต้องสะดุดตก

นั่นทิสาหรือตาลงด้วยความเบื่อหน่าย ก่อนจะรำพึงออกมาว่า “ยาย แองจี้ โทร. มาทำไมแต่เช้าละ”

ครั้งนี้จะไม่รับก็ไม่ได้ เพราะมิมากำชับนักหนาให้ดูแลลูกค้ารายนี้ให้ดี และจะต้องหาแฟนให้เจ้าหล่อนให้ได้ ไม่อย่างนั้นจะโดนหักเงินเดือนหนีลิปเปอร์เซ็นต์ตั้งสามเดือน

หญิงสาวเอื้อมมือไปหยิบโทรศัพท์มือถือมาแล้วกดรับ “สวัสดีค่ะ คุณแองจี้”

“นี่คุณออย ฉันจำได้ว่าวันนี้มีปาร์ตี้บนเรือ ทำไมฉันถึงไม่ได้รับ บัตรเชิญ โทร เธอบอกว่าจะดูแลฉันเป็นอย่างดี แล้วคุณก็มีกิจการดีแล้วว่าเธอจะต้องหาแฟนให้ฉันได้ แล้ว...”

“อะ...เดี๋ยวๆ ค่ะ คุณแองจี้” นันทิสารีบแทรกขึ้นก่อนที่คำถามจะ หลั่งไหลออกมาจากโทรศัพท์ของเธออย่างไม่ขาดสาย “คืองานปาร์ตี้บนเรือ วันนี้ แชนุกก็เข้ามาเต็มแล้วค่ะ ฉันเพิ่งจะรับเคสของคุณแองจี้มาไม่กี่วันเอง มันก็เลยไม่ทันค่ะ ยังไงต้องขอโทษด้วยนะคะ”

“ไม่ได้” คนปลายสายทำเสียงแปร่นอย่างไม่พอใจ ทำให้นันทิสาต้อง ยื่นโทรศัพท์ออกจากหู ไม่อย่างนั้นอาจจะหูหนวกตลอดชีวิตได้

“คอยดูนะ ฉันจะฟ้องประชาชน รับรองว่าเรื่องนี้จะถึงหูคุณมิมแน่”

“จะ...ใจเย็นๆ ค่ะ คุณแองจี้”

“ฉันไม่เย็น” เจ้าหล่อนตวาดกลับ “ตอนนี้ฉันอยู่ในตู้อบซาวานา”

“อะ?” นันทิสาเอ่ยถามอย่างงุนงง

“ก็ฉันกำลังอบซาวานาบำรุงผิวพรรณอยู่เพื่อเตรียมตัวไปงานปาร์ตี้

คืนนี้น่ะสิ ถ้าไม่ได้ไป รับรองได้ว่าฉันต่อสายถึงคุณเมียมแน่นอน”

“เอ่อ...คือ...เอาเป็นว่าคุณเองจี้รอคอยสักสิบนาทีได้ไหมคะ เตี่ยว
ออยจะลองประสานงานดู เผื่อว่าฝ่ายจัดงานจะหาทางช่วยอะไรได้บ้าง”

“ฉันให้แค่ห้านาที” อังกาบเอ่ยเสียงแข็ง “ฉันเริ่มจับเวลาแล้วนะ”

“คะๆ” นันทิสารีบกดสายทิ้งทันที ก่อนจะกดเบอร์ของการะเกด
ด้วยความร้อนรน “วันนี้มันต้องเป็นวันช่วยแน่ๆ ยายเองจี้โทร. มาเจิมแต่
เช้าเลย”

“สวัสดีจ๊ะออย” ปลายสายตอบรับเสียงแจ่มใสเหมือนเคย

“เกิดช่วยออยหน่อยได้ไหม”

“เรื่องอะไรเธอ”

“คือเมื่อกี้ยายเองจี้โทร. มาโวยวายว่าทำไมเธอถึงไม่มีรายชื่อไปงาน
ปาร์ตี้คืนนี้น่ะสิ”

“โห...ยายหน้าปลวกนี่ รั้งความชีวิตฉันไม่เลิกเลยแฮะ” การะเกด
เอ่ยด้วยน้ำเสียงสุดเมือหน้าย เพราะเพิ่งจะหลุดพ้นบ่วงกรรมกับคอลัมน์สต์
ปากมากคนนี่ไปไม่นานนั่นเอง

“เกิดพอจะจับขายนี้อยัดลงเรือได้อีกสักคนไหมอะ” นันทิสารีเอ่ยถาม
ออกไปด้วยความร้อนใจ เพราะเวลาที่เธอสัญญาเอาไว้กับอังกาบนั้นเริ่ม
ลดน้อยถอยลงทุกที

“แต่คนมันเต็มแล้วน่ะสิ”

“โห...เกิด นึกว่าช่วยๆ กันก็แล้วกันนะ ถ้ายายเองจี้ไม่ได้ขึ้นเรือวัน
นี้ รับรองว่าหล่อนจะต้องเอาบริษัทของเราไปยำและในคอลัมน์แน่ๆ แล้วถ้า
เป็นข่าวอีก รับรองได้ว่าอีตาฮิตเลอร์จะต้องสวดอวยยับแน่ แถมออยจะ
ยังถูกตัดเงินเดือนด้วยนะ”

เสียงถอนหายใจของกามเทพสาวสวยดังออกมาจากลำโพง ก่อนจะ
เอ่ยด้วยน้ำเสียงเนือๆ “ก็ได้อ้อ ถ้าอย่างนั้นวันนี้ขอไม่ต้องทำหน้าที่อื่น
เกดจะให้ออยดูเลยายปลวกนั่นคนเดียวเลย แล้วอย่าให้เดินมาเฉียดเกด

เด็ดขาด...เข้าไปไหม”

“ได้ๆ” นันทิสารีบตอบรับทันที “ขอบใจมากนะคะ”

นันทิสารีบวิ่งไปหาเพื่อนสาวตอบอะไร เธอรีบวางสายทันที ก่อนจะกดโทรศัพท์กลับไปหาอังกาบ รอเพียงไม่นานคนปลายสายก็ตอบรับ

“ว่าไงยะ”

“โอเคค่ะคุณเองจ้ะ คินนี่คุณจะได้ไปงานปาร์ตี้บนเรือค่ะ” นันทิสารีบบอก

“เห็นไหม ฉันว่าแล้วว่ฉันเลือกคนไม่ผิด” เสียงปลายสายอ่อนลง ผิดกับเมื่อครู่นี้จากหน้ามือเป็นหลังมือทีเดียว “ยายสี่คนก่อนนะไม่ได้เรื่องเลย ฉันเห็นหน่วยงานเธอดีนะเนี่ย ถึงได้ให้โอกาส แล้วเธอก็ไม่ทำให้ฉันผิดหวัง”

“ชะ...ขอบคุณค่ะที่ให้โอกาส” นันทิสารีบยกหูโทรศัพท์ ก่อนจะปล่อยเสียงแผ่วเบาต่อท้าย “คราวหลังไม่ต้องนะคะ”

“หา...อะไรนะ”

หญิงสาวสะดุ้งเฮือก “เอ่อ...ฉันบอกว่าคราวนี้ต้องสำเร็จแน่ๆ ค่ะ”

“ฉันก็ว่าอย่างนั้นแหละ” อังกาบบอกก่อนจะหัวเราะออกมาด้วยเสียงร่ากับแม่มด

หลังจากวางสาย นันทิสารีบลุกจากเตียง อาบน้ำแต่งตัวเพื่อจะลงไปที่บ้านเสริมสวยใกล้กับคอนโดมิเนียม แต่เมื่อเปิดประตูไปได้เล็กน้อย เธอก็ได้ยินเสียงประตูห้องข้างๆ เปิดออกเสียงก้อง

นันทิสารีบดึงประตูกลับ แต่ไม่ปิดให้สนิท แล้วแอบมองที่ช่องเล็กๆ เหมือนเดิมด้วยใจเต้นระทึกจนพบว่าคนที่เปิดประตูออกมาจากห้องของอังค์กฤษณ์นั่นคือ...

‘บุญเต็ม มาตอนไหนเนี่ย’ หญิงสาวรำพึงในใจ ก่อนจะได้ยินเสียงของเพื่อนเก่าแว่วมา จึงเอียงหูฟังเต็มที่

“เป็นไงยะยายคิมเบอร์ลี่ ฝีมือพี้อ์ท์กับเก๋ยูเรก้าเลยไหมล่ะ”

“ล่านเจ็ดสิบเอ็ดแสนอะ” เพื่อนสาวประเภทสองจับปากจับคอเอ้อย่างชื่นชม “ไม่เสียแรงที่อดหลับอดนอนเกือบทั้งคืน”

“เห็นไหมล่ะ ฉันบอกแล้ว พี่อาร์ทนะแก่ไก้สไลเดอร์” บุญเต็มเอ่ยเสียงแหลม “นี่ถ้าไม่คิดว่าผิวของฉันมันขี้ทิ้งนะ ฉันจะมานอนเปลือยกายต่อหน้าพี่อาร์ทอีกสักรอบ อยากรองท่าที่มันฉ่ำสะมิหลา สงขลาปัตตานีแฟนตาซีภูเก็ตกว่าคราวที่แล้วสักหน่อย”

“ตาย ท่าที่ฉันเห็นรูป ท่านั้นก็สุดยอดแล้วนะยะ อย่างกับแจ้กับโรสในไททานิกเนาะ”

นั่นทิสาวฟังการสนทนาของสาวข้ามเพศทั้งสองด้วยความตกตะลึงจนเสียงนั้นค่อยๆ เบาลงตามระยะทาง ก่อนจะเสียงลงในที่สุดเมื่อหึ่งคูลงลิฟต์ไปแล้ว

หญิงสาวปิดประตูแล้วหันหลังพิงอยู่ชั่วครู่ อ้าปากค้างหลังจากได้ยินบุญเต็มเอ่ยออกมา คำพูดเหล่านั้นทำให้เธอคิดไปในทางอื่นไม่ได้เลย นอกเสียจากว่า...อังก์กุนท์เคยมีความสัมพันธ์กับเพื่อนเก่าของเธอมาก่อน แถมยังมีการถ่ายภาพเก็บเอาไว้อีกต่างหาก

“ผู้ชายโรคจิต” หญิงสาวรำพึงกับตัวเอง น้ำตาแทบจะไหลรินด้วยความรู้สึกเหมือนมีคนเอามัดมารัดซ้ำแผลเดิม

ทว่าทันทีที่ประตูห้องข้างๆ เปิดออกอีกครั้ง นันทิสาก็ลุกปรววดขึ้นมาแล้วแอบดูอีกครั้งด้วยความเคยชิน

วินาทีต่อมาอังก์กุนท์ก็เดินผ่านหน้าห้องของเธอ คราวนี้เขาดูรีบร้อนและก้มลงมองนาฬิกาแทนที่จะหันมามองประตูห้องของเธอแล้วยิ้มให้เหมือนทุกเช้าตลอดสัปดาห์ที่ผ่านมา

“ยายคิมเบอร์ลี่คงจะเด็ดมากเลยละสิ ถึงทำให้พ่อนาฬิกาถึงกับไปทำงานสายกว่าปกติ” เธอประซดเขา ก่อนจะทรุดตัวลงนั่งพิงประตูอีกครั้งพยายามทำใจให้สงบและเลิกคิดถึงเขาให้ได้

แต่จนแล้วจนรอดนั้นนิตาสาก็พบกับอังค์กฤษณ์อีกจนได้ เธอเจอเขา
ในร้านอาหารสุดหรูของโรงแรมที่อยู่ติดกับจุดขึ้นเรือ ซึ่งคิวปิดฮัตเช่าเหมาลำ
เอาไว้สำหรับจัดงานปาร์ตี้หาบุญให้แก่ลูกค้า

“มองอะไรอะออย” เสียงหรรษาดังมาจากทางด้านหลัง

นันทิสานหันกลับไปมองก็พบกับกามเทพสาวจอมซุ่มซ่ามกับหอม-
หมื่นลีในชุดกระโปรงยาวสีชาวยกรายที่มีปีกขนนกสีขาวติดอยู่ด้านหลัง
“ก็มองพ็อทร์นะสิ”

เธอพยักพืดไปทางโต๊ะนั้น เมื่อหอมหมื่นลีมองตามไปเห็นก็ร้อง
‘ว้าว’ ออกมา

“มากับผู้หญิง สวยเสียด้วยแฮะ”

“ก็ใช่นะสิ” นันทิสายักหน้า “ออยว่าหน้าคุณๆ นึกไปนึกมากก็
คลิบคล้ายคลิบคลาว่าเคยเห็นผู้หญิงคนนั้นตอนคางพ็อทร์ไปซื้อคอนโดฯ
ตอนแรกนึกว่าจะใช้เป็นเรือนหอเสียอีก แต่ออยเข้าอยู่มาตั้งปี ยังไม่เคยเห็น
ผู้หญิงคนนั้นมาที่ห้องเลย เพิ่งจะมาเจออยู่กับพ็อทร์วันนี่แหละ”

หรรษาเลิกคิ้ว “ท่าทางสนิทสนมกันจังนะ เป็นแฟนกันหรือเปล่า”

นันทิสาทอนหายใจเฮือก “ถ้าเป็นแฟนกัน ก็น่าส่งสารผู้หญิงคนนั้น
นะ”

“ส่งสารตัวเองมากกว่ามั้ง” หอมหมื่นลีใช้ศอกกระทุ้งต้นแขนเพื่อน
เบาๆ

“ไม่หรอก ออยตัดใจแล้วละ” กามเทพสาวเอ่ยเสียงเศร้า

“อ้าว...ทำไมล่ะ เห็นแกดบอกว่าคิดแผนที่จะให้เธอเผชิญหน้ากับเขา
ได้แล้วนะ”

นันทิสาเบะปาก “ออยว่าเขาเป็นพวก...เอ่อ...ชอบไม้ป่าเดียวกันนะ”

“เฮ้ย ไม้ไซ้มั้ง” หอมหมื่นลีค้ำเสียงหลง “เธอบอกเองไม่ใช่หรอว่า
เขาเนื้อหอมกับสาวๆ แล้วนั่นก็ผู้หญิงนะ”

“เขาอาจชอบสองอย่าง” นันทิสาบอกหน้าอ “เมื่อคืนออยเห็นเขาพา

กะเทยเข้าไปในห้องจนกระทั่งเข้าถึงกลับออกมา”

“ฮ้า” ھرรชาก็บ่หอมหมื่นลี้ฮ้าปากหวอ

“จริง” นันทิสาทักหน้าฮ้านั้น “แถมยังเคยมีอะไรกับบุญเต็มด้วยนะ”

“บุญเต็ม” ھرรชालีกิ้ว “เพื่อนเก่าของออยนะเธอ”

“ใช่” นันทิสาทักหน้าอีกครั้ง สายต่ายังคงจับจ้องไปหน้าหล่อเหลา และรอยยิ้มที่เต็มไปด้วยเสน่ห์อยู่ตลอดเวลา ทั้งๆ ที่บอกตัวเองกับเพื่อนไปว่าเธอตัดใจจากเขาแล้ว

“เอ่อ...ถ้าอย่างนั้นก็อย่ามามัวดูอยู่เลย ไปกันเถอะ” ھرรชาทำหน้าเหยเก รีบจุดเตียงเพื่อนสาวให้ออกจากที่ซ่อน

“เฮ้ย...เดี๋ยวดี” หอมหมื่นลี้ค้ำน “หอมว่า บางทีออยอาจจะเข้าใจผิดก็ได้นะ ดูท่าทางพิธีกรรมของออยไม่น่าจะเป็นพวกแก๊งวางไปได้เลยนี่”

“โธ่หอม” ھرรชานินไปทางเพื่อนสาว “ผู้ชายสมัยนี้นะ ดูหน้าไม่รู้ใจหรือ บางคนมีลูกมีเมียไปแล้วค่อยมาเผยตัวภายหลังว่าเป็นกะเทย ทำเอาลูกเมียอับอายเสียใจกันไปหลายรายแล้วนะ หนูเชื่อว่าเลิกเสียแต่ตอนนี้แหละดีแล้ว”

“ไม่ได้” หอมหมื่นลี้แหว “เราเป็นผู้หญิงแท้ๆ จะยอมแพ้พวกผู้หญิงเต็มได้ไง หอมถือคติว่า ผู้หญิงอย่าหยุดสวย เดี่ยวกะเทยจะสวาทกว่า” ถ้าเรายอมแพ้พวกนั้น มนุษยชาติอาจต้องสูญพันธุ์เข้าสักวันอย่างแน่นอน”

คราวนี้เป็นนันทิสากับھرรชาบ้างที่ต้องฮ้าปากค้างชนิดที่เรียกได้ว่าแมลงวันอาจจะบินเข้าไปทั้งฝูงได้ หากไม่บังเอิญว่าพวกเธออยู่ในห้องอาหารของโรงแรมหรูระดับห้าดาวที่ไม่มีแมลงพวกนั้นมาคอยจ้องจะบินเข้าปากอยู่

“ไม่ต้องอึ้งเลย” หอมหมื่นลี้ตืดนิ้วใส่หน้านันทิสา “จากข้อมูลที่มีอยู่อย่างแน่ชัดที่สุดพิธีกรรมของออยก็เป็นพวกไปเซ็กซ์वल ได้ทั้งผู้หญิงผู้ชาย

แสดงว่าออยก็มีโอกาสอยู่ครั้งหนึ่ง เพราะฉะนั้น หอมจะไม่ยอมให้ออย ถอดใจเด็ดขาด”

นั่นทิสได้แต่ยืนนิ่งเมื่อได้ยินคำขาดของเพื่อนสาว

“และนี่ก็นับเป็นโอกาสอันดี” หอมหมื่นลี้ยิ้ม “เพราะว่าเมื่อเธอคิดว่า พี่อาร์ทเป็นพวกเสียไป เพราะฉะนั้นไอ้อาการกลัวผู้ชายของเธอคงจะไม่ ออกฤทธิ์เวลาลาอยู่กับเขาแน่”

“จริงสิ” ھرรษาเริ่มหันมาสนับสนุนอีกฝ่าย “ตอนบุญเต็ม เธอยังไม่กลัวเขาเลยนี่ ตอนนั้นเธอไม่รู้ด้วยซ้ำว่าเขานี้เป็นกะเทย”

“เห็นมะ” หอมหมื่นลี้กระหยิ่มยิ้มย่อง “เพราะฉะนั้นห้ามเลิกเด็ดขาด คิดถึงโบนส์กับหน้าของอีตาดิเตอร์เอาไว้สิ”

นั่นทิสยิ้มแหย “ก็ได้ ไม่เลิกก็ได้”

“ดีมาก” หอมหมื่นลี้ดีดนิ้วดังเป๊าะ “ตอนนี้คงต้องหาทางเคียะยาย คนสวยนั้นให้พ้นทางก่อน”

“เคียะหรือ”

หอมหมื่นลี้หิรตาเมื่อเห็นความไม่ทันมุขของเพื่อนๆ “ก็แคะกับเขี่ย ไง ผสมกันเป็นเคียะ”

“แต่ว่าเรามีสงานต้องทำนะ” ھرรษาท้วง “นี่หนูเขาก็ปล่อยให้พี่เกิด รับแขกอยู่คนเดียว แวมมาเข้าห้องน้ำกับหอมตั้งนานแล้ว ปานนี้พี่เกิดบ่น เป็นหมึกินผั่งแล้วมั้ง”

“นั่นสิ ออยก็ทิ้งยายมิมมาเหมือนกัน ปานนี้คงชะง้อหากคนช่วยแล้ว มั้ง แล้วอีกเตี้ยยายแองจี้ก็จะมาแล้วด้วย ออยไม่มีเวลาไปเคียะใคร ھرอกนะ” นั่นทิสเสริม

หอมหมื่นลี้กระหยิ่มยิ้มย่อง “พวกเราไม่มี แต่มีคนหนึ่งที่มี”

หลังจากอาทิตย์อัสดง สายน้ำเจ้าพระยาอันเปรียบเสมือนเส้นเลือดหล่อเลี้ยงชีวิตของชาวไทยก็ปรับเปลี่ยนเสน่ห์ของตัวเองจากความคึกคัก

แจ่มใส กลายเป็นเงียบสงบและดูลึกลับน่าค้นหา

เมื่อบรรยากาศรอบกายไร้แสงทินกร ไฟจากพระปรางค์วัดอรุณฯ ก็เปล่งรัศมีขึ้นจนสว่างไสว แสงเรืองรองนั้นสร้างความสวยงามให้แก่ทิวทัศน์ริมแม่น้ำเจ้าพระยาจนอังก์กฤษณ์ไม่อยากจะละสายตามองสิ่งใดเลย

แต่เมื่อได้ยินเสียงอีกทีที่ดังมาจากทางท่าเรือ อังก์กฤษณ์ก็ละสายตาจากทิวทัศน์ของแม่น้ำเจ้าพระยาตามหวัค้ำไปมองเรือสำราญลำใหญ่ของโรงแรม

ตรงทางขึ้นเรือ เขาเห็นผู้คนคึกคักทีเดียว ชายหญิงมากหน้าหลายตา มีทั้งชาวไทยและชาวต่างชาติกำลังทยอยกันขึ้นเรือโดยมีเหล่า ‘นางฟ้า’ ยืนต้อนรับอยู่

ชายหนุ่มยิ้มออกมาเมื่อเห็นหญิงสาวในชุดกระโปรงยาวกรวยกรายพร้อมปีกหลังกำลังต้อนรับผู้คนที่ขึ้นเรือ

“ยิ้มอะไรคะพี่อาร์ท”

อังก์กฤษณ์หันมามองผู้ร่วมโต๊ะสาวสวย รอยยิ้มอันทรงเสน่ห์ยังคงไม่จางหายไปจากใบหน้า “บริษัทนั้นเขาคึกคักดีนะ มีการจ้างพริตตี้แต่งชุดนางฟ้ามาต้อนรับด้วย”

หญิงสาวหันไปมองก่อนจะหันมา “อ้อ...บริษัทคิวปิดฮัต”

ชายหนุ่มเลิกคิ้ว “บัวู้จักด้วยหรอ”

บัว หรือ นันทน์ลินหัวเราะเบาๆ “รู้จักสิคะ คิวปิดฮัตนะ เป็นบริษัทจัดหาคูชื่อดังของเมืองไทยเลยนะคะ มาจัดปาร์ตี้บนเรือที่นี้ประจำแหละ”

“บริษัทหาคู่” อังก์กฤษณ์ทวนคำ ไม่วายเหลือบไปมองเหล่านางฟ้าด้วยความสนใจอีกครั้ง

“แล้วผู้หญิงพวกนั้น ไม่ใช่นางฟ้าหรอกนะคะ เป็นคิวปิดต่างหาก”

“ู้เรื่องดีจริงๆ นะเราละ” ชายหนุ่มหัวเราะ

“ู้สิคะ ก็บัวนะ...”

นันทน์ลินยังพูดไม่ทันจบประโยค ทั้งคู่ก็ต้องชะงักเมื่อหญิงสาว

คนหนึ่งมายืนอยู่ข้างๆ โตะด้วยท่าทางราวกับนางแบบถ่ายภาพโฆษณา

อังก์กุนท์พิศดูเธอตั้งแต่ศีรษะจรดเท้า ผมของเธอเกล้าขึ้นเป็นมวยใหญ่อยู่ด้านบน ประดับด้วยมงกุฎเพชรปลอมเล็กๆ ใบหน้าแต่งแต้มสีสันจัดจ้าน ริมฝีปากหนาทาดด้วยสีแดงแบร์ด ทำให้รู้สึกเหมือนก้อนเนื้อสดๆ ที่พร้อมจะลงตะแกรงย่าง เนื้อดวงตาของเขามีแพขนตายาวหนาชนิดที่เขาแทบจะรู้สึกได้ถึงลมที่กระพือมาเมื่อเธอกะพริบตา แถมซุตราตรีแบบเปิดไหล่สีเขียวก็ยิ่งเผยให้เห็นก้อนเนื้ออันอุดมสมบูรณ์จนชาวู้สึกเหมือนเห็นก้อนไขมันที่ถูกห่อหุ้มด้วยใบตองเล็กๆ จนล้นทะลักออกมา

“สวัสดิ์ค่ะคุณอังก์กุนท์”

ชายหนุ่มเลิกคิ้วขึ้น “ครับ ผมอังก์กุนท์ แล้วคุณ...เอ่อ...”

“ดิฉัน แองจี้ค่ะ” เธอตอบและยื่นมือป้อมๆ ออกมาให้เขาสัมผัส

ทัททาย

อังก์กุนท์ยื่นมือไปจับตามมารยาท “สวัสดิ์ครับคุณแองจี้”

หญิงสาวพยักหน้าราวกับเป็นนางงาม ก่อนจะหลีกตัวไปมองหญิงสาวอีกคนที่นั่งตรงข้ามกับเขาด้วยสายตาดูถูกพร้อมโบกมือไล่ “ลุกไปได้แล้ว ยะ ยายพวกฉวยโอกาส”

นั่นที่นลินขมวดคิ้วมุ่น “คุณว่าใครฉวยโอกาส”

อังกาบเบะปากแล้วเซิดไล่ “ก็หล่อนนั่นแหละ รู้ไหมวันนี้ฉันมีนัดกับคุณอังก์กุนท์ แล้วหล่อนเป็นใคร ถึงมานั่งที่ของฉัน”

“เอ่อ...จะ...ใจเย็นๆ ก่อนดีกว่าครับ” อังก์กุนท์รีบลุกขึ้นก่อนจะผายมือไปยังแก้อีข้างๆ “เชิญนั่งก่อนดีกว่า”

ปากที่คล้ายขึ้นเนื้อสดและเยิ้มเยาะนั้นทันทลिन ก่อนอังกาบจะนั่งลงด้วยมาดของนางพญา

“เมื่อครู่คุณว่าคุณนัดผมเอาไว้หรือครับ”

“ก็ไซ้ลึคะ” เจ้าหล่อนพยักหน้า ทำให้ผมยผมที่เกล้าสูงโยกคลอนไปมาเกือบเหวี่ยงไปโดนบริกรที่กำลังยกถาดเครื่องดื่มเดินผ่านมาด้านหลัง

“เอ...ผมว่าผมไม่เคยรู้จักคุณนะครับ”

“แน่นอนค่ะ จันทน์ก็ไม่ได้รู้จักคุณ”

“แล้ว...” เขาทอดเสียงอย่างลึกลับ ก่อนจะเอ่ยถามไปตรงๆ “เราจะนัดกันได้อย่างไรกันครับ”

“ก็ผ่านทาง...” อังกาบชะงัก หันไปมองนันทน์ลินก่อนจะหันมาเอ่ยกับเขาว่า “คิวปิดฮั้วงคะ”

“ตายละ” อังค์ภูณท์มองหน้าเธออย่างฉงน “คงมีการเข้าใจผิดอะไรบางอย่างแน่ๆ ผมเพิ่งจะได้ยินชื่อบริษัทนี้เมื่อสักครู่นี้เองนะครับ จะไปนัดกับคุณผ่านทางนั้นได้อย่างไร”

“แห่ม ไม่ต้องอายหรอกค่ะ” เจ้าหล่อนหัวเราะคิกคัก “ฉันมีชื่อและรูปถ่ายของคุณอยู่ ไม่ผิดตัวแน่ๆ”

อังกาบไม่พูดเปล่า แต่หยิบกระดาษแผ่นหนึ่งขึ้นมาวางบนโต๊ะ ในนั้นมีประวัติของเขอย่างครบถ้วนพร้อมรูปถ่ายชัดเจน อังค์ภูณท์เพิ่งพิจารณากระดาษใบนั้นอยู่ชั่วครู่ เห็นชื่อและนามสกุลของเขายังมีหมายเลขสมาชิกและวันที่สมัครเข้าไปอีกด้วย เขาพยายามทบทวนเหตุการณ์ทุกอย่างก่อนจะเลิกคิ้วแล้วหันไปมองนันทน์ลินด้วยแววตาเคร่งเครียด

“ยายบัว”

น้ำเสียงของเขาทำเอานันทน์ลินรีบก้มหน้าลง ส่วนอังกาบหัวเราะเยาะใส่เธอขึ้นมาทันที

“เป็นไงละ ผู้ชายเขาเอ่ยปากไล่แล้ว ยังไม่รีบไปอีกเธอ”

“เออ...คุณเองจ๊ะครับ” อังค์ภูณท์หันไปหาเธอ “ผมยังไม่ได้ไล่บัวเลยนะครับ”

“แห่ม ยังไม่ไล่ก็ไล่ได้แล้วค่ะ” อังกาบจิบปากจิบคอพูด “หน้าตาก็น่าๆ ยังสะออะมาสวมรอยเป็นเองจ๊ะ”

“ยายคางคกตกรอ” นันทน์ลินเงยหน้าขึ้นมาแหงนใส่ “ถ้าหน้าฉันบ้านๆ หน้าเธอก็ได้ถุนบ้านละยะ”

“ว้าย...อีนี่” อังกาบหวีดร้อง

“ไม่มีใครสวมรอยอะไรหรอกครับ” ชายหนุ่มกล่าวแทรกขึ้น เพราะไม่ต้องการให้เรื่องราวบานปลายไปกันใหญ่ ก่อนจะผายมือไปทางนั้นที่ลินด้วยท่าทางซึ่งซึ้ง “นี่น้องสาวของผมเองครับ ชื่อบัว”

อังกาบอ้าปากค้าง “นะ...น้องสะ...สาวหรือคะ”

“ครับ” อังค์กฤษณ์พยักหน้า “วันนี้เรานัดกันมากินข้าวที่นี่ และผมก็ไม่รู้เรื่องนัดบอดอะไรนั่นด้วย ทางบริษัทคงจะเข้าใจผิด ซึ่งผมคิดว่ารู้แล้วว่าใครเป็นตัวการเรื่องทั้งหมด จริงไหมยายบัว”

นั้นที่ลินก้มหน้าลง ไม่กล้าสบตาเขา ได้แต่พยักหน้าหงิกๆ เป็นเชิงตอบรับเท่านั้น เป็นเพราะเธอเองนั่นแหละที่เป็นคนใช้ชื่อพี่ชายสมัครเข้าเป็นสมาชิกในบริษัทคิวปิดฮัต หลังจากเห็นว่าเขาไม่จริงจังกับผู้หญิงคนไหนเสียที

“โถ...คุณอังค์กฤษณ์อย่าไปว่าน้องบัวเลยนะคะ” น้ำเสียงของอังกาบเปลี่ยนไปเป็นคนละคน สายตาของเธอก็ดูจะเป็นประกายด้วยความชื่นชม น้องสาวของเขาอย่างจริงใจเสียเหลือเกิน

“ดูซิเนี่ย กลัวจนหน้าซีดเขียวไปหมดแล้ว” คอลัมน์ิสต์ผีปากกล้าขยับไปโอบกอดหญิงสาวที่เพิ่งจะพาดพันกันด้วยผีปากไปเมื่อสักครู่นี้ราวกับไม่เคยทะเลาะกันมาก่อน

“นั่งคางคก เปลี่ยนกันเห็นๆ เลยนะยะ” นั้นที่ลินไม่ยอมเลิกรา

อังกาบจึงเอียงหน้าไปกระซิบข้างหู “เลิฟมีเลิฟมายดีอกคะคุณน้อง”

“อื...นี่เธอว่าฉันเป็นมะ...”

“ยายบัว” อังค์กฤษณ์เอ่ยเสียงขุ่นจนน้องสาวต้องก้มหน้าหนีอีกครั้ง

“เออ...ยังไงผมต้องขอโทษคุณเองจ้ด้วยนะครับ สำหรับความผิดพลาดในครั้งนี้”

“ไม่เป็นไรคะ” เจ้าหล่อนเอ่ยแล้วฉีกยิ้มกว้างโชว์ฟันขาวที่เรียงตัวกันอย่างสวยงาม

“อืม...ไหนๆ ก็มาแล้ว อย่าให้เสียเที่ยวเลยนะครับ ผมว่าเชิญคุณ
แองจี้รับประทานอาหารด้วยกันเสียเลย เตียวผมเลี้ยงเอง”

“จริงหรือคะ” เสียงเจ้าหล่อนดั่งลิ้นร้านอาหาร รวากับชาตินี้ไม่เคย
ถูกผู้ชายชวนรับประทานอาหารอย่างนั้นแหละ

“แต่พี่อาร์ทคะ...” นันท์นลินพยายามท้วง แต่เมื่อเห็นสายตาดูชื่นเขียว
ของพี่ชายก็ก้มหน้างูต ยอมรับชะตากรรมเสียบๆ

“อู๊ย...ชื่อเล่นชื่ออาร์ทหรือคะ แหม...เข้ากับแองจี้เลย”

“ครับ” เขายิ้มเจื่อนๆ ให้ ก่อนจะเรียกพนักงานให้นำรายการอาหาร
มาให้อังกฤษ แต่เมื่อเจ้าหล่อนสั่งอาหารรวกับจะพาพนักงานนิตยสารที่
ทำงานอยู่มาทั้งสำนักพิมพ์ อังค์ฤทธิ์ก็ได้แต่อ้าปากค้าง

‘เห็นใหม่ละ’ นันท์นลินทำปากขมขมิบบอกเขา แต่ไม่พูดออกเสียง
ไม่ใช่เพราะเธอหรือ’ เขาตอกกลับด้วยภาษาใบ้เช่นกัน

“เรียบริ่อยแล้วคะ” อังกฤษเอ่ยหลังจากสั่งอาหารไปเป็นกรุสแล้ว
ประสานมือใต้คางด้วยท่าทางน่ารัก ก่อนจะกระพือแพขนตาจนอังค์ฤทธิ์
แทบรู้สึกว่ามีลมพัดมา

“แหม...เป็นคนทานน้อยนะครับ”

“ประชดหรือเปล่าคะเนี่ย” เจ้าหล่อนเอ่ยแล้วยิ้มหวานให้ อังค์ฤทธิ์
จึงไม่รู้ว่าเธอรู้ตัวจริงๆ ว่าเขาประชดหรือเกลียดเขาดูด้วยความใส่ชื้อกันแน่

“แองจี้ขอเรียกคุณว่าพี่อาร์ทตามน้องบัวได้ไหมคะ คือเรียกอังค์ฤทธิ์ๆ
มันฟังเหมือนปฎิภาณยังไม่รู้จะคะ”

ชายหนุ่มถึงกับสะอึก ส่วนน้องสาวของเขาก็ถึงกับหลุดหัวเราะออกมา
จนต้องหันหน้าไปทางอื่น

“อะ...เอ่อ...เรียกอาร์ทเลยๆ ก็ได้ครับ ผมไม่แน่ใจว่าคุณจะอายน้อยกว่าผมหรือเปล่า”

“แหม...ก็ได้ค่ะ อาร์ทก็อาร์ท” เจ้าหล่อนค้อนขยับ

หลังจากนั้นเขากับนันท์นลินก็ได้แต่นั่งฟังอังกฤษพูดจ้ออยู่เพียงฝ่าย

เดียว เขาเองก็ยุ่งๆ ว่าเธอเอาเรื่องอะไรมาพูดได้เป็นชั่วโมงๆ จนเขากลับถึงบ้านก็ยังรู้สึกว่่าเสียงของเธอยังคงวนเวียนอยู่รอบๆ ตัว กระทั่งเขาผล็อยหลับไปด้วยความอ่อนเพลีย

“เฮ้ย...เป็นไปได้ไงอะ” หอมหมื่นลี้เอ่ยขึ้นหลังจากฟังเรื่องราวจากปากของเพื่อนสาวในวันรุ่งขึ้นที่ร้านอาหารแห่งหนึ่ง ซึ่งกามเทพสาวเหล่าสมาชิกภาคินันทิสานัดกันมาวางแผนพิชิตใจอังก์กฤษณ์กัน “พี้อ์ทซ์ของเธอเชิญยายแองกรีมัวร์นั่งร่วมโต๊ะกับแฟนจริงๆ เหรอ”

“จริงสิ” นันทิสายักหน้า

“ออยทำอะไรผิดจากแผนที่หอมวางไว้หรือเปล่า”

“ไม่ะ” หญิงสาวส่ายหน้ายืนยัน “ก็หลังจากหอมให้ผู้จัดการประชาสัมพันธ์ใช้คอมพิวเตอร์ของโรงแรมดึงเอาประวัติของพี้อ์ทซ์จากเว็บไซต์ของเราแล้วพริ้นต์ออกมาให้ออย ออยก็ไปดักกรองแองจี้ แล้วบอกแองจี้ว่าเปลี่ยนแผน เพราะคิดว่าลูกค้าคนหนึ่งแมตช์กับแองจี้ ออยเอาประวัติของพี้อ์ทซ์ให้แองจี้ถือไปที่โต๊ะ ตอนแรกก็ดูเหมือนจะมีเรื่องกันนะ แต่สุดท้ายก็ดันลงเอยด้วยการนั่งร่วมโต๊ะกันเฉยเลย”

“เอ...พวกเธอว่าพี้อ์ทซ์จะเป็นทั้งเสียใจ เป็นทั้งพวกชอบของแปลกหรือเปล่า” แพรวพราวตั้งข้อสงสัย

การเถียงกันอย่างครุ่นคิด ก่อนจะเสนอขึ้น “แล้วทำไมไม่โทร. ถามยายแองกรีมัวร์ให้รู้ตัวรู้แดงไปเลยล่ะ ว่ามันเกิดอะไรขึ้น”

นันทิสายักหน้าเหย “ไม่กล้าอะ กลัวพี้อ์ทซ์จะเป็นอย่างที่ยายพราวดีบอก”

“ปิดโธ...ยังมีอะไรแย่ไปกว่าเรื่องที่พี้อ์ทซ์เป็นเสียใจอีกหรอออย” หรรษาเอ่ย

“นันลี้” หอมหมื่นลี้สั่นบสนุน ก่อนจะฉวยเอาโทรศัพท์มือถือของนันทิสายไปแล้วจัดการกดหมายเลขของอังกาบด้วยความชำนาญ เพราะเคย

เป็นผู้ดูแลกันมาก่อน และเธอก็เคยเจอฤทธิ์เดชของลูกคำร้ายนี้มาแล้วด้วย ก่อนจะยื่นโทรศัพท์คืนให้เมื่อมีสัญญาณตอบรับจากเลขหมายที่เรียกไป

“เออ...สะ...สวัสดิ์ค่ะคุณเองจ้ะ” นันทิสากรอกเสียงลงไปหลังจากปลายสายตอบรับแล้ว

“สวัสดิ์ค่ะคุณนอย”

นันทิสาเบิกตากว้าง เพราะไม่เคยได้ยินน้ำเสียงเช่นนี้จากอังกาบเลย นับตั้งแต่เธอมาสมัครเป็นสมาชิกของคิวปิดฮัต

‘หรือว่าพี่อัถจะชอบของแปลกจริงๆ’

“เมื่อวานเป็นอย่างไรบ้างคะ ถูกใจบริการของเราหรือเปล่าคะ”

“ก็โอเคนะ คนนี้ถูกใจเลยแหละ ทั้งหล่อ ทั้งสุภาพ นับได้ว่าฉันตัดสินใจไม่ผิดพลาดจริงๆ ที่เปลี่ยนมาใช้บริการจากคุณ”

“เออ...ละ...แล้ว ผู้หญิงคนนั้นล่ะคะ”

“อ้อ...คนที่คุณนอยบอกว่ามาแอบอ้างเป็นฉันนะหรือคะ”

“ใช่ค่ะ ใช่” นันทิสาพยักหน้าหงึกๆ

“ไม่ใช่พวกแอบอ้างอะไรหรอกค่ะ ผู้หญิงคนนั้นเป็นน้องสาวของคุณอัถชื่อบัวค่ะ”

“น้องสาว” นันทิสาเบิกตากว้างอย่างคาดไม่ถึง

๕

กามเทพ วางแผน

นันทิสาทูผึ้งขึ้นมาจากที่ที่ได้รับรู้จากปากของอังกาบว่า หญิงสาวหน้าตาสะสวยซึ่งเธอเห็นอยู่ใกล้ชิดกับอังกาบถึงสองครั้งสองครา ครั้งแรกที่บ้านและคอนโดฯ เมื่อปีก่อน กับอีกครั้งที่ร้านอาหารเมื่อคืนวานนี้ ที่แท้ก็ไม่ใช่คนรักของเธอ แต่เป็นน้องสาวของเธอต่างหาก

“ใช่ค่ะ” อังกาบบอกด้วยน้ำเสียงมีความสุข “ทำทางคุณอัศจรรย์ใจมากเลยนะที่เห็นเองจ้ะ น้องบัวก็ดูเหมือนจะชอบเองจ้ะมาก พยายามยุ่งอยู่กับคุณอัศจรรย์ตลอดเวลาเลย”

กามเทพสาวหรือตาลอย่างเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง หลังจากนั้นเรื่องราวที่เกิดขึ้นเมื่อคืนอันมีรายละเอียดขาดหายไปบางส่วน และบางส่วนก็มีการเสริมเติมแต่งตามจินตนาการของอังกาบเข้าไปอีกมากขึ้น ก็หลังไหลเข้าหูของนันทิสาทูตลอดครึ่งชั่วโมง จนกระทั่งคอลัมน์นิสต์สาววางสาย นันทิสาทูจึงถ่ายทอดสิ่งที่ได้ยินให้เพื่อน ๆ ในกลุ่มฟังจนหมด

“ที่นี้เรารู้แล้วว่าพิธีกรรมของเธอมาเป็นสมาชิกของคิวปิดฮัตได้ยังไง”
การเกิดสรุป

“อืม” นันทิสายักหน้า “แองจี้บอกว่าน้องสาวของเธอที่ชื่อบัวเป็นคนสมัครให้”

“พี่อาร์ทของเธอเนี่ยแมนวะ” แพรพราวเอ่ยอย่างเลื่อมใส “ขนาดไม่รู้ชื่อไหนชื่อไหน ยังชวนยายหน้าปลวกนั่นกินข้าวด้วย แถมยังไปส่งถึงบ้านอีกต่างหาก”

“หอมว่ายายแองจี้โม่” หอมหมีนั่นลิ้มเบะปาก สีหน้าท่าทางบ่งบอกได้อย่างชัดเจนว่าไม่เชื่อร้อยเปอร์เซ็นต์

“มันก็ไม่แน่นอนะ บางทีพี่อาร์ทอาจจะเป็นคนที่ไม่ได้ชอบผู้หญิงแค่เพียงหน้าตาที่ดี” แพรพราวตั้งข้อสังเกตตามอุดมการณ์ของตัวเองที่ยืนยันมาตลอดว่า ผู้หญิงไม่ได้มีดีแต่เพียงหน้าตาเท่านั้น

“ไม่มั้ง” ھرรษาแย้งขึ้น “ถ้าผู้หญิงหน้าตาไม่ดี แต่โพรไฟล์อย่างอื่นดีมันก็โอเคนะ ยายแองจี้นี่หาข้อดีไม่ได้เลย หนูษาว่าเป็นเพราะพี่อาร์ทอาจไม่ได้คิดอะไรกับยายแองจี้ก็ได้ ก็แค่เป็นสุภาพบุรุษที่กลัวผู้หญิงหน้าแตก”

“หอมก็ว่าอย่างนั้นแหละ เขาอาจจะทำตามมารยาทก็ได้”

“แล้วทีนี้จะเอาอย่างไรต่อดีล่ะ” นันทิสายเอ่ยถามอย่างหนักใจ

“ไม่เห็นจะต้องแคร์อะไร เราก็แค่ดำเนินการตามแผนเดิม” การเกตุยกไหล่ ก่อนจะยกกำปั้นขึ้นมาควงอย่างหมายมั่น “แผนพิชิตใจนายไบเช็กซวลของเกตุจะต้องสำเร็จแน่นอน”

“โ..โ..ชื่ออย่างกับหนังเกาหลี” หอมหมีนั่นลี้กระแนะกระแหน “ว่าแต่แผนเป็นยังไงล่ะ”

การเกตุยกคิ้ว “แผนก็คือ ทำให้พี่อาร์ทกับบอยต้องมาติดอยู่ด้วยกันในลิฟต์”

“ในลิฟต์?” เหล่าภาคีที่เหลือทวนคำเป็นเสียงเดียวกัน

“ออยต้องตายแน่ถ้าไปอยู่ด้วยกันในที่แคบๆ ขนาดนั้น” นันทิสายยกมือขึ้นกุมศีรษะ

“จะตายได้ยังไงกัน ก็ไหนว่าไม่กลัวพวกเกย์ พวกกะเทยไม่ใช่หรอ”

หรรษาซึ่งเป็นคนร่วมคิดแผนนี้ถามขึ้น

“นั่นสิ ที่กับบุญญ์เต็มยั้งไม่เห็นกลัวเลย” แพรวพร่าวบอก

“ใช่ๆ เธอก็คิดเสียว่าเขาเป็นเกย์สิ จะได้สบายใจ” หอมหมื่นลี้
สับสนุน

“อะ...เออจ้ะน้เธอ” นันทิสาทถามอย่างลั้งเล แต่เมื่อเห็นสีหน้าเอาจริง
เอาจังของเพื่อนๆ ก็ต้องยิ้มเจื่อนๆ ออกมา เพราะคิดว่าผองเพื่อนคงไม่
ยอมให้เธอปฏิเสธแน่ๆ

“งั้นขอเวลาทำใจหน่อยได้ไหม”

“ได้” การะเกดบอก

“ฮือ...ทำไม่ใจดีจัง” นันทิสาร้องถามเพราะรู้สึกใจขึ้น แต่ก็เพียงไม่กี่
วินาทีเท่านั้น

“อ้าว...ก็มันยังมีเวลาอีกหลายชั่วโมง” กามเทพคนสวยยกนาฬิกา
ข้อมือขึ้นมาดู “กว่าจะถึงพรุ่งนี้เช้าก็อีกตั้งสิบกว่าชั่วโมง มีเวลาทำใจอีก
นาน”

“หา...พรุ่งนี้เช้าเลยเธอ”

คืนนั้นเหล่าภาคินันทิสาทพากันมานอนค้างที่คอนโดมิเนียมของเธอ
ความตื่นเต้นทำให้หญิงสาวเจ้าของห้องแทบจะข่มตานอนไม่หลับเอาเสีย
เลย พอจะผล็อยหลับลง หอมหมื่นลี้ก็ลุกขึ้นมาปลุกเธอให้ตื่นก่อนเวลา
ปกติเสียได้

“ตื่นได้แล้วยายออย ไปอาบน้ำแต่งตัว หอมจะแต่งหน้าให้ออยสวย
ที่สุด เพื่อดึงดูดความสนใจจากพีอาร์ท คราวนี้ไม่เหลียวหลังจนคอหักก็
อย่ามาเรียกฉันว่าหอมหมื่นลี้”

“ให้เรียกว่าเหม็นพันไมล์เธอ” แพรวพร่าววังม้ง

“อ๊า...แกก็ลุกได้แล้ว ไปเตรียมชุดให้ยายออยเลยไป”

การถกเถียงกันเล็กๆ ระหว่างคู่ซี้พาให้บรรยากาศยามเช้าเริ่มเรงขึ้น

แต่ละคนแย่งย้ายกันทำงานตามที่ได้แบ่งหน้าที่กันไว้ หอมหมื่นลีแต่งหน้าแพรวพราวกับบรรพชาช่วยกันเตรียมชุด ส่วนการะเกดที่นัดแนะกับแฟนหนุ่มซึ่งเป็นตำรวจสากลให้ปลอมตัวมาเป็นพนักงานซ่อมบำรุงลิฟต์ก็รีบโทร. ไปย้ำเตือนแผนกับเขาอีกครั้ง และได้รับคำยืนยันจากเขาว่า ตอนนั้นเขาสามารถแฝงตัวเข้ามาควบคุมระบบลิฟต์ของคอนโดมิเนียมได้แล้ว และบังคับให้ลิฟต์ตัวเป้าหมายเคลื่อนมาหยุดรออยู่ที่ชั้นสิบแปดแล้วด้วย ส่วนคนอื่นก็เปิดให้ใช้ลิฟต์อีกตัว เพื่อไม่ให้เกิดการชุลมุนขึ้นระหว่างดำเนินแผนการ

“เสร็จแล้ว” หอมหมื่นลีเอ่ยหลังจากปิดแก้มของนันทิสาลีให้แดงขึ้นอีกนิด ก่อนจะถอยออกมาดูผลงานของตัวเองแล้วยิ้มด้วยความชื่นชม

“ไหนลุกขึ้นยืนดิ” แพรวพราวบอก

นันทิสาลุกขึ้นยืนกระมิดกระเมี้ยน มองเสื้อเซ็กซี่ขาวสะอาดตากับกระโปรงสั้นเอวสูงผ้าไหมสีฟองอัดพลีตเก๋เก๋ เมื่อถูกจับจ้องจากเพื่อนกามเทพสาวทั้งสี่ตั้งแต่ศีรษะจดเท้า

“กระโปรงจะสั้นไปไหนเนี่ย”

“ไม่สั้นหรอกน่า” หอมหมื่นลีปลอบใจ ก่อนจะใช้นิ้วเคาะคางอย่างครุ่นคิด ในที่สุดก็ติดนิ้วดังเป๊าะ “หอมว่าออยปลดกระดุมออกสักสองเม็ดดีกว่า”

“ว้าย...ก็เห็นถึงใส่ใก่หมดนะสิ” บรรพชากันขึ้น

“เม็ดเดียวก็พอ” การะเกดตัดสิน ก่อนจะเดินไปปลดกระดุมออกหนึ่งเม็ด แล้วจัดคอเสื้อให้เบะออกพอให้เห็นเนินเนื้อเหนือหน้าอก

โอฮาโย...โอฮาโย...โอฮาโยโกซามัส

เสียงนาฬิกาปลุกดังลั่นไปทั่วห้องที่ดูจะชุลมุนุ่นวายกว่าทุกวัน ทำเอาเหล่าสาวๆ ต้องหันมองหน้ากันด้วยความตกใจ

“พี่อัทธ์จะไปทำงานแล้ว” นันทิสาลีปลงขึ้น ก่อนจะกดปิดเสียงนาฬิกา แล้วกระวีระวาดไปที่ประตูห้องเพื่อแอบดูเทพบุตรในฝันของเธอ

อย่างเคยตัว

“นี่ยายออย” การะเกดรีบวิ่งตามออกมาพร้อมกับเพื่อนๆ เป็นโขยง “ยังจะแอบดูอีก ออกไปทักเขาได้แล้ว”

นั่นทิสานั่นหลังกลับไปมองเพื่อนๆ ที่วิ่งตามมาสมทบอย่างพร้อมเพรียงด้วยความกระอักกระอ่วน ดูเหมือนความตื่นเต้นสุดขีดทำให้เธอลืมแผนการที่เตรียมไว้ตั้งแต่เมื่อวานจนหมดสิ้น

จนกระทั่งเสียงประตูห้องข้างๆ ดังขึ้น ภายในห้องของเธอจึงเกิดความเงียบไปชั่ววินาที ก่อนที่หอมหมื่นลี้จะตั้งสติได้ รีบวิ่งไปเปิดประตู ออกแล้วผลักนันทิสาออกจากห้อง ในจังหวะเดียวกับที่อังค์กฤษณ์เดินมาถึงหน้าห้องของเธอพอดี

เขามองเธอด้วยดวงตาชวนฝันอันเป็นธรรมชาติของเขา ก่อนจะ...ยิ้ม

นันทิสาถึงกับตาค้าง ทำปากพะงาบๆ คล้ายจะกล่าว ‘สวัสดี’ เหมือนที่ซึกซ้อมกับหอมหมื่นลี้ซึ่งใส่หน้ากากรูปหน้าอังค์กฤษณ์หลายครั้ง แต่เอาเข้าจริงกลับไม่มีคำพูดหลุดจากเรียวปากสีแดงสดของเธอแม้แต่คำเดียว

“สวัสดีครับ”

ลิ้นเสียงของเขา นันทิสาก็รู้สึกได้ทันทีว่า หัวใจของเธอเต้นแรงจนทำลายสถิติโลก ตั้งแต่เกิดมาเธอไม่เคยรู้สึกเช่นนี้มาก่อน เลือดที่ท่วม่าคล้ายจะพร้อมใจกันพุ่งขึ้นมาคั่งบนใบหน้าของเธอจนรู้สึกเหมือนตัวเองเป็นปรอหวัดไข้ที่กำลังจะแตกเสียให้ได้

ก่อนที่เธอจะหัวใจวายตายไปเสียก่อน นันทิสาดัดสินใจสะบัดหน้าพริตใส่เขาแล้วโยนแอมป์ไปที่โถงลิฟต์ และกดปุ่มเรียกลิฟต์ทันที

เมื่อประตูลิฟต์เปิดออก เธอก็รีบก้าวเข้าไปข้างใน นิ้วเรียวยาวยื่นไปกดปุ่มปิดประตูที่ยิบ...แต่ประตูก็ดันไม่ปิดเสียที

“ไอยะ” นันทิสาสะดุ้งโหยงเมื่อเห็นเขาเดินตามมาถึงหน้าลิฟต์ เธอ

กดปุ่มปิดเร็วเร็วขึ้น แต่เมื่อมันไม่ล้มฤทธิ์ผล เธอก็รีบกระโดดถอยไปจนแผ่นหลังกระแทกกับผนังลิฟต์เสียงดังโครม

ชายหนุ่มก้าวเข้ามาในลิฟต์อย่างช้าๆ สายตาชวนฝันของเขาจับจ้องมองเธอทุกอย่างก้าวด้วยแวตางุนงง

“ขึ้นไหนครับ”

“สะ...ลิบ...ลิบแปดค่ะ”

อังก์กฤษณ์เลิกคิ้ว ก่อนจะหัวเราะออกมาเบาๆ

‘ให้ตายสิ จะฆ่าฉันด้วยรอยยิ้มหล่อๆ นั่นหรือยังไงกัน’

“ผมรู้ว่าคุณอยู่ชั้นลิบแปด” เขาเอ่ยพร้อมรอยยิ้มที่ดูเหมือนจะไม่มีวันจางหายไปจากใบหน้าหล่อเหลาของเขาแม้แต่วันที่เดียว “ที่ผมถามนะ ผมถามว่าคุณจะไปชั้นไหนต่างหากครับ”

นั่นทิสายกนิ้วชี้ขึ้นท้าวขึ้นมานิ้วเดียว เพราะกลัวว่าจะเปลอพุดอะไรผิดๆ ออกไปอีก

‘ให้ตายสิ หัวใจจะวายอยู่แล้ว’

อังก์กฤษณ์พยักหน้า ก่อนจะหันไปกดปุ่มชั้นหนึ่งแล้วเลื่อนนิ้วไปกดปุ่มปิดเพียงครั้งเดียว ประตูก็ปิดลงอย่างง่ายดายเสียอย่างนั้น ทั้งๆ ที่เมื่อครู่เธอกดย่ำตั้งหลายครั้งประตูก็ไม่ยอมปิดเสียที

นั่นทิสได้แต่ยืนก้มหน้าตลอดเวลาที่ลิฟต์เคลื่อนตัวลง จากชั้นลิบแปดลงมาที่ชั้นที่สิบสี่ และ...ลิบสาม

ก็...ลิฟต์หยุดกะทันหัน แล้วไฟในห้องโดยสารก็ดับลง

ความมืดทำให้นั่นทิสซึ่งสติสตั้งไม่อยู่กับเนื้อกับตัวถึงกับกระโดดลงไปเกาะอะไรก็ได้ที่อยู่ใกล้ที่สุด ก่อนที่ชุดไฟส่องสว่างจากแบตเตอรี่สำรองฉุกเฉินจะส่องสว่างพอให้เห็นกันได้อีกครั้ง

“ว้าย” หญิงสาวเบิกตากว้างเมื่อพบว่าสิ่งที่ตัวเองกอดแน่นอยู่ตอนนี้คือร่างอันพิทแอนด์เฟิร์มของอังก์กฤษณ์ เธอรีบกระโดดกลับไปยืนชิดผนังอีกครั้ง

อังก์กูณฑ์ยิ้ม “ไม่ต้องตกใจนะครับ” เขาเอ่ยก่อนที่จะหันไปกดปุ่ม ที่แผงควบคุม แต่ก็ไม่มีผลอะไร ลิฟต์ยังคงค้างตั้งอยู่ที่ชั้นสิบสามอย่าง ไม่ไหวติง เขาเคลื่อนนิ้วไปกดปุ่มรูปกระดิ่งเพื่อส่งสัญญาณขอความช่วยเหลือ ก่อนจะกดปุ่มรูปหูโทรศัพท์เพื่อร้องขอความช่วยเหลือ แต่กลับไม่มีสัญญาณใดๆ ตอบรับกลับมาแม้แต่นิดเดียว

“กะ...เกิด...อะไรขึ้นคะ” หญิงสาวถามเสียงสั่น สถานการณ์ที่บีบคั้น ทำเอาลิ้มแผนการที่ตระเตรียมกันมากับเพื่อนสาวเสียดสี

“สงสัยลิฟต์ค้างครับ” อังก์กูณฑ์หันไปบอกพร้อมรอยยิ้มเช่นเดิม แต่วินาทีต่อมาก็ต้องหุบยิ้มลง แล้วเบิกตากว้างด้วยความตกใจ “คุณเป็นอะไรหรือเปล่าครับ ทำไม่หน้าซีดๆ”

นั้นนินทาเห็นแต่เพียงปากของเขาพะงาบๆ เสียงของเขาเบาเหลือเกิน ทั้งๆ ที่อยู่ใกล้กันมาก เธอรู้สึกเหมือนทุกอย่างหมุนรอบตัวเธอกับเขา ขึ้นมากะทันหัน ซึ่งสาเหตุก็อาจสะสมมาตั้งแต่การนอนไม่หลับ ต่อเนื่องมาถึงอาการหัวใจเต้นแรงผิดปกติเมื่อต้องเผชิญหน้ากับเขา และท้ายสุด นั่นคืออาการตกใจที่ต้องตกอยู่ในลิฟต์ที่ไม่สามารถเคลื่อนตัวได้ด้วย อุบัติเหตุอะไรบางอย่าง

“เฮ้ย...คุณ...คุณ...”

หญิงสาวได้ยินเสียงเขาเรียกไกลออกไปเรื่อยๆ จนกระทั่งในที่สุด สติสัมปชัญญะก็ขาดผิงลงจนได้

“ว้าย! ยายออยเป็นลมไปแล้ว พี่เกิด” พระราชาร้องขึ้น เมื่อเห็น นินทาสหรัุดตัวลงไปจากโทรทัศน์วงจรมืดในห้องควบคุมซึ่งบัดนี้มาก็คือ นินทาส และนายตำรวจสากลสุดหล่อได้ยึดเอาไว้เรียบร้อยแล้ว

“จะตื่นตื่นทำไมเนี่ย” การะเกดหันไปมองเพื่อนรุ่นน้องอย่างนึก หมั่นไส้ “ก็พี่วางแผนให้ยายออยแก้งทำเป็นลมในลิฟต์ จำไม่ได้หรือไง”

พระราชอำปากค้างก่อนจะยิ้มจืดเจื่อนให้เพื่อนรุ่นพี่ “เออ...จริงแฮะ”

แพรวพราวหยีตาเฟ่งที่จ่อภาพ ก่อนจะตั้งข้อสังเกต “แต่ยายออย มันหน้าซีดเกินไปหรือเปล่าอะ”

“จะซีดได้ยังไงยะ” หอมหมื่นลิ้นแทรกขึ้นอย่างไม่พอใจ “หอมแต่งหน้าให้เสียสวยซึ้ง ที่แกเห็นยายออยหน้าซีดแบบนั้นเป็นเพราะคุณภาพของกล้องวงจรปิดต่างหากเล่า”

“เธอ” แพรวพราวเอ่ยอย่างไม่แน่ใจนัก แต่ก็ไม่ได้ทักท้วงอะไร เพราะตอนที่ซึกซ้อมเป็นลมกันในห้องนอนเมื่อคืนนี้เธอก็อยู่ด้วย

ทั้งหมดจึงไปยังจอภาพเดียวกันเพื่อคอยดูว่าอังค์กฤษณ์จะทำอะไรต่อไป ในที่สุดเขาก็ตัดสินใจกดปุ่มโทรศัพท์อีกครั้ง

คราวนี้การะเกดรีบยกหูโทรศัพท์ที่ขึ้นมาแล้วส่งให้หรรษากรอกเสียงหวานลงไป

“สวัสดีค่ะ”

“ช่วยด้วยครับ ผมกับเพื่อนสองคนติดอยู่ในลิฟต์ชั้นสิบสามครับ เพื่อนของผมเป็นลมด้วยครับ”

การะเกดยิ้มก่อนจะหันไปยกนิ้วชี้ขึ้นจูปากใส่เพื่อนๆ ที่ลู้กันจนนอกนอกหน้า หรรษาเองก็อดที่จะหัวเราะคิกคักเบาๆ ไม่ได้ ก่อนจะรวบรวมสมาธิเอ่ยออกไปด้วยเสียงหวานใสเช่นเดิม

“ใจเย็นๆ นะคะ ดิฉันจะรีบตามช่างให้ห็นะคะ คุณกรุณาช่วยเพื่อนที่เป็นลมให้ฟื้นก่อนได้ไหมคะ”

“ครับๆ” ชายหนุ่มรับปาก ก่อนจะผลจากแผงควบคุมลิฟต์ไปหาช่างที่นอนสลบไสลอยู่บนพื้น แล้วประคองขึ้นมาไว้ในอ้อมแขน

“คุณๆ” อังค์กฤษณ์พยายามกระตุ้นด้วยการเขย่าร่างและตบแก้มของเธอเบาๆ แต่ร่างบอบบางนั้นก็ไม่มีที่ท่าว่าจะฟื้นเลย

ชายหนุ่มมองซ้ายมองขวา เมื่อเห็นกระเป๋าสะพายของเธอ จึงหยิบมาค้นหาของภายในนั้น เพื่อว่าจะมียาดมหรืออะไรบางอย่างที่พอจะช่วยผู้หญิงคนนี้ให้ฟื้นได้ แต่ก็ต้องส่ายหน้าเพราะไม่พบของอะไรที่จะเป็น

ประโยชน์ในสถานการณ์เช่นนี้เลย นอกจากกระเป๋าตังค์และเครื่องสำอาง
ทั้งหลายแหล่

เวลาผ่านไปนาน อังค์กฤษณ์เริ่มรู้สึกอึดอัด เขาจึงคลายเหงาไปนอก
เพราะแม้จะมีอากาศถ่ายเท แต่การอยู่ในที่แคบๆ นานๆ ก็ทำให้รู้สึก
อึดอัดได้เหมือนกัน

“ทำไมดิอะ” เขายังม้ง่า

“คุณคะๆ” เสียงพนักงานสาวคนเดิมดังออกมาทางลำโพง “ช่างบอก
ว่าจะมาภายในสิบห้า นาที อดทนหน่อยนะคะ”

ชายหนุ่มลุกขึ้นไปกดปุ่มโทรศัพท์ “ผมยังพอทนไหว แต่เพื่อนผม
แย่แล้วครับ เธอสลบไปนานแล้วนะครับ”

“สงสัยต้องผายปากแล้วมั้งคะ”

อังค์กฤษณ์เลิกคิ้ว “เออ...หมายถึงผายปอดหรือเปล่าครับ”

“อ้อ...คะ ผายปอดคะ” เสียงหวานนั้นดังกลับมา

เขาหันไปมองคนสลบไปสไล ก่อนจะหันกลับไปตอบ “คงไม่ต้องมั้ง
ครับ เธอยังหายใจปกติดีอยู่ครับ คิดว่าคงจะตกใจที่ลิฟต์ค้าง”

“คะๆ จะพยายามเร่งช่างให้คะ” หรรษากรอกเสียงลงไป
โทรศัพท์ ก่อนจะหันไปหากามเทพสาวรุ่นพี่เพราะดูเหมือนจะไม่ตรงตาม
แผนเสียแล้ว

การะเกดรีบหันไปดูจอโทรศัพท์อีกครั้ง “ทำไมยายออยไม่กลับ
หายใจตามแผนนะ”

“สงสัยเขินมั้ง จะให้หนุ่มหล่อขนาดนี้มาจูบึ้นนะ” หรรษาตอบ

“แต่ฉันว่ามันแปลกๆ นะ” แพรพราวแย้งขึ้น “ยายออยมันเล่นสม
บทบาทไปใหม่เนี่ย”

“หรือว่า...ยายออยจะเป็นลมจริงๆ” หอมหมื่นลี้บอด้วยน้ำเสียง
ตื่นเต้น

“ถ้าอย่างนั้นต้องรีบพาคุณออยออกมาจากลิฟต์คะครับ” คนรัก

หนุ่มของการเกิดเอ๋ยเสียงเคียด

การเกิดหนึ่งอิงไปชั่วครู่ ก่อนจะเอ่ยออกมาอย่างยอมจำนน “โอเค...
ยกเลิกแผนการด่วน”

นั่นทิสารู้สึกตัวขึ้นมาอีกครั้งก็พบว่าตัวเองไม่ได้อยู่ในลิฟต์แคบๆ
อีกต่อไป แต่กำลังนอนอยู่ในห้องนั่งเล่นของตัวเอง โดยมีเหล่าเพื่อนๆ
กระจายตัวกันอยู่เต็มห้อง

“ฟื้นแล้ว” ธรรมชาติเอ๋ยขณะที่ยังแกว่งยาดมตราโป๊ยเซียนอยู่ที่ปลาย
จมูกของนันทิสาทลอดเวลา “ออยฟื้นแล้ว”

“เป็นไงบ้างออย” การเกิดร้องถาม

คนพึ่งฟื้นค่อยๆ ยกศีรษะขึ้นจากตักหนุ่มนิ่มของธรรมชาติ ยังคงรู้สึก
เหมือนห้องหมุนอยู่เล็กน้อย “นี่มันเกิดอะไรขึ้นเนี่ย”

“เธอเป็นลมในลิฟต์นะสิ” แพรวพร่าวบอก

“โอ้ย” นันทิสายกมือขึ้นหวดขมับ “นี่ออยทำแผนเสียหมดเลย
ใช้ใหม่เนี่ย”

“ก็ไม่เสียหลักที่เดียวหรอก อย่างน้อยก็ยังได้เผชิญหน้ากัน” หอม-
หมิ่น्लीเอ๋ย “และหอมพันธงได้เลยนะว่า อีตาพี่อัทธิไม่ใช่แก๊งกวางบางชะนี
แน่นอน”

“ทำไม่อะ”

“อ้าว...ไม่เห็นเธอว่ายายออยอาการกำเริบรุนแรงจนเป็นลมไปแบบ
นี่นะ”

“จริงของหอมนะ” การเกิดสับสนุน

“แล้วไงต่อละที่นี้” ธรรมชาติเอ๋ยถามขึ้น มือยังคงแกว่งยาดมโป๊ยเซียน
ช่วยเพื่อนอยู่ตลอดเวลา “หรือพรุ่งนี้จะมาหยุดลิฟต์ใหม่”

“จะบ้าเธอ” กามเทพสาวสุดสวยโพล่งขึ้น “ลิฟต์บ้าอะไรมันจะค้าง
ได้ทุกวัน แผนนี้ไม่สำเร็จ สงสัยจะต้องคิดแผนใหม่แล้วละ”

นั่นทิสาดถอนหายใจเฮือก “แล้วตอนที่ออยสลบไป พี่อาร์ทเขาทำยังไง มั่งอะ”

“ดูเขาก็กระตือรือร้นอยากจะช่วยเธอดีนะ” แพรวพราวตอบ

“ใช่...กระตือรือร้นจนอยากจะทำตามพวกเขาเข้ามาในนี้เลย แต่พี่เกิดกันเอาไว้ เขาก็เลยไปทำงานแล้ว”

นั่นทิสาดถอนใจออกมาอีกครั้ง “ออยนี่แย่มากจริง ทำเสียแผนหมดเลย”

“เอาน่า ไม่ต้องเสียใจไป” การะเกดลูบหลังนั่นทิสามาๆ “อย่างน้อย เขาก็ได้รู้ว่าเธอมีตัวตนอยู่ใกล้ๆ เอาไว้เกิดจะคิดแผนให้ออยใหม่ก่อนที่จะลาพักร้อนไปพะงันต้นเดือนหน้านะ”

“ขอบใจทุกคนมากนะ” นั่นทิสาทำหน้าเหมือนจะร้องไห้

“อย่าทำเป็นสาวอ่อนไหวหน่อยเลย” การะเกดขัดขึ้นเสียงเข้ม “ถ้าคิดจะไถโทษที่ทำแผนวันนี้พัง ออยรับปากอะไรกับเกิดอย่างหนึ่งได้ไหมล่ะ”

“อะไรเธอ”

กามเทพสาวแสนสวยยิ้ม ก่อนจะเดินเข้าไปในห้องนอนแล้วกลับมาพร้อมกับนาฬิกาปลุกรูปคิตตี้ หลังจากนั้นจึงหมุดปุ่มที่ด้านหลังและงยหน้าขึ้นมายิ้ม “เกิดปรับเวลาปลุกให้เร็วขึ้นหนึ่งชั่วโมง นั่นเท่ากับว่าออยจะอาบน้ำแต่งตัวไปทำงานเสร็จพร้อมๆ กับพี่อาร์ท”

“แล้ว?” นั่นทิสาเอ่ยถามอย่างหัวน้ใจ

“แล้วอะไรล่ะ” การะเกดทวนคำอย่างขุ่นเคืองเมื่อนั่นทิสาดตามความคิดอันปรี๊ดปรี๊ดของเธอไม่ทัน ก่อนที่จะยิ้มออกมาอย่างอำมหิต “แล้วออยก็ต้องเปิดประตูออกไปเจอเขาที่หน้าห้อง แทนที่จะแอบดูอย่างเมื่อก่อนนะสิ ยะ”

“ออยก็เป็นลมอีกเท่านี้แหละสิ”

“ไม่รู้ล่ะ” การะเกดเอ่ยเสียงแข็ง “ถ้าออยไม่ทำ เกิดจะไม่ช่วยออยอีก แล้วคิดดูละกันว่า ถ้าออยต้องเป็นคนสุดท้ายของกลุ่ม อะไรมันจะเกิดขึ้น”

นั่นทิสาลีกคิว “เฮียฮิตเลอร์”

“เอ่อ...พูดถึงเฮียฮิตเลอร์” หอมหมื่นลีแทรกขึ้น “หอมว่าเอาไว้ไปเคลียร์ปัญหากันที่ออฟฟิศดีไหม เพราะถ้าพวกเราพากันไปสายพร้อมๆ กันแบบนี้ หอมว่าฮิตเลอร์จะต้องเผลอพวกเราเรียงตัวแน่ๆ เลย”

“ว้าย...จริงสิ พวกเรารีบไปกันเถอะ” พูดจบการะเกดก็กระโดดลงลงขึ้นเป็นคนแรก ก่อนจะรีบวิ่งนำไปทันที พาให้ทุกๆ คนไม่เว้นแม้แต่หนันทิสาก็เพิ่งจะฟื้นขึ้นมาต้องวิ่งตามไปอย่างกระตือรือร้น

หนันทินลินชอยเท้าถิยิบหลังจากคนขับรถส่วนตัวมาส่งเธอที่หน้าอาคารสำนักงานย่านสีลม โดยไม่พูดพร่ำทำเพลง เธอรีบตรงไปยังป้ายรายชื่อสำนักงานที่เข้าพื้นที่ของอาคารแห่งนี้ทันที เมื่อเห็นว่าเป้าหมายอยู่ชั้นที่สิบแปด เธอจึงรีบก้าวเข้าไปในลิฟต์ที่เปิดพอดี จากนั้นก็กดตัวเลขที่ต้องการพร้อมกับปุ่มปิดประตู ประตูลิฟต์ค่อยๆ เลื่อนเข้าหากัน แต่ก่อนที่มันจะปิดสนิท เธอก็ได้ยินเสียงใครบางคนแว่วมา...

“รอดด้วยครับ...รอดด้วย”

หญิงสาวรีบยื่นนิ้วไปกดปุ่มเปิดทันทีตามสัญญาณ ประตูจึงเปิดออกกว้างอีกครั้ง ชายหนุ่มที่ร้องเรียกให้รอเมื่อครู่จึงวิ่งมาทัน

“ขอบคุณครับ” ภาษาไทยของเขาแปร่งๆ ซึ่งเธอไม่ประหลาดนักเมื่อใบหน้าของเขานั้นดูไม่ใช่คนไทยอย่างชัดเจน

“ไม่เป็นไรค่ะ” หนันทินลินค้อมศีรษะเล็กน้อย

เขายิ้มให้เธอแล้วหันไปกดชั้นที่สิบ หนันทินลินสังเกตเห็นว่า ใบหน้าและรอยยิ้มของเขาคล้ายกับเคอานู รีฟส์ สมัยที่เล่นภาพยนตร์เรื่อง*สปีดเร็วกว่ารถ*ไม่น้อย แต่เธอไม่ได้สนใจเขาเป็นพิเศษหรอก เพราะมีเรื่องสำคัญกว่าต้องทำ...ฮืม

“เป็นลูกค้าของคิวปิดฮัตหรือครับ” ชายหนุ่มเอ่ยถามเป็นภาษาไทยแปร่งๆ ตามเคย

ความจริงนั่นหน้กนลินก็รู้สึกชมชอบเขาไม่น้อย ที่แม้จะเป็นฝรั่งมังค่า แต่ก็พยายามจะพูดภาษาไทย ไม่เหมือนกับคนไทยบางคนที่พยายามจะพูดไทยคำอังกฤษคำ หรือพยายามพูดให้ออกสำเนียงฝรั่งนิดๆ เพื่ออวดว่าตัวเองนั้นไปร่ำเรียนถึงเมืองนอกเมืองนา ทั้งที่บางคนก็จบแค่มัธยมหก วัตลิ่งขบเท่านั้น แต่...ซึ่ลืลแบบนั้ก็ไม่วะจะเคลียร์

นั่นหน้กนลินทำเป็นเมินหน้ามองตัวเลขบอกรู้้นที่อยู่ต้งานบนของประตุอย่างไม่ว่ใจควำถำมของเข เพราะเมื่อถึงชั้นที่ลืบ หมอหน้ก็คองจะออกไป และเธอก็จะไม่ได้อพบเขอีก เพราะโดยส่วนตัวแล้วไม่ได้มีธุระอะไรต้งมมาที่อาคารหลังนั้บ่อยๆ

ทว่าเมื่อประตุลืฟต์เปิดออกที่ชั้นลืบ เขากลับไม่ยอมออกไป แถมยังกตปุมปิดประตุลืฟต์อีก

“อ้าว...ไม่ลองเทรอะคะ”

เขายั้มให้เธอกีกครั้ง ก่อนจะทำเมินมองตัวเลขต้งานบนของประตุลืฟต์

นั่นหน้กนลินแยกเขี้ยวใส่เขาลับหลัง ก่อนจะกระชิบกับตัวเอง “กวนประสทา”

เมื่อประตุลืฟต์เปิดอีกครั้งที่ชั้นลืบแปด เขาก็ผายมือให้เธอ “ถึงแล้วครับ”

หญิงสาวมวดคิ้วมองเขออย่างเบือหน่าย “ขอบคุณ”

“ไม่เป็นไรครับ” เขาไหวไหว “ผมส่งแค่นี้ะครับ”

ครววินั้นหน้กนลินถึงกับสะอึกเมื่อเห็นความแ่ก้มเซยของเข เธอสำยหน้าก่อนจะรีบเดินออกมาจากลืฟต์แล้วรีบก้าววาวๆ ไปที่ประตุบริษัทจัดหาคู๋ชื้อต้งทันที แต่เสียงของเขาก็หยุดฝื้เท้าของเธอเอาไว้ลืยก่อน

“คุณครับๆ”

“อะ?” เธอหันไปมองเขา

“คุณเสรีจธุระก็ไม่งครับ”

นั่นทีนลินขมวดคิ้วอย่างนี้กรำคาญขึ้นมาตึงต่า “ทำไมเหรอคะ”

“ผมจะได้ขึ้นมารับคุณไปส่งข้างล่างไงครับ”

มุกนี่เล่นเอาเธอถอนใจออกมาอีกเฮือก ก่อนจะแลบลิ้นใส่เขา “เขยอะ” จากนั้นก็สะบัดบ๊อบใส่แล้วก้าวยาวๆ เข้าไปในบริษัทคิวปิดฮัตตันที

เมื่อผลักประตูเข้าไปภายในบริษัทด้วยสีหน้าเข้มขึ้นพิดกับอารมณ์บูดก่อนที่จะขึ้นลิฟต์มา นั่นทีนลินก็เห็นป้ายชื่อน่ารักๆ ของบริษัท เมื่อเดินเลี้ยวไปตามทางก็เห็นว่ามุ่มเล็กๆ สำหรับรับรองแขกที่มีสวนจัดแต่งเอาไว้อย่างดี มีตัวคิวปิดยืนปัสสาวะลงไปใบบ่อน้ำ เห็นแล้วก็ยิ่งคลายความตึงเครียดในอารมณ์ไปได้ไม่น้อย

“สวยดีค่ะ” หญิงสาวคนหนึ่งรีบเข้ามาไหว้อย่างอ่อนช้อย “บริษัทคิวปิดฮัตตันดีต้อนรับค่ะ ดิฉันกามเทพเกดค่ะ”

นั่นทีนลินเซิดหน้าพยายามสลัดอารมณ์เบิกบานแล้วทำเสียงขรึม “ฉันต้องการพบคนที่ดูแลลูกค้าชื่อที่แองจี้กับอังค์กุนท์”

“คะ?”

“ฟังไม่เข้าใจตรงไหน” เธอตวาดแว๊ด

“เออ...ถ้าอย่างนั้นเชิญไปนั่งรอที่ห้องรับรองก่อนนะคะ” กามเทพเกดกล่าวลละล้าลัก แล้วผายมือไปยังมุมห้องที่ตกแต่งด้วยสวนสวยนั้น เมื่อเธอเดินไปทรุดตัวลงนั่ง จึงกล่าวอย่างสุภาพอีกว่า “เดี๋ยวดิฉันจะไปตามกามเทพพอยมาให้ นะคะ เธอเป็นคนดูแลเคสของคุณแองจี้ค่ะ”

“ดี...รีบไปตามมาเลย”

“คุณชื่ออะไรคะ ดิฉันจะได้บอกกามเทพพอยได้ถูก”

“บอกไปว่าฉันชื่อนั่นทีนลิน เป็นน้องสาวของคุณอังค์กุนท์”

การะเกดสะอึก ก่อนจะตอบรับ “ค่ะๆ” จากนั้นก็รีบกลับเข้าไปใน ส่วนสำนักงานแล้วเดินตรงไปที่โต๊ะของนั่นทีนลินทันที

“ออย น้องสาวของพี่อาร์ทมาขอพบเธอนะ”

“น้องสาวพี่อาร์ท” นันทิสาทวนคำด้วยความแปลกใจ

“ใครหรือ พี่อาร์ทนี่” มิลินเอ่ยถามด้วยความอยากรู้อยากเห็นที่

“เอ่อ...ละ...ลูกคำที่ออยจับคู่ให้เองจ้ะ” นันทิสาทอบโดยแบ่ง
ความจริงเอาไว้ส่วนหนึ่ง

“สงสัยไม่พอใจหรือเปล่าที่ออยไปจับคู่พี่เขากับยายปากเจอนั้นนะ”
แพรวพราวลูกจากที่มาวิจารณ์ด้วยคน

“แต่ยายเองจับบอกออยว่า น้องสาวของพี่อาร์ทก็ชอบเธอนี่นา”

“ไม่มั้ง” การะเกดขัดขึ้น “ทำทางคุณนั่นที่นลินเธอโกรธมากเลยนะ”

“ให้มิมไปเป็นเพื่อนใหม่ละออย” มิลินเสนอตัว

“อะ...เอ่อ...ไม่ต้องดีกว่าจ๊ะ เดี่ยวเดือนหน้ามิมต้องรับงานต่อจาก
เกตไม่ใช่หรือ ออยว่าออยไปคนเดียวดีกว่า จะได้ไม่กวนเวลามิม”

“เอางั้นหรือ”

“อิม” นันทิสาทักหน้า

“ก็ได้ แต่ถ้ามีปัญหาอะไรก็บอกนะ”

“อิม” เธอพยักหน้าอีกครั้ง ก่อนจะลุกจากโต๊ะแล้วรีบเดินไปที่ห้อง
รับรองลูกค้า แต่เมื่อเห็นหน้าสาวสวยหน้าใสก็ถึงกับผงะ เพราะดวงตา
กลมโตเป็นประกายแจ่มใสนั้นจ้องมองมาที่เธอชนิดที่เรียกได้ว่า อยากรจะ
กินเลือดกินเนื้อกันเลยทีเดียว